

A - 75073

Henry Holt

2r

Badäifs

Kriminaalromaan

U.ü. „Virumaa Teataja“ kirjastus, Rakvere 1935.

1935

21683530

TARTU ÜHISKOOL

RAAMATUKOGU

ARKHIVKOGU

„Histrükkifoda Ratweres“

Gloria Castello.

Gele hirmufiljatus kajas läbi hotelli koridori.

Rümme sekundit hiljem lükati uks lahti ja koridori tuikus toatiidruk, näost kriitwalge, pärani awatud filmis metsik õudus. Nagu toetust otsides haaras ta ühe käega seinast finni, kuna teise käe surus wastu otsmikku. Taarudes uksest eemale, waatas ta üle dla tagasi, just kui kartes seal näha midagi kohutawat. Kui ilmusid teine toatiidruk, felner ja paar teist inimest, karjatas ta uuesti ja wajus kõssi.

„Ära ometi karju nii koledasti, Mary!“ ütles teine toatiidruk, upitades teda üles. „Mis on juhtunud?“

Mary pill suundus awatud uksele. Ta wärises terwest kehast ja ta nägu tõmbles.

„Seal sees!“ kogeles ta ja langes minestusesse.

Weidi feigarlikult riidetatud härra jooksis hingeldades trepist üles, wõttes ifka kaks astet lorraga, ja tormas siis wäikese rühma juurde.

„Mis on lahti?“ küsis ta oma käskiwa peremeheliku tooniga. „Kes teeb siin nii koledat...“

Felner, kes oma sõrmedel kiigutas kandikut, kõhatas närwilikult.

„Midagi on juhtunud, härra direktor,“ wastas ta, seletamata midagi lähemalt.

„Aga, kuradi päralt, mis on siis juhtunud, Giggs?“ küsis direktor wihaselt.

Kriiskawad naisehääled koridoris ei kuulunud Londoni toredamasse hotelli, nad mõjusid nii, nagu oleks kiriku wäikusesse heidetud pomm.

Mary avas filmad, wari libises üle ta näo, ja ta fulges filmad uuesti.

„Seal sees, härra direktor,“ ütles Giggs kähijewa häälega ja osutas pöidlaga awatud uksele.

Direktor wõpatas. „Seal sees“ tähendas „kõige pühimas paigas.“ Need olid würstlikud toad. Minult miljonärid ja teised taolised selle maailma suurused juutsid endale lubada luksust, elada tolles mugawas hotelliforteris. Möödunud nädalal oli seal peatunud ameerika raudteede kuningas Giram van Doorn ja enne teda oli seal asunud keegi välismaa saadik.

Nüüd aga olid need toad koduks Gloria Castellole, jumalikule Gloriale, kelle tantsufunsti imetles terve maailm. Kolme aasta jooksul oli ta tundmatust wäiksest tantsijannast tõusnud heledamaks täheks kuulsuste taewas. Tema edule oli suuresti aidanud kaasa ta wahetord kellegi Euroopa kroonitud peaga. Nüüd oli sõprus nende wahel katkenud, kuid Gloria polnud armunud kuningale tagasi andnud teemanteid ja pärle, mis too oli wõtnud oma krooniaaretest. Hoolimata kuninga diplomaatilisest katsetest, Gloria kandis neid ehteid edasi, kuigi tal ka teistelt austajatelt kingitud wäärtasju oli külluses.

Toibunud hämmastusest, direktor ei pööranud enam tähelepanu Maryle ega teistele, seadis oma westi lorda, nagu soowides end moraalselt kindlustada, astus awatud ukse läwele ja piilus sisse.

Esik oli tühi. Seda nägi ta esimesel pilgul. Esikust wiisid kaks ust sissepoole. Parema ukse kaudu pääses tuppa, millist Gloria Castello kasutas oma buduaariks, teine uks, mis oli awatud, wiis salongi.

Direktor kohendas weel oma westi ja sammus siis otsestawat edasi, kuulatades tähelepanelikult. Ümberringi walitjes waiatus. Direktor kõhatas läwel,

koputas, aga kuna wastust ei tulnud, astus ta julgelt salongi.

Peter Bannister oli mees, kes ei tunnud kunagi hirmu, vähemalt polnud temale senini midagi sisen-danud hirmutunnet. Ta oli suure hotelli direktoriks, ent kuna „Critzonis“ elasid waid rikkad ja peened inimesed, siis juhtus harwa arusaamatusti ja Bannis-teril polnud kunagi tarwis end millegi üle ärritada. Sel kriitilisel filmapilgul tundis ta aga, kuidas ta süüda tormiselt tussus. Teatawaid asju ei tohtinud „Hotell Critzonis“ kunagi ette tulla, ja nüüd oli äkki toimunud midagi ootamatut: toatiudruk, hästi koolitatud toatiudruk, sest selles hotellis ei sallitud kohmakaid teenijaid, oli äkki päisepäewa ajal tõstnud kohutawat fisal

Kiikwarbail astus direktor tantšijanna salongi, kui aga ta luuraw pilk ei märganud kedagi peale rahulikult magawa pekingi sülekoerakese, waldas teda pettumus. Awaratest akendest paistis tuppä juulikuu pealelõuna hele päikesepaiste.

Direktor tõmbas taskust räti ja pühkis higi ots-mikult. Rõdige hullem ootas teda weel ees, seda ta teadis. Ta seisib mõne sekundi liikumatult paigal ja wahtis teise tuppä wiiwale awatud uksele. Seal ruumis pidi asuma see, mis nii kohutas Maryt.

Giggs, kes ifka weel hoidis kandikut käes, kuulis sumbutatud karjatust, mis sarnles waluoigele. Set-te seisib Giggs kange-stunult kohal, siis asetab ta kandiku lauale. Nüüd oli Albert Giggs küll kelner ja serweeris külalistele toitu, kuid alles mõne aasta eest ta oli kandnud sõdurimundrit, waewelnud kae-wikus ja wõtnud osa lahinguist.

Praegusel hetkel ei tundnud ta end kelnerina. See oli tema peremees, kelle suust oli tunginud hirmuhüüd. Lagasihoidlikkus, wiisakus — mis see nüüd

tähendas? Higgs kogus julgust, et hoolimata direktori keelust, tormata Gloria Castello tubadesse, kui Peter Bannister ilmus uuesti nähtawale.

Ta nägu oli rohakas, pilk tardunud, nagu oleks ta wiimaste sekundite wäljel näinud midagi säärast, mida ta surmatunnini ei suuda unustada. Ta kohendas hõfameelselt oma kraed ja fulges siis salongi ukse päris pühliku liigutusega. Jäädes esiku läwele seisma, libistas ta pilgu üle koridoris seisjate. Keegi lähendas parajasti weeklaasi Mary wärisewatele huulte, kes lebas kahwatuna põrandal.

Direktori esimene kõnelemise katse lõppes huulte hääletu wabisemisega. Ta neelatas.

„Higgs,“ lausus ta wiivu pärast, „kutsuge poli—“. Selle sõna juures peatus ta. „Kätku esimene kordnif! Ruttu!“

Riikumatult kui kalju seisis Peter Bannister ukse ees. Higgs tormas trepist alla ning pikkamisi awas Mary silmad. Aga kui talle meenus ehmatuse põhjus, oigas ta uuesti.

Scotland Yard.

Direktor wiipas käsiwolt käega. Koridoris olid kadusid kui lumehelbed kewadpäikeses ja tõmbasid erutatud Mary endaga kaasa.

Direktor pühkis uuesti otsmikku, millest tilkusid alla suured higipiisad. Ta kohendas ta oma kraed ja westi ning iga sekundiga ta enesetunne halvenes. Näis, nagu oleks möödunud terve igawik, enne kui ilmus nähtawale politseinik, kelle kannul käis Higgs.

Kordnif Dazenby, noor mees, tuli kiirete sammudega lähemale.

„Mis on juhtunud, härra direktor?“ küsis ta ametlikult.

Direktor tõstis tõrjuwalt käe ja avas siis ukse, mille taha kadusid mõlemad mehed.

Kordnik pistis käe tasku, et weenduda, kas ta fumminui on kaasas, ja astus siis salongist üle bu-duaari läve. Ta hingamine tuletas meelde wilstamist, kui ta, filmates diivanil lebawat Gloriat, seisatas hetke kõhklemalt keset tuba. Siis sammus ta aeglaselt lähemale ja hammardus tantsijanna elutu keha kohale. Siis ajas ta enda jälle sirgu ja waatas werisele noale, mis wedeles diiwani kõrwal maas.

„Ta on furnud,“ ütles kordnik. „See on paha lugu. Millal see juhtus?“

„Mõni minut tagasi,“ ütles direktor ja lisas siis: „See on kohutaw lugu.“

Politseinik hammustas oma alahuult.

„Kas teate, kes seda tegi?“

„Pole wähematki aimu. Kasfin teid kohe kut-suda.“

Kordnik asetab oma kiivri toolile ja wõttis taskust märkmiku. See oli tähtis juht.

„Kas olete tapetuga tuttaw?“ küsis ta ettewaat-likult.

„Olin temaga wahetanud paar sõna, see on kõik.“

Politseinik waatas ringi.

„Kas teatasite asjast juba Scotland Yardile?“

„Ei. Mul pole weel olnud aega. Aga helistan sinna kohe.“

Lazenby märkas nüüd wereplekke direktori man-setil. Ta heitis pilgu telefonile.

„Ei, ma telefoneerin ise. Peale selle soowin, et jääksite siia. Midagi ei tohi puudutada, mitte midagi, kas kuulete!“

Ta tõstis werise noa üles.

Rakskümmend minutit hiljem astusid tuppa kaks teist meest: kriminaalpolitsei inspektor Kennedy ja politseiarst doktor Gemmingweh.

Gemmingweh pistis oma pikfada tundelike sõrmedega monokli silma ja hakkas laipa uurima. Siis wõttis ta tantsijanna parema käe oma pihku ja waatles seda tähelepanelikult.

„Kui kaua wõis ta säärase haawaga weel elada, doktor?“ küsis Kennedy.

„Wiis minutit, wast isegi kümme. See oleneb haawa sügawusest.“

„Särelikult juri ta kell kolm kolmkümmend,“ tähendas inspektor ametliku tooniga ja waatas kella. „Arwatavasti toimus mõrtsukatöö umbes weerand neli wõi weidi hiljem.“

„Wististi küll.“

Niiüd pöördus inspektor direktori poole.

„On teil aimu, kes sooritas roima?“

„Ei, vähematki.“

„Kes ta leidis?“

„Keegi hotelli teenijaiist — toatiüdruf. Ta tormas umbes poole tunni eest waljusti karjudes koridori.“

„Ah nii! Kuidas on ta nimi?“

„Deary. Mary Deary.“

„Ja kes olete teie?“

„Minu nimi on Peter Wannister. Olen selle hotelli direktor.“

„Nii. Tähendab, see tüdruf tuli umbes poole nelja ajal süia tuppa ja leidis daami surnult eest?“

„Ei, seda pole ma ütelnud,“ protestis direktor.

„Aga, teie ometi — “

„Ma ei öelnud, et Mary leidis daami surnult eest.“

„Mida mõtlete?“

„Olin parajasti all hallis, kui kuulsin tija. Eööst-
sin tohe üles. Kui ma astusin tuppa, elas daam
weel.“

„Edasi, edasi. Jutustage täpselt, iga üksikas on
tähtis.“

„Ah, mul on peas kõik segi. Olen weel praegu
pööraselt ärritatud. See on õudne lugu! Säärane
külaline kui Gloria! Ja see pidi juhtuma just siin!“

Kennedy mõtiskles.

„Tundsite kadunud hästi?“

„Ei,“ vastas direktor.

„Aga teie nimetasite teda Gloriaaks?“

„Terwe maailm tunneb teda selle nime all. Ta
oli ju väga kuulus.“

„Mis — ega teie ometi taha öelda, et see on
tantsijanna Gloria?“

„Muidugi tema.“

Inspektor Kennedy kergitas kulme.

„Ma olen temast kuulnud.“

„See pole ime,“ tähendas Bannister.

„Kui teie sisse astusite, hingas ta weel,“ jätkas
Kennedy. „Edasi?“

„Kaske ma tuletan meelde. Seisatasin hetke lä-
wel, uskumata oma filmi. Siis ruttasin tema juur-
de. See nuga oli alles ta rinnus. Kõigepealt tõm-
basin selle haavast välja. Sel filmapilgul liikusid
ta filmalaod. Põlvitasin tema kõrvale maha ja
otsustasin temalt küsida, kes on mõrtsukas.“

„Kes haavas teid?“ küsisin. „Ta sai nähtavasti
minu küsimusest aru, sest ta avas filmad ja tahtis
kõneleda.“

„Dodake,“ katkestas teda inspektor. „Kas peate
võimalikuks, et haamatu oli siis täie teadvuse juu-
res, doktor?“

„Jah, see on väga võimalik,“ vastas politsei-
arst.

„Ta filmis oli täiesti teadlik ilme,“ jättas direktor. „Ta nägi palju waeva, et väljendada oma sõnu. Kui oleksin tulnud paar minutit varem, oleks ta suutnud wist jutustada kõik.“

„Küüid ei saanud ta midagi enam öelda?“

„Mitte midagi selget. Kuulafin tähelepanelikult, kuid ta fofistatas väga tafa.“

„Ja teie ei saanud millestki aru?“

„Peaaegu mitte. Minult paar sõna ütles ta selgemalt. Esiteks fofistatas ta „Rolls“, siis ei saanud ma midagi aru, ja lõpuks ütles ta „Green“. Kuna nägin, et ta eluküünal oli kustumas, küsisin temalt: „Kas tahate öelda, et kurjategija on mees, kelle nimi on Green?“ Ta naeratas wastufeiks.“

„Green?“ pomises inspektor. „Oli see kõik, mida kuulsite?“

„Enne surma fogeles ta weel korra „Rolls“ ja siis weel midagi, mis kõlas nagu „Bor.““

„Smelik!“ sõnas inspektor. „Mida teate weel?“

„Muud midagi. Eiis furi ta.“

„Dnn, et jõudsite weel wiimsel filmapilgul fohafie,“ ütles inspektor. „Küüid on meil wähemalt, millest finni haarata. Tähendab, keegi Greeni nimeline mees on segatud kuritöödse. Rolls — arwatawasti mõtles ta autot, Rolls-Royce'i. Kas nägite siia tules kedagi wõdrast?“

„Ei, peale hotelliteenijate polnud siin kedagi,“ vastas direktor kindlalt.

„Kas külastas tapetut keegi enne õnnetuse juhtumist?“

„Glorial oli täna palju külalisi. Umbes tosin inimest käis tema juures einel.“

„Mis ajal?“

„Eine serweeriti pool faks. Tean seda nii täpselt felleetõttu, et mõned külalised hiltnefid ja koft oli juba väga ärritatud.“

„Millal lõppes eine?“

„Umber pool kolm, arwan. Aga felnerid teavad seda paremini.“

„Kas võiksite mulle muretseada külaliste nimestiku?“

Direktor fulges hetkels filmad. Asi läks iga filmapilguga hullemaks. Kohtulikkude arutlusesse tõmmata tosin inimest, koid seltskonnas tuntud isikud! Peter Bannister kehitas õlgu.

„Need polnud ju minu külalised,“ tähendas ta pahuralt.

Inspektor hõõrus sõrmedega lõuga.

„Umber kaksteist inimest tuli täna Gloria Castellole külla,“ algas inspektor tõsifelt. „Nad lahkusid kella poole kolme paiku. On võimalik, et see, kes väljus viimastena, tappiski tantsijanna. Kuita veel juhuslikult kannab Greeni nime, siis on mõistatus kohe lahendatud. Sellepärast, saage ometi aru, et külaliste nimestik on minule väga tähtis.“

„Ma saan ju aru,“ ütles direktor süüdlase ilmega, „kuid ma ei näinud Gloria külalisi. Kindlasti tunnevad neid aga felnerid ja arvatavasti ka uksehoidja. Tean ainult, et lord Dreyhle oli kutsutute seas.“

„See küll, saatke uksehoidja ja felnerid siia,“ ütles inspektor ja libistas pilgu üle toa sisustuse. „Vahepeal aga otsin selle ruumi põhjalikult läbi. Keegi ei tohi minu loata sisse tulla. See fordnik,“ ta osutas Luzenbyle, „jääb koridori uksele valwele. Ja teid, mu härra,“ ta pöördus Bannisteri poole, „vajan ma veel. Kust võin teid leida?“

„Lähem oma büroosse,“ vastas direktor.

„See küll,” tähendas inspektor. „See on wist tõik, doktor?”

„Minu töö on tehtud,” ütles politseiarst ja haaras oma kübara. „Siljem kirjutan surmatunnistuse.”

Enne toast väljumist astus doktor Hemmingwey weel forra diiwani ette ja waatles liikumatut keha. See oli Gloria Castello. Mes kolm päewa tagasi oli ta teda imetlenud. Millise fergusega heljus ta nõtke kaju üle lawal! Kui kaunis ta oli ja kui palju hoowas temast elurõõmu! Nüüd ei olnud teda enam, ainult ta maised jäänused asusid weel siin. Kuid paari päewa pärast sängitatakse ta maa-mulda ja siis kaob inimeste mäluft Gloria Castello nimi.

Politseiarsti waldas nukrus. Kes lõpetas selle jumaliku olewuse elu? Kes rööwis inimkonnalt tolle suure kunstniku? olid küsimused, mis ei andnud talle rahu ka siis weel, kui ta juba istus auto-buses ja sõitis oma kodu poole.

Brantsuse toaneitfi.

Ükji jäänud, inspektor Kennedy waatas tähelepänelikult toas ringi.

Gloria oli siin elanud waid wiis päewa, kuid isegi selle lühikese aja kestel ta oli luksustlikult, kuid tawaliku hotelli shablooni järele sisustatud toale suutnud anda koduse ja isikupärase ilme. Laudadel seisis suured waasid lõhnawate roosidega. Garuldaselt ilus idamaine sall oli heidetud üle diiwani ja igalpool oli sõprade pilte.

Kennedy pöördus aeglaselt ümber, ta kogenud film nägi sadu üksikasju forraga. Muudugi polnud

siin kuriteo toimumisest saadik puudutatud, nii oli talle öelnud, ainult nuga, mis oli tõmmatud ohvri rinnost, wedeles nüüd põrandal.

Salapolitseinik hingas sügawasti lõhnaõlist ja tubakasuitsust küllastatud õhku ja kummardus siis, et samm-sammult uurida põrandat. Märgates walget pabeririba, ta sirutas läbematult käe ja haaras selle pihku. Ent see oli waid sigareti karbist kukkunud refklaam. Mõne minuti pühendas ta toas leiduwate fotograafiate filmitsemisele, siis lastus ta neljakäpufile ja silus käega üle pehme waiba.

Kennedy oli wigu, kuid mis tal jäi puudu geniaalsusest, selle tegi ta tase oma põhjalikkusega. Ent täna ta kõigile otsimistele waatamata ei leidnud midagi, millele oleks wõinud rajada jälitamist.

Ta soris läbi wäikese kirjutuslaua laekad. Seal leidus tähtsusetuid pabereid ja kirju, ning laetud rewolwer. Aga kuna see relw draamas ilmsesti mingit osa polnud etendanud, tahtis ta selle jälle laekasse panna tagasi, kui järsku kuulis tasest krabinat.

Ta pööras pea ja nägi nüüd ilusat tüdrukut, kes teda filmitseis üllatunud.

„Kuidas sattusite siia?“ küsis inspektor.

„Mon Dieu! mida teete teie?“ hüüdis tüdruk, wõõramaise aksendiga.

Tal olid suured pruunid silmad, mis samuti kui terve ta kehahoid wäljendasid nüüd waid imestunud küsimust. Tal olid lihkised juuksed ning ta kandis kitsast liibuwat musta kleiti ja piisikest walget põlle. Prantslanna pealaest jalatallani, mõtles Kennedy. Nähtawasti pidas tüdruk teda wargaks.

Nüüd langes prantslanna pilk diiwanil lewawale furnule.

„Mon Dieu! — teie tapsite tema!“ kiljatas tüdruk, surudes mõlemad käed wastu oma kaela.

„Ta langes mõrtsukatöö ohvriks,“ ütles Kennedy.
 „Mina olen Scotland Yardi inspektor. Kuidas saite
 sisse?“

Tüdrukü tõeline või teeseldud ärritus oli nii
 suur, et ta ei kuulnudki küsimust.

„Waenefe! Waenefe! Oh, madam, madam!“ muut-
 sus ta meeleheitlikult, arglikult lähenedes diivanile.

„Tulge — tulge kõrwaltuppa,“ ütles Kennedy
 käskiwalt.

Tüdrukü filmist purskasid pisarad, aga ta kuulas
 sõna.

„Olete prantslanna?“ küsis Kennedy weidi lah-
 kemalt.

„Prantslanna?“ Tüdrukü oli ikka weel päris se-
 gane. „Jah. Ja teie olete salapolitseinik? Kes
 tegi seda, härra?“

Kõnelda nutwate ja ärewusest wärisewate nais-
 tega polnud kerge, eriti Kennedyhl. Aga siiski oli
 tema see, kelle kohuseks oli küsida.

„See on weel teadmata. Aga, kõigepealt, kes olete
 teie?“

Tüdrukü sõrmed nakitsesid toolitoe küljes.

„Kuidas palun?“

„Mis on teie nimi?“

„Jeanne Dubecque.“

Siis kordas Kennedy oma esimese küsimuse:

„Kuidas saite sisse? Politseinik on ju weel uk-
 sel.“

„Ikka ukse kaudu,“ wastas tüdruk segaselt.

„Millise ukse kaudu?“ inspektori hääles kuuldus
 kärkitust.

Tüdrukü osutas buduaarile. Kennedy tõusis püsti
 ja sammus läbi buduaari magamistuppa. Siit wiis
 tapeediga kaetud ukse otse koridori. Walwel seisew

politseinik muidugi ei aimanud, et ka see uks läheb tantšijanna ruumidesse.

„Kus weetsite wiimase poole tunni?“ küsis inspektor karmilt, astudes uuesti salongi.

Tüdruku huuled tõmblesid.

„Miks küsite seda minult? Mina ei tapnud oma kallist prouat.“

Salapolitseinik trummeldas vastu laua serwa.

„Kas teie seisite kadunu teenistuses?“

„Olen tema toaneitsi,“ vastas tüdruk wärisedes.

„Kaua olete juba tema teenistuses?“

„Umbes poolteist aastat.“

„See küll. Selge mulle nüüd, millal nägite oma perenaist wiimast korda elusana?“

Jeanne fortsutas kulme.

„Täna pärastlõunal — natukesse aja eest.“

„Mis kellaajal?“

„Umbes tund aega tagasi.“

„Kus te siis olite?“

„Buduaaris — seakamas, kus praegu,“ tüdruku hääl wärises.

„Tuletage meelde, millal see oli, kui te nägite teda wiimast korda?“

Tüdruk mõtiskles hetke.

„Oh, nüüd ma mäletan. See oli täpselt wiis minutit enne kolme.“

„Kuidas teate seda nii täpselt?“ inspektori hääl kõlas ähwardawalt.

„Külalised olid peaaegu kõik juba läinud,“ vastas tüdruk pahaselt. Inspektori toon wihastas teda. „Proua käskis mind midagi osta ja kiiresti jälle tagasi tulla. Sellepärast waatasin kella.“

Kennedy silmis oli luuraw pilk.

„Nii, kus te käisite?“

„Rohukaupluses. Proua tahtis jeepi ja puudrit.“
 vastas tüdruk terawalt. „Ma töin need.“

„Bole mõtet mängida haawatu süütust,“ tähendas inspektor farmilt. „Mina olen ametnik, kelle ülesandeks toimetada juurdlust. Kui teil siin ei meeldi wastata, siis peate politseisse kaasa tulema. Muide, kus on ostetud asjad?“

„Pakk on proua tualettlaual.“

Kennedy läks jälle Gloria magamistuppa. Peegli ees laual asus tõesti rohukauplusest toodud pakk.

„Teie ütlesite, et peaaegu kõik külalised olid juba lahkunud, kui läksite wälja?“

Jeanne noogutas.

„Mitu külalist jäi weel siia, kui läksite wälja?“

„Minult üks.“

Järgmise küsimuse esitas Kennedy üpris lahkelt toonil. Sest oodatavast wastusest olenes kõik.

„Ja kes see oli?“

„Preili van Doorn.“

„See oli üllatus. Kennedy oli lootnud, et kuulleb härra Greeni nime.“

„Preili van Doorn? Praegu Inglismaal asuwa ameerika miljonäri van Doorni sugulane?“

„Wististi küll. Preili Abdrienne on ameeriklane.“

„Kas preili van Doorn kuulus Gloria Castello lähemate sõprade hulka.“

„Jah. Ta oli siin igapäewane külaline.“

„Nii.“

Inspektor mõtiffles hetke. Teenijad on harilikult väga tähelepanelikud. Wast teab ka Jeanne midagi olulist. Kennedy otsustas tegutseda huupi. Mõnikord pääses kawalusega asjale lähemale kui ametliku üleskuulamisega.

Sellepärast küsis ta järsku:

„Mis oli lahkhelide põhjuseks Gloria Castello ja preili van Doorni vahel?“

„Lahkhelide põhjuseks?“ kordas toaneitsi aeglajelt.
„Ma ei mõista teid.“

„Noh, preili van Doorn ja Gloria olid mitu aastat head sõbrad,“ jatkas salapolitseinik, „kuid viimajel ajal jahenes nende vahelkord. Millest oli see tingitud?“

Kennedy meendunud toonist järeldas Jeanne, et inspektor teab sündmuse kohta midagi kindlat.

„Kas armate,“ toaneitsi waikis hetke kõhklewalt, „et — et preili van Doorn tappis proua?“

„See on, mida tahaksin teada,“ vastas Kennedy tõsiselt. „Kas ei saanud viimajel ajal enam hästi läbi, eks ole? Ja kui teie väljusite, jäi preili van Doorn üksi proua juure?“ Kennedy waikis wiivu. „Ja nüüd ütlege mulle, mis mõlemad daamid jattujid wastollu?“ Inspektor kõneles nüüd wäga mahedalt ja sõbralikult.

„Mängus oli wiist keegi mees,“ ütles Jeanne, „aga ega nad ei tiilitšenud,“ lisas ta elawalt, „proua oli preili van Doorni wastu ikka lahke ja kena.“

„Muidugi, muidugi,“ tähendas Kennedy mõistwalt, „aga kes oli see mees?“

„Dick Tempest.“

„Ah nii, olen temast kuulnud.“ Inspektor Kennedy oli haruldaselt hea mälu, ta ei unustanud kunagi midagi. Mõne kuu eest Dick Tempesti nimi esines politsei poolt kuskil mänguklubis arreteeritud isikute nimestikus. Ja umbes kümme korda oli teda karistatud liig kiire sõidu pärast.

„Adrienne van Doorn on temasse armunud?“ küsis salapolitseinik.

„Seda ta mulle küll ei öelnud, aga usun, ja. Mut on filmad ja kõrwad, olen ju ka naine.“

„Ja härra Tempest armastas Gloriat?“

„Ei, seda just mitte, aga proua meeldis temale, nagu ta meeldis kõigile meestele. Kõigile, mõistate?“

Kennedy noogutas, kuigi ta ei saanud sellest aru. Ta oli wanapois, keda naised ei huwitanud.

„Teie ei tundnud prouat?“ küsis Jeanne.

„Ei,“ vastas salapolitseinik ükskõiksel.

„Waesefe!“ sosistas tüdruk ja puhkes uuesti nutma.

„Rahustuge,“ lausus inspektor ja jatkas:

„Tähendab, Dick Tempest oli Gloriat waimustatud?“

„Mitte wäga, aga natuke fiiski. Prouale meeldis temaga westelda. Ta on nii lõbus, et ajab alati naerma. Kuid preili Doorn wist kartis, et ta pikapeale armub prouasse.“

„Kas ta kõneles sellest?“ küsis inspektor ilmse huwiga.

„Kord ütles ta prouale: „Gloria, ja oled wäike saatan. Ära tee Dicki narriks, seda ei annaks ma sulle ialgi andeks.“

„Muide,“ küsis inspektor, „kas nad — ameerikalanna ja Tempest — olid kihlatud?“

„Ei, weel mitte. Aga arwatawasti kihlunud nad warsti.“

„Kifas pruut, see preili van Doorn, eks ole?“

„Oh, wäga, wäga kifas.“

„Ja härra Tempestil on ka raha?“

„Raha tal on, kuid palju wähem kui preili van Doornil.“

„Mõistan,“ lausus salapolitseinik, kaalutledes, kuidas ülekuulamist jatkata. „Kuulsin, et tänaste küllaliste seas olnud ka keegi härra Green. On see tõsi?“

„Härra Green? Ei, härra Greeni ei olnud.“

„Kas teate seda kindlasti?“

„Jah, päris kindlasti.“

„Tähendab, — ta tuli pärast einet?“

„Ei, siin ei käinud sellenimelist härrat.“

Kennedy ohkas. Ta oli mänginud oma suurema trumbi välja ja — tagajärjetult.

„Teie olete juba poolteist aastat Gloria Castello teenistuses?“

„Jah,“ vastas toaneitsi.

„Siis tunnete muidugi kõiki tema sõpru?“

„Doomulikut. Ta kõneles neist sageli.“

„Suurepärane! Millal mainis ta viimati härra Greeni nime? Ma ei taha sellega öelda, et mainitud härra oli ta sõber, ta võis olla ka waenlane. Wast kartis Gloria Castello teda koguni.“

„Ei, ma pole seda nime iialgi kuulnud,“ vastas Jeanne kindlalt.

„Kas võite wanduda?“

„Muidugi,“ ütles toaneitsi meendunult. „Broual oli palju sõpru, kuid Greeni nimelist ei olnud nende seas.“

Tüdruk ei waletanud, see oli kindel. Kennedy ohkas jälle. Muidugi, kui ameeriklanna armukadeduse hoos tappis Gloria Castello, siis härra Green ei tule üldse arvesse. Adrienne van Doorn oli wiimane, kes wiibis tantsijanna toas enne tema traagilist surma.

„Wõite minna,“ ütles Kennedy ja prantslanna väljus kärmesti toast.

Bus.

Scotland Yardi fotograafid olid pildistanud kõiki Gloria Castello ruumides leidumaid esemeid, et saada näpujälgi. Erilist tähelepanu pöörati püsfile, mille abil oli sooritatud kuritegu.

Arglikult astus toatiidruk Mary Leahy salongi. Peale Kennedy wiibis ruumis ka seersant Thrail, kes inspektorile oli saadetud abiks. Sirmunult silmitses tütarlaps mõlemaid ametnikke ja ta fahwatus uuesti, kui ta pilk langes buduaari awatud uksele.

„Wõtke istet, preili Leahy,“ ütles inspektor Kennedy. „Kuulsin, et teie olnud esimene, kes awastas roima. Ütelge, mis tulite siia? Kas daam kõlistas?“

„Ei,“ wastas Mary. „Mul tuli meelde, et pidin buduaaris wahetama kardinaid.“

„Kas ukсед olid awatud?“

„Wist küll, jah, ukсед olid lahti, tean seda kindlasti.“

„Kas nägite siin kedagi wõõrast?“

Mary wõpatus. „Ei, ma arwasin, et toad on tühjad, ja imestasin, et ukсед on jäetud pärani.“

„Koridoris ei kohanud teie ka kedagi?“

„Ei, ma ei mäleta, et oleksin näinud kedagi.“

„Mõtlege hästi järele. Kas teie ei kohanud koridoris preili van Doorni? Tunnete teda ometi?“

„Miks ma ei tunne! Ta elas alles hiljuti samades ruumides. Nägin teda enne einet, ta naeratas mulle ja noogutas pead, kui märkas mind.“

„Kas kuulsite midagi? häält, müra, samme näiteks.“

„Ei. Astusin salongist kobe buduaari ja siis — silmasin proua Castellot diivanil — haawatuna.“

„Ja siis filjatasite ja jooksite wälja?“

„Wist küll. Ma ei mäleta sellest enam midagi, tean waid, et see oli õudne. Aga, härra inspektor,“ ta waatas salapolitseinikule ehmunult otse, „ega teie ometi arwa, et mina seda tegin? Preili Castello oli nii armas daam...“

„Ei, ma ei kahtlusta teid,“ wastas Kennedy pahatujuliselt. „Tänan, see on kõik.“

Tüdrukü väljudez seersant Thrail wöttis pussi pihku. Thrail oli alles üksna noor ega sarnanenud wälimuselt põrmugi politseinikule. Ennemini tule-
tas ta arglikku koolmeistrit meelde.

„Ma pole kunagi warem näinud säärast nuga,“ tähendas ta mõttlikult.

See oli kahepoolse, umbes kümne sentimeetri pikkuse teraga ja imeliku wana peaga puss.

„Nähtawasti on seda tarwitatud juba aastaid,“ ütles Thrail.

Inspektor waatas fella.

„Minge alla ja ütlege uksehoidjale, et soowin temaga kõneleda,“ käskis ta. „Tulgu ta kohe.“

Mõne minuti pärast ilmus toredas mundris uksehoidja, tüise, kawalate filmadega mees. Harjunud esimese pilguga tabama inimeste omapära, Kennedy taipas, et uksehoidja armastas esineda tähtsa tegelasena.

„Loodan, et saate meid aidata,“ algas salapolitseinik lahkelt, „näete ja kuulete siin ju kõike. Eks ole, härra — härra —?“

Uksehoidja kõhatas hääle puhtaks.

„Härra Parsons.“

„Teie, härra Parsons, muidugi teate, et daamil, kes nüüd lebab surnuna kõrwaltoas, käis täna palju külalisi?“

„Din parajasti teenistuses, kui saabusid külalised. Mõned küüsiid Gloria Castellot.“

„Kas tundsite külalistest kedagi?“

„Jah, wiit, kuut koguini. Enamasti olid need kõik tuntud seltskonnainimesed.“

„Kas tunnete preili van Doorni?“

„Mägemise järele, jah. Ta isa peatus siin hiljuti. Härra van Doornil on Dorkingi lähedal mõis

— Quantneri lojs, kuid aeg-ajalt elab ta lühemat aega Londonis."

„Kas nägite juhuslikult preili van Doorni pärast einet?"

„Jah, ma nägin teda," vastas uksehoidja väga tähtsalt.

„See on hea," tähendas inspektor ja vaatas Parsonsile tõsiselt otja. „Kas teate wast, millal ta väljus hotellist?"

„Täpselt just mitte," ütles uksehoidja, „aga ma effin wististi ainult mõne minuti wõrra."

„Ja millal see juhtus?" küjis salapolitseinik kannatamatult.

„Preili van Doorn väljus hotellist umbes kell 3.20 pärast lõunat. Kell 3.15 tuleb minu asetäitja. Täna jäin aga weidi kauemaks oma kohale, sest keegi härra Tshilist soovis teada, kuidas kõige otsemat teed mööda jõuda Trafalgar Square'ile. Waevalt oli wõõras härra eemaldunud, kui halli ilmus preili van Doorn."

„Kas teie ajaga ei effi?"

„Minult paari minuti wõrra, nagu ütlesin."

„Kas preili van Doorn kõnetas teid?"

„Ei. Kuid märkasin, et ta oli väga erutatud, kui tuli teist korda alla."

„Teist korda!" hüüdis inspektor üllatunult. „Surtustage kõik, mida teate."

„Kui preili van Doorn esimest korda tuli halli, seisatas ta hetke mõttlikult välisukse ees. Ma ei pööranud sellele asjaolule erilist tähelepanu, kuna paljud inimesed hotellist lahkudes käituvad samuti. Kuid preili van Doorn ei wäljunudki, waid jooksis uuesti trepist üles."

„Mis kellaajal see oli?"

„Umbeš weerand neli. Wiis minutit hiljem oli ta jälle hallis. Ma kõnelesin ikka weel Tšhiili här-raga, ega ufsehoidja ei pääse nii kergesti külaliste küüfist, teate ju! Aga ma panin siiski tähele, et preili van Doorn oli väga erutatud ja närwilif. Ta ifegi pillas oma käjitašku ja üks jooßupoifiteft töstis selle üles.“

„Kas märkafite tema wälimufes midagi erilif? Oli ta kahwatu?“

„Kaske öelda: tänapäewa daamid tarwitawad nii palju puudrit ja minki, et nende kõelifst nägu ei paiftagi wälja.“

„Kas teie siiski ei pannud midagi eraforralifst tähele?“

„Ei,“ wastas Parfons mõtlikult. „Preilil oli küll weidi närwilif, aga see oli kõif.“

„Tänan teid, härra Parfons,“ ütles infpektor. „Ega kella kolme paifu keegi ei küfinud Gloria Caftellot?“

„Minu teada mitte.“

„Kas teie ei näinud trepil ega liftifst kedagi wõõraft?“

Küüf wihafstas Parfons.

„Päew läbi käib fiin inimefi fiife ja wälja, jõuan mina kõifi tähele panna? Lõpufks olen ka ainult inimene, mitte mafin?“

„Muidugi, muidugi,“ rahufstas teda infpektor. „Aga kas teie juhußlikult ei mäleta kedagi härra Greeni, kes soowis kadunuga kocku faada?“

„Härra Greeni?“ imefstas Parfons. „Ei, selle nimelifst härrat ma ei tunne.“

Ta fiis wäljus ta uhfelt ja püftipäi. Efimeft forda elus oli Parfons fegatud tapmifelooffe ja millifefse weel! Polnud ime, et ta peatunnifstajana, et tema tunnistus oli kõige olulifem, felles ei ka-

helnud ta filmapilkugi, — tundis end äkki kõigist teistest targemana ja tähtsamana.

Zooksupoiss, kes põles uudishimust kuulda lähemaid teateid mõrtsukatööst, astus uksehoidja juurde.

„Mis ta ütles teile, härra Parsons?“ küsis ta miisakalt.

Parsons heitis poisile hävitava pilgu.

„Ära sega end teiste asjusse,“ lausub ta kõrgilt. „Ja kui sa mind oma pärimistega rahule ei jäta, siis kisu sul kõrvad peast!“ lisas ta ähvardavalt.

Wahupeal aga felner Albert Higgs vastas salongis inspektor Kennedy küsimustele.

Andy Collinson.

Sellal kui inspektor Kennedy kuulas üle hotell „Crikoni“ teenijaskonda, astus Londoni pressiklubi trepist üles kaunis hooletult rietatud härra, kel oli intelligentne nägu ja hallid silmad. Tema taskust paistis värskema õhtulehe serw ja hambus hoidis ta piipu, mis oli nähtavasti aastaid juba olnud oma peremehe truuks saatjaks.

Andy Collinson oli neljakümne-aastane, kuid tundus palju nooremana. Oma kodus, Surbitoni eeslinnas, kaswatas ta roose, kuid elukutselt oli ta poliitseireporter ja töötas juba mitmendat aastat Londoni suuremas lehes „Daily Budget'is“.

Sette seisatas Andy Collinson klubi sissekäigust paremal pool asuwa toa lähel ja libistas pilgu üle sealolijate. Ta ajakirjanikke polnud weel alustanud oma päematööd, teised aga olid selle juba lõpetanud ja kasutasid nüüd waba aega omawaheliseks wastluseks.

Tol hilisel juuni pärastlõunal näis Andy Collinsonile maailm igawana ja wärwituna. Oli möödunud päewi, koguni nädalaid, ilma et oleks juhtunud mingit tähelepanuwäärivamat kuritegu.

Andy Collinson terwtas tuttawaid ja läts fris koos „Morning Flash'i“ toimetajaga piljardisaali.

Beidi aega hiljem, — Andy oli juba ägedas mänguhoos, — ilmus piljardisaali uksele jooksupois.

„Härra Collinson, telefoni!“ teatas ta.

Bühalikus waiatuses, mis nüüd järgnes, kuuldus talle elewandiluust palli kookupõrget ja sumbutatud wandumist.

Andy heitis jooksupoisile pahase pilgu.

„Tim,“ ütles ta tõsiselt, „sinuga asi hästi ei lõpe: põrgutuli ootab sind.“

Pois, kes kartis küll mõningaid flubillitmeid, kuid kellele Andy Collinson ei suutnud sisendada hirmu, irwtas ainult.

„Rad ütlemad, et asi olewat tähtis, härra Collinson.“

„Pagan wõtaks!“ firus Andy, „estimest korda elus mul weab, ja nüüd jäta kõik sinnapaika.“

Ta süüitas piibu ja järgnes poisile.

Telefonist kuuldus öötoimetaja häält.

„Siin Collinson,“ wastas Andy. Siis walitses hetke waiatus. „See küll, Davis, lähen kohe. „Crixoni“ hotell, ütlesite? Näib, et asi on päris huwtaw. Ragemiseni!“

Ta asetaskuuldetoru tahwile ja neli minutit hiljem kihutas ta juba autol „Crixoni“ hotelli poole. Gloria! Kuulus Gloria tapetud! Ja mõrtsukas põgenenud! See oli paljutõotaw algus!

Andy Collinson wilistas tasa omaette. Ta tundis end jälle omas sõidurwees.

Tunni aja pärast astus Andy Collinson uuesti telefonikabiini.

„Delete teie seal, Davis?“ algas ta, kui ühendus oli jalgule seatud. „Mul on kõik materjalid olemas. Kuidas? Kes tappis Gloria? Jah, waadake, armas sõber, see on saladus. Kõnelesin Kenneduga Scotland Yardist. Ta pole küll väga jutukas, aga mulle näib, et ta kahtlustab kuriteos Adrienne van Doorni, ameerika rauakuninga tütar. Kuid mina pole selles nii kindel. Kuulge, Davis, wajan kohe head autot. Las see ootab mind Bondstreeti ja Piccadilly nurgal. Tahan nüüd dikteerida oma aruande, olge nii hea ja kutsuge stenografi. Arwatawasti ei kuule teie minult paari tunni tselst midagi, aga pärast loodan teile tuua mõningaid huwitawaid andmeid.“

Kell oli juba kolmweerand seitse, kui Andy Collinson sulges autoukse.

„Dorkingisse!“ ütles ta autojuhile. „Andke tublisti gaasi, Mills. Võite sõita nii kiiresti, kui soovite, aga hoiduge kokkupõrgetest.“

Mills, endine lendur, armastas pööraft kiirust. Mõne minuti pärast wuhises auto linnast wälja. Andy, kustunud piip hammaste wahel, istus tagumisel istmel, tuletades meelde kõike äsjä kuulbut. Alles tegelenud kowa kriminaalküsimustega, mõistis ta, et politsei kobas täielikus pimeduses. Kui Gloria oleks olnud harilik surelik, mõistatuse lahendamine oleks toimunud palju lihtsamini, nüüd aga oli raske leida kuriteo motiive, weel rassem aga paljastada roimarit.

Gloria erines kõigist teistest naistest. Teda ümbritses mingi salapärasuse loor. Temast kõneldi kõige wõimatumaid asju, kuid teda jumaldati, teda imetleti. Ta oli kunstnik Jumala armust, kuid ta oli

ka meetlev naine, kaunim kõigist teistest. Andy Collinsonile äkki näis loomulikuna, et Gloria lahkus elust nii ootamatult, naeratus huulil. Oli võimatu kujutleda teda wanana ja hädisena. Nagu meteor ilmus ta järsku taevasse ja kadus sama kiiresti, kui too särav täht.

„Dorkingi on ainult veel viisteist kilomeetrit,“ hüüdis Mills.

„Peatuge kuskil ja küsige, kus asub Quantneri loss,“ käskis Andy, „ja kihutage siis lohe edasi.“

Kadunud.

Quantneri härrastemaja mugavas elutoas istusid Hiram van Doorn, ameerika rauakuningas, kes mõne aasta eest oma ainsa tütre soovil oli asunud elama Inglismaale, ja Dick Tempest elomas west-luses. Miljonär, kes juba ammu oli jäänud leseks, jumaldas oma tütart Adrienne'i ja kuigi ta ei teinud katset teda mõjustada, ometi soovis ta salajas, et Adrienne abielluks Dick Tempestiga, keda ta juba nüüd kohtles nagu oma poega.

Äkki kattesas meeste westluse teener, kes hõbeplaadil ulatas Hiram van Doornile nimekaardi. Miljonär filmitses kaarti ükskõiksest.

„Andrew Collinson, „Daily Budget'ist“. Mida ta soovib?“

„Särra palus mind edasi anda, et tal on midagi tähtsat teatada,“ ütles teener.

Miljonär keerutas kaarti sõrmede vahel ja noogutas siis pead.

Minut hiljem astus Andy Quantneri lossi peremehe ette.

„Mis toob teid siia, härra — “ van Doorn heitis pilgu nimekaardile, „härra Collinson? Palun, võtke istet.“

Ja siis esitles ta Dick Tempesti.

Meeste nägudest järelbas Andy Collinson, et nad ei teadnud hotell „Crixonis“ juhtunud roimast veel midagi.

„Nähtavasti pole teie veel lugenud ohtulehti?“ algas Andy, keda järsku valdas üpris ebamugam tunne.

„Ei, mis on juhtunud?“ küsis miljonär tärkama hümiga.

„Tänased ohtulehed jutustavad õnnetusest, mille õhviriks langes Gloria Castello.“

„Gloria!“ hüüdisid mõlemad mehed kui ühest suust. „Jah,“ vastas Andy. „Bean teile kahjuks teatama, et Gloria Castello on surnud.“

Gette valitses amaras ruumis rusum waitus.

„On see — tõsi?“ küsis Tempest tasa.

„Kahjuks — jah.“

„Surnud!“ hüüdis ameeriklane. „Aga — kuidas on see võimalik?“

Andy pill libises ühelt mehelt teisele. Tema Aleksanne osutus raskemaks kui ta oli kujutlenud. Ta kõhkles wiimse ja ütles siis:

„Gloria Castello tapeti.“

„Taevane isa!“ miljonäri sõrmed värisesid närmilikult. Alles mõni päew tagasi oli ta suures balli kaalis tantsinud Gloriaga. „See on küll jumala teotus,“ oli ta öelnud võlvalle noorele daamile, paludes teda tantsima, „sest olen teiega võrreldes roomaja.“ Vastuseks oli Gloria naernud oma heitsemat hõbedast naeru ja liuelnud siis sulgtergelt üle kirkva parketi.

Nüüd kuulis van Doorn jälle ajakirjaniku rahuliku häält:

„Teie tütar einetas täna Gloria Castelloga „Grigioni“ hotellis, härra van Doorn. See on minu tuleku põhjusel.“

„Ma ei mõista teid,“ tähendas miljonär hämmastunult.

„Kui lubate, siis kõneleksin weidi preili van Doorniga.“

Miljonär fortsutas fulme.

„Milleks? Sumala pärast, milleks?“

„Teie teate ju, kuidas talitab politsei roimade puhul,“ ütles Andy Collinson rahulikult. „Pole wähematti kahtlust, et warsti saabuvad siia Scotland Yardi mehed. Tahaksin teie tüdart selleks ette walmistada.“

„Ma ei mõtsta teid ikka weel,“ miljonär oli juba üsna närwilik, „mis on politseil tegemist minu tütreaga?“

„Teda tahetakse üle kuulata,“ wastas Collinson, „sest tema oli wiimane, kes külastas Gloria Castellot enne ta surma.“

Miljonäri nägu omandas tardunud ilme. Ta wõttis ninalt prillid ja pühkis neid warisewate förmebega.

„Gärra Collinson,“ segas end nüüd juttu Dick Tempest, „kas teie ei jutustaks meile, mis juhtus seal?“

„Teil on õigus, Dick,“ ütles van Doorn, asetades prillid jälle ninale.

Andy rääkis nüüd kõigest, mida teadis Gloria Castello tapmisest. Ja enne kui ta oli lõpetanud jutu, taipas ta, et mõlemad mehed, kumbki küll omal wiisil, armastasid Abrienne van Doorni.

„Teie mõistate nüüd, et oli vajalik asjast kohe informeerida preili van Doorni,“ ütles Andy lõpuks. „Tema seisuford on väga tõsine. Politsei võib iga minut pärale jõuda.“

„Aga,“ lausus Dick Tempest, heitnud pilgu wana-aegsele kellale seinal, „Adrienne pole veel saabunud Londonist... vähemalt polnud teda weidi aja eest veel fiin.“

Hiram van Doorni otsmikul olid süwenenud fortitud ja ta nägu oli tuhajas-hall. Dick, kes märkas miljonäri ärewust, püüdis teda lohutada:

„Ärge Adrienne'i pärast muretsege, küll ta oskab ennast kaitsta.“

„Terwe see asi ei meeldi mulle.“ karjus miljonär ärritatult. „Kus on Adrienne? Kõlistage, palun.“

Teener ilmus läwele.

„Kas preili van Doorn on juba kodus?“ küsis Dick Tempest.

„Ei, wist mitte. Kindlasti ma ei tea.“

„Mis te wahite fiin?“ kätatas Hiram van Doorn. „Waadake järele, kas mu tütar on oma toas ja kas ta auto on garaashis? Tahhan temaga kohe kõnelda.“

Teener kumardus ja kadus.

Weidi aja pärast tuli ta tagasi ja teatas wiisakalt:

„Preili van Doorn ei ole veel saabunud.“

Sälle langes Dick Tempesti pill kellale. Kümne minuti pärast on lõunasöök. Imelik, et Adrienne'i pole veel fiin.

„Ta sõitis oma autoaa Londonisse, eks ole?“ küsis ta van Doornilt.

„Jah. See oli kella üheteistkümne paiku.“ Ta waitis wiivu. „See küll,“ pöördus ta teenri poole. „Teatage mulle kohe, kui mu tütar tuleb.“

Andy istus vaikelt tugitoolis, varjates oma ärevust ükskõiksuse maski taha. Asi läks iga filmapilguga keerulisemaks ja huvitavamaks. Mõõdusid minutid, aga Adrienne'i ei tulnud.

„Wast lõhkes teel autokummi ja ta pidi seda parandama,“ lausus järsku van Doorn.

Andy ja Dick Tempesti pilgud kohtusid, kuid kumbki meestest ei lausunud sõna. Adrienne oli hotellist lahkunud kell pool neli ja isegi arwesse wõttes mõningaid wiperusi teel, oleks ta kindlasti juba siin pidanud olemä, sest sõit Londonist Dorkingi kes-tis waewalt tunni.

Wana seinakell lõi seitse.

Siis kõlises äkki telefon.

Van Doorn wiskas oma sigari kaminasse ja rut-tas aparaadi juurde.

„Hallo! Jah. Siin van Doorn.“

„Kõneldakse Dorkingi politseijaoskonnast,“ kuulis ta mõõrast häält. „Juba mitu tundi otsime isikut, kes jättis oma suure, siniseks lakeeritud auto maanteele, Dorkingist umbes wiie kilomeetri kaugusele. Auto number on 17439. Meie mehed arwawad, et auto kuulub kellelegi Quantneri lossis. Wast olete nii hea ja saadate mõne teenija siia vaatama.“

Järra van Doorni huuled tõmblesid närwilikult.

Mahajäetud auto.

„Jah, see on meie auto,“ ütles miljonär kareda häälega. „Minu tütar juhtis ise. Kui kaua seisab auto juba seal?“

„Kolm tundi wõi natuke üle. Kordnif märkas autot juba enne poolt wiit.“

Van Doorn hingas raskesti.

„Ja — preili van Doornist ei tea teie midagi?“

„Ei. Meile teatati ainult mahajäetud auto leidmisest.“

„Ma — ma tulen kohe,“ vastas miljonär ja aetas kuuldetoru kahwile.

„Didd!“ karjus ta. „Nüüd on põrgu lahti!“ Ja kahetümne sõnaga wuristas ta teistele, mida oli äsja kuulnud komisjarilt.

Andy pilt langes Didd Tempestile ja temas ärkas sümpaatia selle tugewa intelligentse noormehe vastu. Ka oli tal kahju miljonärist, kes nüüd tegi suuri pingutusi oma ärewuse mahasurumiseks. Didd Tempest oli wäliselt rahulik, kuid Andy teadis, et ta ükskõiksus ja rahu olid waid teeseldud.

Wõni minut hiljem juhtis Didd Tempest kindla käega oma auto pargialleelt maanteele. Andy istus tema kõrwal, kuna van Doorn oli aset wõtnud tagumisel istmel. Wõit kolm meest waiksid, kuna auto kihutas pöörase kiirusega edasi. Andy masin järgnes neile, sest oli Millisile andnud käsu hoiduda tema läheduses.

Kui van Doorn filmas Adrienne'i finist Kolls-Royce'i, ta nägu tõsines weel enam. Efimesel pilgul weendusid nad, et masin oli wigastamata. Kaks tagawarakummit seisid endisel kohal ja mootoril polnud vähematti riket.

„Kokkupõrget, jumal tänatud, ei olnud,“ ütles Didd Tempest.

See weeres seisew politseinik sügas kõrwatagust.

„Masin on korras,“ ütles ta. „Mootor käis alles, kui läksin siit esimest korda mööda. Pidin kaua otsima, enne kui leidsin wäljalülitaja, ja panin mootori seisma. Kartsin, et auto muidu läheb oma teed.“

„Mootor käis alles!“ hüüdis Andy. „Kas üks oli juletud?“

Politseinik mõtiskles.

„Dodate natuke... jah, nüüd tuleb mulle meelde — üks oli lahti.“

„Sa kedagi polnud läheduses näha?“ küsis van Doorn. „Teie ei näinud teel mõnda daami?“

„Ei, jalakäijaid siin ei olnud, aga paar autot muras küll mööda. Kui masina järele kedagi ei tulnud, mõtlesin, et ega asja kedagi ikka jätta ei või, panin mootori seisma ja teatasin loost jaoskonda.“

„On see kõik, mida teate?“ küsis Andy.

„Jah, härra.“

„Täna teid,“ ütles van Doorn, ulatades politseinikule naelase raha, „et võtsite auto oma loole alla.“

„Palju tänu. Teie olete härra van Doorn, eks ole?“ küsis ta, tähendades midagi märkmikku. Siis tõstis ta käe termituseks kõrva äärde ja eemaldus aeglaste sammudega.

„Dik,“ ütles miljonär, „mida see jant tähendab? Minu tütar pole ometi hull!“

Noormehe tumedais filmis oli nuffer pilk.

Adrienne kadus pärast Gloria tapmise avastamist. Oles see juhtunud warem, Dick Tempest oles palju rahulikum olnud. Nüüd aga pidi ta tahes-tahtmata ühendama mõlemad sündmused.

„Mida arvate teie, härra Collinson,“ küsis ta ettevaatlikult.

Andy põikles otsekoheselt vastusest kõrvale, öeldes vaid:

„Peame kohe sõitma Dorfingi politseiijaoskonda ja asjast teatama. Arvatawasti tewad nad seal juba hotell „Cribonis“ toimunud roimast, kuid mae-walt on neil aimu preili van Doorni osast selles loos. Peame tegutsema kiiresti. Iga filmapilk on kalliks.“

Andy meenus nüüd, et Gloria enne hingeheitmist oli sofistanud sõna „Rolls“. Mõtles ta autot — Rolls-Royce'i? Tahtis ta politsei juhtida õigeile jälile?

„Teil on õigus, härra Collinson,“ ütles van Doorn, kes otse põles tegemusihast. „Telefoneerin politseist koju, wast on Adrienne wahpeal saabunud.“

Dick Tempest heitis ajakirjanikule kiire pilgu, — ta pidas teda juba oma liitlaseks. „Teie — teie tulete kaasa, eks ole?“ küsis ta.

Impulsiivselt sirutas Andy käe wälja ja noor-mees surus seda südamlisult.

„Tahan teha kõik mõistatuse lahendamiseks,“ ütles Andy kindlalt.

Politseijaoskonnas van Doorn kõlistas kohe Quantneri lossi Sealte öeldi, et preili Adrienne'i pole weel kodus.

Ametu näoga kuulas seersant härra van Doorni ägedat seletust, awas siis hiiglasliku protokolliraamatu ja hakkas kratsüwa julega kirjutama.

„Ma ei tulnud jelleks siia, et näha, kuidas teie kirjutate,“ kurjustas van Doorn. „Kas teie siis mingit korraldust ei tee?“

Seersant waatas üles, kuid süwenes järgmisel filmapigul jälle kirjutamisesse.

„Wabandage, aga kui ma öieti mõistfin, siis ilmusite siia oma tütre kadumisest teatama?“ sõnas ametnik ükskõiksest. „Kiipea kui olen koostanud protokoll, alustame juurdlust. Kuidas oli noore daami eesnimi?“

Sulg krigises ja kratsis paberit. Van Doorni wiha kaswas iga minutiga. Kuidas wõis inimene ometi olla nii pedantsest ametlik?

„Meie juba kuulsime jellest juhust,” ütles seersant viimaks, kui oli fulgenud raamatu ja süle pannud kõrvataha.

„Muidugi!” porises miljonär. „Üks teie meestest leidis ju auto.”

„Dige küll, kuid seda ma praegu ei mõtelnud. Weerand tunni eest helistati meile Scotland Yardist. Üks salapolitseinik on praegu teel Quantneri lossi.”

„Mida teile teatati Scotland Yardist?” küsis Andy erutatult.

„Meid kästi politseinik saata Quantneri lossi ütlema preili van Doornile, et ta ootaks seal Londoni salapolitseiniku saabumist.”

„Muu, aga mida tahetakse sellega saavutada?” tähendas van Doorn pahaselt. „Minu tütar on kadunud ja soovin, et teie alustaksite kohe tema otsimist.”

Seersant vaatas miljonäri otsa. „Rahustuge, küll me ta leiame,” ütles ta ametlikul toonil.

Kas kostis ta häälest ähwardust, wõi näis see mulle ainult nii, küsis endalt Dick Tempest, kui astus trepist alla.

Pärliid.

Kümme minutit hiljem istusid van Doorn, Dick Tempest ja Andy Collinson jälle Quantneri lossi raamatukogu. Miljonär oli väga närvilik. Ta hammustas tumedalt sigarilt otja ära, pistis sigari suhu, kuid unustas wõtmaht tuld.

„Gärra Collinson,” ütles ta, „oleme täiesti abitud. Kui säärane asi oleks juhtunud minu kodumaal, ma oleksin pannud kõik rattad käima, aga siin olen wõõras. Mida peame tegema? Mul pole kawatfust istuda käed süles, kuna minu tüdarta süüdistatakse kuriteos.”

„Praegu ei saa teie, kahjuks, midagi ette võtta,“ vastas Andy. „Kui preili van Doorn wiibiks sõprade pool, ta kindlasti oleks telefoneerinud, eks ole?“

Van Doorn heitis pilgu kellale.

„Tingimata,“ vastas ta. „Aga Adrienne pole sõprade juures — seda teate sama hästi kui mina. Ütelge nüüd otsekoheselt, mida arvate sellest imelikust loost?“

„Kas preili van Doorni ei rõhunud mingi muure?“ põikles Andy jällegi otsekohesest küsimusest kõrwale. „Kõi kannatas ta ajutiste mälukaotuste all?“

„Ei, ei,“ raputas van Doorn pead.

Samal filmapilgul awanes uks ja teener ulatas van Doornile wiisaka kummardusega nimekaardi.

„Inspektor Kennedy, Kriminaalpolitsei. Scotland Yard,“ luges van Doorn waljusti.

Gett hiljem tuli raamatufogusse Kennedy, kes oli ilmsesti väga ärritatud. Ta waatas Dick Tempestile otja, noogutas Andyle ebasõbralikult pead ja pöördus siis miljonäri poole.

„Näi on tõsine,“ algas ta süngelt. „Londonist tulles, astusin Dorfingi politseijaoskonda sisse ja lugesin seal teie teadaannet. On teil aimu, kus asub teie tütar?“

Sel filmapilgul mõistis Hiram van Doorn, et Kennedy oli tema suurim waenlane.

„Soowiksin, et teaksin seda,“ vastas miljonär. „Wast oleksite nii lahke ja ütlesite, mida politsei kawatseb ette võtta. Minu tütre peab leidma.“

Kennedy waatas van Doornile umbusklikult otja.

„Ta leitakse, härra van Doorn,“ ütles inspektor weendunult. „Homme ilmub ta isikufirjeldus föigis kodu- ja välismaa lehtedes. Wahepeal aga alustatakse otsinguid. Kas teate juhuslikult, kui palju tal oli raha kaasas?“

„Raha? Paar naela, võib olla ka paarkümmend. Adrienne ei kandnud käefotis kunagi suuri summasid. Aga miks küsite seda?“

„On suur wahpe, kas isikutel, kes järsku kaowad,“ wastas inspektor jäijelt, „on olemas raha wõi ei ole neil seda. Aga preili van Doornil oli wist wäärtasju, sõrmuseid ja käewõrusid?“

„Tal oli kaelas pärlifée.“

„Pärlid? Olid need kallid?“

„Wägagi. Ma ise ostsin need temale fingituseks. Maksin kee eest nelikümmendtuhat dollarit.“

See oli tähtis teade. Säärase pärlifée eest wõis saada ilusa summa. Kennedy awas märkmiku.

„Palun kirjeldage mulle pärle,“ ütles ta.

„Dodake natuke. Neid oli kolmkümmendseitse, ei... kolmkümmendkahesja tükki. Wõik ühesugused ümmaritud freemi tooni.“

„Luff?“

„Luffu ei ole, see on piff fett, sõlmedega iga pärlil wahel. Mõõdunud nädalal jäi mu tütar pärliféeaga ukse külge rippuma ja üks pärl sai mulluda. Ta näitab mulle rikunud kivi. See oli neljas suurtest kelmistest pärlidest.“

„Oh, see on tähtis!“ hüüdis inspektor.

„Miks, kui tohib küsida?“

„Koh, kee leidmiseks.“

„Kuidas? Mida mõtlete? Kas arwate, et pärlifée rööwiti minu tütrelt?“

„Arwan ainult, et kui juhuslikult kee ilmub päewawalgele, meil awaneb wõimalus seda kohe ära tunda. Nüüd aga palun teid, härra van Doorn, wastata weel paarile küsimusele. Kui kaua on teie tütar Gloria Castelloga juba tuttam?“

„Wist kolm ja pool aastat.“

„Kas olid sageli koos?“

„Sah, nad olid head sõbrad.“

„Ja teil ei olnud midagi selle vastu?“

„Ei, kuigi pean tunnistama, et Gloria viimaseil aastail ei hoolinud palju seltskonna arvamistest. Aga, lõpuks, kui mõni kuningas on säärane narr, et kingib oma krooniaarded tantšijannale, siis — Sumal temaga! Kink on kink ja seda tagasi nõuda pole ka riigivalitsejal õigust. Ma ei taha salata, et mõnikord Adrienne'i sõprus Gloriaga oli mulle vastumeelt, ent kuna andsin oma tütrele alati laialdase vabaduse, siis ei teinud ma talle kunagi etteheiteid.“

Inspektor Kennedy pani oma märkimiku jälle tasku.

„Pean täna õhtul, kui preili van Doorn tuleb koju, kõnelema temaga.“

Van Doorn silmitses teda hämmastunult.

„Palun. Loodetavasti saabub ta varsti.“

„Kui lubate, jään teda ootama. Võin ka istuda...“

Miljonär tundis kiilmi judinaid seljal.

„Ütelge, mida tahate minu tütre?“ küsis ta piinatult.

Inspektor Kennedy tõusis püsti.

„Minu kohuseks on temale esitada mõningaid küsimusi,“ vastas ta jahedalt.

Veidi aega hiljem helistas Andy „Daily Budget'i“ toimetusesse.

„Reškööni puudusid kadunud tütarlapse kohta veel igasugused teated,“ lõpetas ta oma aruande, „ja inspektor Kennedy ootab lossi hallis, et kuulata teda üle, niipea kui ta jõuab koju.“

Wangistuskaht.

Kennedy oli weendunud, et Adrienne hiilib õõ-
fel salaja lossi, et siin isa nõusolekul warjata end
politsei eest.

Salapolitseinit istus wanfumatu kindlusega kõ-
wal tammepuust toolil, mille kõwadus iga minu-
tiga muutus ikka märgatavamaks. Ta ei liikunud
paigast, kuigi üsna lähedal seisis mugaw pehme tugi-
tool. Igegi sigarit ei süüdanud ta, kuigi teda keegi
ei keelanud. Ent talle näis, kui ei jobiks siin kõrges
toredas ruumis suitsetada, eriti weel temal, kes
tuli siia waenlasena.

Kell lõi wiis, siis — seitse. Uniselt, kuid trots-
likult tõusis inspektor kõwalt istmelt ja sammus
laiast trepist alla parki. Oli ilus päikesepaisteline
hommit, kuid alleed mööda edasi kõmpides Kennedy
näol oli süinge ilme. Ta kõndis walutasid, jalad olid
kanged.

„Midagi pole juhtunud,“ ütles politseinik, kes
seisis pargiwärawas.

„Kaua olete juba siin?“

„Kella kahest jaadik, siis tulin oma seltsimehe ase-
mele. Tema walwas wärawat juba õhtu kella kahest-
kust alates. Siit möödus hulk autosid, kuid ükski
ei peatanud.“

„Kas keegi ei teinud katset lossile lähenemiseks.“

„Ei, selles olen päris kindel, härra inspektor.“

„Tähendab: ainustki jälge temast,“ pomises Ken-
nedy. „Jääge oma kohale.“

„Kus on plika? mõtles ta Dorfingi poole sam-
mudes. Kui ta kohtab oma isa ja saab temalt raha,
siis on ta pääsenud. Miljonäriks on kõik uksed
awatud. Kennedy oli juba mõnegi raske ülesande

osavasti lahendanud, kuid „Critzoni“ hotelli saladus näis iga filmapilguga muutuvat keerulisemaks. Kennedy läks Dorvingi politseijaoskonda, kus kõneles komisjariga, tegi mõne vajaliku korralduse, ning sõitis siis järgmise rongiga Londoni.

Tema ainsaks reisukaaslaseks oli keegi keskealine näpitsprillidega härra, kohwri järgi otjustades kaubaagent. Kennedy sisse astudes, miskas ta ajalehe pingile ja waatas talle üle prillide otsa.

„Päris skandaal, see „Critzoni“ lugu!“ algas ta weidi aja pärast.

„Kuidas?“ küsis Kennedy hajameelselt.

„Teie muidugi lugesite Gloria Castello tapmist?“

„Jah,“ vastas inspektor lühidalt, jüwenenud oma mõttesse.

Kuid ta kaaslane oli agent, ja need mehed on järjekindlad.

„Näib, nagu usuks politsei, et mõrtsukas on ameerika miljonäri tütar, eks ole?“ jatkas mõdras.

„Kas teile tundub nii?“ ütles Kennedy, et midagi wastata.

„Jah, ajalehed kirjutavad seda. Imelik, et tal lasti põgeneda. Mina küll ei mõista, kuidas see üldse oli võimalik, saate teie sellest aru? Aga kõik see tuleb sellest, et meie politsei ei seisa oma ülesannete kõrgusel. Tainapead on kõik meie jalapoliitseinikud.“

Pärast einet inspektor Kennedy tuju oli küll paranenud weidi, aga ta oli siiski weel väga närwilik. Kaks wejihalli filma vaatlesid teda rahutult üle prilliklaaside.

„Urwan, et liialdate,“ vastas Kennedy sunnitult.

„Mitte põrmugi. Scotland Yard vajab uut verd,“ finnitab wesihallide filmadega mees. „Meie maksame korralikult maks, aga kas politsei kaitseb meid? Ei! Kurjategijaid ei osata tabada ja ausad inimesed elavad alalises hirmus. Salapolitseinikud on kui peata kanad, kes jooksewad siia-tänna, aga õigesse kohta ei taipa waadata. Seda olen ma õel- nud juba aastaid, aga mingit paranemist pole mär- gata. Kas teie pole ka samal arwamisel? Scot- land Yardi mehed on eeslid, päris eeslid!“

Inspektor pilgutab filmi.

„Aga mõnikord nabitwad nad siiski mõne kinnil- lögatahes ei tahaks ma praegu olla mõrtsuka nahas.“

„Kas usute, et nad ta tabawad?“

Kui Kennedy oleks öösel saanud hästi magada, ta poleks wäljendanud ainsagi liigutusega oma paha- meelt, nüüd aga märkas wõõras, et ta tundis end üpris halbasti.

„Küll nad ta üles leiawad,“ lausub Kennedy kannatamatult.

Runa rong parajasti peatus mingis wäikeses jaa- mas, kargas inspektor püüsti ja tormas wagonist wälja. Wesihallide filmadega mees waatab talle hämmastunult järele.

Rongi saabudes Londoni, agent oli väga eruta- tud. Ta ruttas kohe wäikesesse teemajja, kus istus- laua taha ning süwenes mõtisklusse. Poole tunni pärast astus ta telefoni kabiini ja nõudis Scotland Yardi numbrit.

„Palun, kas saaksin kõnelda inspektor Kenne- dyga?“ küsis ta.

Kennedy, kellega ta ühendati, jurus kuuldetoris- wastu kõrwa.

„Kõnelege. Kes olete?“

„Minu nimi on Timms, James Timms. Mul oli praegu imelik elamus, mis teid kindlasti huvitab.“

„Nii?“ Kennedy haaras pliiatsi.

„Jah,“ rääkis Timms. „Täna hommikul sõitsin kellegi mehega koos Londoni, ja mida enam ma selle üle mõtlesin, seda selgemaks saab mulle, et ta oli segatud „Gritzoni“ hotellis aset leidnud mõrtsukatöösse.“

„Tõesti?“ Kennedy oli korraga muutunud elavaks. „Kõnelege. Mis juhtus?“

„See mees tuli rongile Dorkingis, kus elab miljonäri tütar.“

„Wäga hea. Edasi.“

„Tal oli seljas sinine ülikond ja peas kõva kübar.“

Sel filmapilgul murdus Kennedy pliiats.

„Nii,“ lausus ta pilkavalt. „Ja edasi?“

„Märkasin kohe, kui hakkasime sellest kurbmängust kõnelema, et asi polnud korras. Ta läks iga minutiga närwilikumaks ja minus ärkas kahtlus. Filmipilgul, mil rong peatus New Crossi jaamas, hüppas ta kärmesti wälja, kuid lipsas teise wagumisse ja sõitis edasi. Londoni jaamas nägin teda kaugelt. Aga ta kadus ennem kui jõudsin talle järele.“

Sette walitsetes waihus. Siis ütles Kennedy:

„Ma kuulen.“

Timms oli lootnud waimustatud kiitust, nüüd aga kuulis ta waid ükskõikset häält. Ent seda tungiwamalt jatkas ta:

„Ma tunnekfin selle mehe igalpool ära. Tal on furjategija wälimus. Ta ei suuda inimestele otse waadata ja ta habe on ajamata. Ma ei taha just wanduda, et tema ongi otstaw mõrtsukas, aga ta näeb nii metsik wälja, et... Hallo! Hallo!“

ühendus oli kattunud.

Samal õhtul jutustas James Timms oma sõpradele juhtunust.

„Seda olen ma alati öelnud.“ Ta pööras rusikaga vastu lauda. „Scotland Yardi istuvad ainult idioodid. Mina olin mees, kes juhtis nad õigetele jälgedele, pidage seda meeles! Nii tõesti kui ma teie ees seisan, kui alatu roimar wangistataks, siis näete, et ta kannab sinist ülikonda ja kõwakübarat.“

*

Õhtulehed töid kõmulise teate suurte pealkirjadega:

Gloria Castello tapmine.

Scotland Yardi tähelepanuvääriv samm.

Adrienne van Doorn kuulutati tagaotsitavaks. Tema wangistamiseks anti käsk.

Inspektor Kennedy oli välja mänginud oma suurima trumbi.

Amsterdami krahwinna.

Päew pärast Gloria Castello tapmist, dikteeris härra Marco Gleizescu, väike paljaspäine mees terawate tumedate silmadega, sekretärile oma Amsterdami büroos kirju.

Nagu alati, kui tal oli mõni tähtis toiming käsil, näiteks pühapäewasel lõunasöögil oma Londoni kodus, või tegewuses, mis nõudis waimlist pingutust, oli ta ka nüüd heitnud kuue seljast ja käärinud särigkäised üles. Sellega saawutas ta suurema liikumiswabaduse ja säilitas ühtlasi mansetid kauem puhtaina. Ka ei kulunud kuub. Gleizescu teadis, et peab olema väga kofkuhoidlik, kui tahetakse jõuda haljale okjale.

Sieti oligi ta juba haljal osjal, kuid oma wanust harjumusist polnud ta weel loobunud. Ta oli joetanud endale üsna ilusa waranduse, tegeledes ärialadel, mis sageli kartsid päewawalguist. Tema kaks peab küll üttelema, et ta ei olnud kordagi weel „istunud“, aga seda wõlgnes ta osalt oma õnnele, osalt suurele ettewaatusele ja kawalusele.

Marco Gleizescu oli alustanud väga wäiksel, kuid nüüd oli tal juba kaks äri, üks Londonis, teine Amsterdamiis. Siin, Hollandis, ajas ta kawnis salapäraseid asju ja wakis oma suuremaist äritehinguist isegi kodus, kuid Londonis tunti teda wõrdlemisi ausa mehena.

Dikteerides ja ühtlasi hambaorki närides, kõndis ta tuba mööda edasi-tagasi, kuna ta sekretär masinal klõbistas. Siis awas jooksupoiss koputama ukse ja ulatas Gleizescule nimekaardi.

Marco Gleizescu, kalliskiwide kaupmees, heitis sellele kiire pilgu. Järgmisel sekundil silus ta oma juukseid, pistis hambaorgi tasku ja tõmbas illeskääritud käised alla.

„Rutzu daam siisse,“ ütles ta poissile, pani tuue selga ja käskis siis sekretäri minna kõrwaltuppa.

Marco Gleizescu oli eeskujulik abielumees ja hea isa, kuid iluduse wastu polnud ta pime, ja filmapilgul, mil büroosse astus külaline, unustas ta oma naise Dhydia, kes talle oli kinkinud wiis last.

Külaline oli noor, väga üllas, väga aristokraatne daam, kes nähtawasti oli harjunud käskima. Tal olid imekaunid sinised filmad ja tema nõtkest sihwa-kast kujukust hoowas majesteetsust.

„Arahwinna Craigowan. Caithnessi loss,“ luges Marco Gleizescu nimekaardilt, mille oli asetanud laua serwale.

Nüüd meenus talle, et ta kuskilt oli lugenud midagi Craigowanide kohta. Nende loss asus Shotimaal, seda ta teadis, oli näinud wist mingisuguste seal peetud jahipidustuste puhul lossi piltigi ajalhehes.

Marco Gleizescu kummardus sügawasti, hõõrudes oma erutusest higiseid käsi. Tawalikult taipas ta esimesel pilgul, kas küllaline tuli ostma wõi müüma, kuid tolle shoti daami kohta oli ta kahewähel.

„Millega tohin teenida?“ küsis ta alandlikult, ja kahjatjes hetk hiljem, et ta polnud öelnud „proua frahwinna“.

„On teil aimu pärlidest?“ küsis daam.

Marco Gleizescu tundis end äkki wäikse mehena, nii kõrk oli daami toon.

„Olen kalliskiwide ja pärlide kaupmees,“ ütles ta tafa.

„Kas olete kunagi kuulnud Craigowani pärlidest?“

Marco Gleizescu ei mäletanud küll, et oleks neist iialgi kuulnud, kuid ta noogutas jaatawalt.

„Mul on üks neist pärlikeedest kaapas.“ Daam wakis hetke. „Särra Gleizescu, kas wõin teie wäkimisele olla kindel?“

See kõlas juba paremini. Kaupmees lastus mugawasse tugitooli ja pistis juba sõrmed westitasku, et wõtta sealt hambaorki. Ent wiimasel sekundil ta mõtles siiski weel ümber. Tähendab: daam tahtis müüa. Kui wäikseks muutuwad selle maailma suured, kui nad wajawad raha!

„Neil seintel siin pole kõrwu,“ ütles Marco Gleizescu wastawa käelligutusega. „Wõite mind täiesti usaldada, frahwinna. ükskõik, kas jõuame kokkuleppele wõi mitte.“

„See on hea,” tähendas daam külmalt. „Wast mõistate, et minu mehele ei valmistaks headmeelt kuulda, et oja Craigovani pärlidest on müüdnud.”

Gleizescu naeratas mõistvalt.

„Gäda ei anna häbeneada,” ütles ta kaunis taktitult.

„Mina nimelt —” daam wakis wiivu ja jattas siis: „Gärra Gleizescu, kas olete õnnemängija?”

Kaupmees waatas talle üllatunult otta.

„Kõik oleneb sellest, mida te mõllete õnnemängimise all, krahwinna. Kui nii wõtta, siis iga äri, eriti minu äri, on õnnemäng. . .”

„Kas mängite kaarte?”

„Ei, hoidku taewas!” hüüdis ta. „Ma ei püüda kunagi kaarte.”

„Siis kardan, et teie ei saa minust aru. Peate nimelt teadma, et kaotasin hiljuti kaardimängus suure summa.”

„Sellest saan ma küll aru,” ütles Gleizescu.

„Paljud minu klientidest mängiwad, kes Monte-Carlos, kes siinsamas, — ja ma olen neid alati walmis aitama.”

Krahwinna ohkas kergendatult.

„Lulin teie juurde, sest wajan hädasti raha — nelituhat naela.”

„Palun, näidate mulle pärle,” ütles Gleizescu huwitatult.

Daam awas oma käsitasku ja asetaskitsenahast karbi kaupmehe ette lauale. Gleizescu tõstis kaane üles ja wõttis kae oma pihku. Tgati pärli silmitsest ta tähelepanelikult ja proowis neid isegi hammastega.

„Pärliid on ilusad,” ütles ta. „Aga,” lisas ta lohe, „aga teie härra abikaasa ei tohi nende müügist kuulda?”

„Ajutiselt wähemalt, ütleme, paar kuud mitte.”

Raupmees noogutas mõttlikult.

„Mina ei kuulu nende hulka, kes fallistive tahavad saada poolmuidu,“ ütles ta, „kuid üle kahe tuhande naela on nende pärlide eest mõimatu maksta.“

Daami nagu väljendas pettumust.

„Täna teid,“ ütles ta weidi aja pärast ja tõusis piisti. „Bean saama neli tuhat. Wähemast ei aita. Wast on mul mujal rohkem õnne.“

Ja rahulikult sammus ta ukse poole. Ta sirutas juba käe, et awada ust, kui Gleizescu kargas jalule.

„Silmapill, krahwinna,“ hüüdis ta. „Tulen teile poolel teel wastu. Depime kofku — kolmtuhat naela.“

Daam ei kõhelnud, ta waid raputas eitawalt pead ja väljus toast. Gleizescul tõusis weri pähe. On aga häda nende naistega, kel ärist pole aimugi! Ja ta jooksis daamile järele.

„Olen nõus, krahwinna,“ ütles ta hingeldades. „Olgu nii, nagu soowite. Lähen kohe panka ja toon raha. Palun oodake weidi.“

Ükskõikselt astus daam tuppa tagasi ja istus toolile. Mõne minuti pärast ütles ta lihtsalt „Täna wäga“, toppis pangatähed rahulikult käsitasku ja läks minema.

Marco Gleizescu armastas ilusaid pärle. Jäänud üksi tuppa, silistas ta õrnalt helkiwat keed. Kui kaunid olid pärlid! Kuidas nad sätendasid! Ja vähemalt seitsetuhat naela olid nad wäärt! Oh, see oli tore äri.

Raigutanud pärlid teraskappi, hüüdis ta waljusti: „Marhla!“

Masinapreili astus tuppa, käes pliiats ja ploff, ja Gleizescu jatkas ennist pooleli jäänud tööd. Aga täna polnud ta asja juures, aineti waikis ta, sulges

filmad ja nägi enda ees kahte ilusat sinist filma. Siis hingas ta sügavasti ja talle tundus, nagu heljus õhus veel magusat parfüümi lõhna.

Dorothy Brent.

„Ah, Andy! Kena, et sa tulid. Pole sind näinud juba terve igaviku. Võta sigar ja otse endale mugav istekoht.“

Bill Weeks, kes oma suure fogu tõttu waewalt mahtus laia tugitooli, naeratas sõbralikult.

Bill Weeksi bürooruumid olid üsna wanamoodsad. Ta oli juba kolmkümmendviis aastat teatriagent ja elas ikka veel samades tubades, kuhu oli kolinud noormehena. Inimesed, kes käisid siin sisse ja wälja, olid ajajooksul muutunud, mööblid ja pildid aga olid jäänud endisteks.

„Tulin sinuga weidi lobisema,“ ütles ajakirjanik suitsjetades.

„Onnaks on mul parajasti weidi aega,“ wastas Bill. „Milliseid andmeid ja wajasid?“

Andy naeratas.

„Gloria ei anna mulle rahu,“ tähendas ta.

Tume wari libises üle Bill Weeksi laia näo.

„Gloria? Waene laps! Südne lugu! Kes on julm mõrtjufas?“

„Ei tea,“ kehitas Andy õlgu. „Muide, kas tundsid Gloriat juba kaua?“

„Jah, pikka aega,“ wastas Bill Weeks mõttlikult.

Ajakirjanik silmitses oma sigari suitsurõngaid. Siin istus ainus mees, kes tundis Gloria Castello elulugu. Mida Bill Weeks ei teadnud näitlejaist ja tantšijannadest polnud üldse mainimiswäärt. Aga ta oli wäga ihnus oma teadmiste awaldamises. Seda teadsid kõik.

„Tahjfin ainult kuulda midagi Gloria minewiku kohta,“ ütles ta.

„Mida nimelt?“ Bill Weeks heitis oma sõbrale uurima pilgu.

„Sa tead, keda Scotland Yard süüdistab tapmises?“

„Sa mõtled Adrienne van Doorni, eks ole?“

„Jah. Oled ja samal armamisel?“

„Kui olla otsekohene, siis pean ütlema, et mul iidsse pole selles asjas oma armamist. Tunnen preili van Doorni. Ta on armas, sümpaatne inimene, kes kunagi kellelegi ei tee kurja. Aga miks ta põgenes? Kas see ei näi sulle kahtlasena?“

„Jah, see küsimus waevab ka mind. Terwe asi on nii pagana segane!“ hüüdis Andh. „Kui ma teaksin, kes õieti oli Gloria, kes olid ta endised sõbrad ja waenlased, siis wast juudaksin mõistatust lahendada.“

„Baewalt saan sind kuigi palju aidata,“ ütles Bill Weeks. „Gloria oli kena elurõõmus olemus, lapselik ja otsekohne, aga oma minewikust ei armastanud ta kõnelda. Andhfin talle kunagi sõna, et waihin kõige üle, mida tean temast. Seda ei ole palju, kuid palun sind, et sa sellest ei kirjutaks lehes.“

„Täidan sinu soowi,“ naeratas Andh.

„Kas tead, kust Gloria oli pärit?“

„Kõneldi, et Milaanost.“

„Eksid. Gloria sündis Londoni külje all Julhamis. Ta oli inglane.“

„Kuid ta kõneles ingliskeelt ju wõõramaise aktsendiga?“ imestas Andh.

„Mis sellest? Oma emakeelt wõõrapäraselt kõnelda on kerge. Tema õige nimi oli Dorothy Brent. Ta oli kümme aastat wana, kui ilmus esimest korda siia ja ütles, et tahab näitlejaks saada. Tal olid

juured filmad ja sirged jäänud, kuid see oli ka kõik. Näen teda veel praegu enda ees, kuidas ta istus siin toolil kahvatuna ja kurnatuna, kaks pikka patši seljal."

"On see tõsi?" imestas Andy.

Bill Weeks naeris.

"Jah, armas sõber. Laps oli nii waimustatud näitelawast ja ta igatsetes nii pööraselt saada kuul-faks ja rikkaks, et otjustasin teda aidata. Ta oli äärmiselt auahne, ja arwan, et ta ka igal teisel alal oleks saawutanud tunnustust. Andsin talle kaasa soowituskirja kellelegi sõbrale, kes parajasti juhatas mingi pantomiimi lawastust. Ta palgati ametisse. Seal õppis ta tantfima. Sellest ajast saadik tuli ta iga hooaja algul minu juurde ja ma muretsetsin talle talweks kohti kas kuhugile pan-tomiimi wõi rewüüsisse. Kuid tol korral ei aima-nud ma weel, et ta jõuab nii kaugemale."

"Sa litlesid, et ta siis ei olnudki ilus?"

"Ei, tol ajal polnud ta tõesti ilus, kuid ta näos oli midagi eriti wõlumat, tahtejõulist ja kindlat. Wõne aastaga õppis ta hästi tantfima, sest ta oli äärmiselt wirt ja hoolas. Ta teadis, mida tahtis, ja oli julgelt otjustanud ületada kõik raskused. Mind austas ta nagu ebajumalat, kuigi ma tege-likult suutsin ainult wähe teha tema heaks. Ra-heitseistkümnne-aastaselt oli ta wäga kena, ilusa-maid rewüüigörle Londonis.

"Dma kahelümnendast eluaastast alates hakkas ta kiiresti edasi jõudma. Siis juhtus midagi. Tä-napäewani ei tea ma, mis see oli, kuid ühel ilusal päewal tuli ta minuga jumalaga jätma. See juh-tus detsembris 1925. a. Wäike nuttis ja suudles mind mõlemale põsele, nagu oleksin olnud ta isa. Küsisin temalt, kuhu ta nüüd kawatseb minna. Es-

malt ei tahtnud ta wastata, aga kui andsin sõna, et sellest kellelegi ei kõnele, ütles ta, et sõidab Pariisi. Ta oli väga õnnetu, ja taipasin, et teda sunnivad Londonist lahkuma väga olulised põhjused.

Järgmise poolteise aasta jooksul nägin teda waid forra, kui ta Brantsusmaalt tuli Londoni nädalalõppu meetma. Ta kõneles, et töötab ühes Pariisi kolmanda järgu kabarees. See oli raske tütarlapsele, kes Londonis oli esinenud waid parimates teatrites!"

"Kas ta ei tahtnud Londoni tagasi tulla?" küsis Andy.

"Ei, kõnelesin sellest, kuid ta raputas waid eitawalt pead. Mulle näis, nagu kardaks ta kedagi ja püüaks millegi eest põgeneda."

Andy huwi tugewnes.

"Ja sul polnud aimugi, milles asi seisis?"

"Ei," wastas Bill Weeks, "ta oli tumm kui kala."

Andy käis rahutult tuba mööda edasi-tagasi.

"Kuule, Bill, kas sa ei mõista, et asi oleks palju selgem, kui meie teaksime, mis põhjusel Gloria põgenes Londonist?"

"Aga sellest on möödunud juba nii palju aega?" hüüdis Bill Weeks.

"Mis sellest? Tütarlaps, kes on äärmiselt auahne, ei katkesta olulise põhjuseta oma kariääri, ega siirdu Londoni teatrilt Pariisi kabareesse, kui teda ei sunni väga tähtsad põhjused."

"Sul on wist õigus, aga kahjuks ei saa sind aidata. Tol nädalalõpul nägin Dorothy Brenti wiimast korda."

"Ma ei mõista sind, Bill," ütles Andy üllatunult. Bill Weeks naeris.

"Siis tutvus Adrienne van Doorn wäikse tantšijannaga kuskil Pariisi lõbustuskohas. Kuahne

tütarlaps meeldis talle ja ühtlasi taipas ta, et ta oli suur talent. Ameeriklased, need ju armastavad avastada talente, et siis osa saada nende hiilgusest."

"Silmapiik, Bill," katkestas teda Andy. "Sa tundsid Adrienne van Doorni?"

"Mina? Ei. Muidugi olin kuulnud tema isast, rauakuningast, kuid teda õppisin alles hiljem tundma. Gloria jutustas mulle pärast, et preili van Doorn võtnud ta oma kaitse alla, lasknud teda võtta tantsutunde kõige parema Pariisi tantsukunstniku juures, ja olnud talle uhked tualetid.

"Mõne kuu jooksul Adrienne van Doorn oli väiksest, tundmatust kabaree-tantsijannast teinud weetlema ja võrgutama tähe. Mäletan nii selgesti veel väewa, mil minu büroosse astus Adrienne van Doorn Gloria Castello saatel. Ta jutustas, et oli avastanud Pariisis uue talendi, ja palus, et mina võimaldaksin tal esineda Londonis. Ma polnud kunagi veel kuulnud Gloria Castellost, ja ma ei suutnud kujutledagi, et see imekaunis naine toredas kosumantlis oli Dorothy Brent. Mulle näis küll, et temas oli midagi tuttavat, aga mida nimelt, seda ma ei teadnud. Tänapäeva naised ostavad oma välimust suurepäraselt muuta. Noor tantsijanna meeldis mulle ja ma muretsesin talle koha.

"Ent suur oli mu üllatus, kui Gloria Castello järgmisel päeval mind külastas ükshinda ja mulle äkki ja ootamatult kaela langes. Nüüd tundsin ta ära: see oli Dorothy, väike Dorothy Brent! Aga pidin wanduma, et ma iialgi kellelegi ei awalda, kes tema on ja kust ta on pärit."

"Kas teadsid peale sinu veel mõned inimesed, et ta oli inglane?" küsis Andy.

"Jah, Adrienne van Doorn ja tema isa. Nüüd tead ka sina seda, aga loodan, et sa seda edasi ei kõnele."

„Õid mind usaldada,“ ütles Andy, suitsetas veel viivu ja jättis siis wana sõbraga jumalaga. Lämelt pööras ta weel korra tagasi.

„Muide, kas mäletad, kus elas Gloria enne Pa-riisi sõitmist?“

Bill Weeks jurus kellale. Lappa astus meeldiva wälimuslega preili.

„Armas Flora,“ ütles Bill Weeks, „tooge karto-teegist Dorothy Brenti kaart.“

Andy istus uuesti tugitooli teatriagendi wastu ja trummeldas närwilike sõrmedega laua servale. Weidi aja pärast ilmus Flora tagasi, käes koltunud kaart.

„Ta elas Kensingtonis, Penton-street N 17,“ luges Bill Weeks kaardilt.

„Tänan sind,“ Andy surus südamlikult sõbra kätt ja wäljus uksest.

Tund aega hiljem seisis ta Penton-streetis maja N 17-nda ukse taga. Tema kõlistamise peale ilmus läwele tüse keskealine naine, kel olid säravad mustad filmad ja paistetanud põst.

„Kas teie olete perenaine?“

„Seda küll, mu härra.“

„Kas teie juures elas kolme-nelja aasta eest teegi noor daam — Dorothy Brent?“

„Ei. Ostsin maja alles aasta eest proua Wilsonilt.“

„Ah nii. Aga kus elab proua Wilson nüüd?“

Naine filmitfes teda kaastundlikult.

„Jäi ta ka teile raha wõlgu?“ küsis ta lahkest.

„Ei, seda mitte.“

Nüüd kadus naisel külalise wastu huwi.

„Keegi ei tea, kus proua Wilson elutseb. Ta ei anna kellelegi oma aadressi. Tal on palju asju tüdamel, aga ega ta kohtu küüsisst ei pääse.“

Pettunult eemaldus Andh. Tal polnud täna õnne. Seisatanud weibi aega kõhklewalt uulitjanurgal, seadis ta sammud linnawalitsuse poole. Linnawalitsusega ühe katuse all asus ka perekonnafeisuamet. Seal tahtis ta küsida mõningaid andmeid.

Wigastatud käsi.

„Aga milleks siis?“ küsis Albert Giggs segaselt.

„Arge wiitke aega,“ vastas seersant Thrail soinal. „Leid wajatakse Scotland Yardis. Inspektor Kennedy tahab teiega kõnelda.“

„Aga,“ protestis kelner, „kolmapäeval jutustasin mina temale kõik. Ma tõesti ei tea enam mitte midagi.“

Thrail kohendas oma mütsi.

„Lulge kohe,“ ütles ta kindlalt. „Inspektor ootab.“

„See küll,“ vastas Giggs alandlikult ja wahetas oma musta kuue halli wastu.

Rakskümmend minutit hiljem astus ta inspektor Kennedy kabinetti, milles oli waid laud ja kolm tooli.

„Wõite istuda,“ ütles inspektor ametlikult. Toolid olid asetatud nii, et istujale langes hele päewaligus suurtest eesriieteta akendest. Giggs tundis, kuidas ta põlwed wärisefid.

„Giggs,“ algas nüüd inspektor farmilt. „Kas teate, et see on suur kuritegu, kui politsei eest wajatakse tõtt?“

„Ma ütlesin teile ju kõik, mida teadsin,“ fokeles Giggs wärisewa häälega.

„Ja ometi ütlesite mulle kolmapäeval, teie olwat päris kindel, et Adrienne van Doorn ei tapnud Gloria Castellot?“

Giggs weeretas fiibaralt sõrmede wahel, ise näost punane.

„Uusun seda weel praegugi,“ ütles ta arglikult.

Kennedy filmitšes teda terawalt.

„Sääraseks arwaniseks peab teil kahtlemata olema alus,“ ütles ta karmilt. „Ja seda tahaksin teada.“

„Ah, Jumal, selleks pole ju waja alust, et eraldada kurjategijaid ausaist inimesist,“ pomises Giggs.

„Ja teie olete weendunud, et Adrienne van Doorn ei ole roimar?“

„Selles olen ma taljukindel,“ hüüdis Giggs ärritatult.

Inspektor filmitšes teda pooleldi suletud laugude alt.

„Kas van Doornid olid helled jootrahade jagamises, kui nad elasid „Crixoni“ hotellis?“

„Särra van Doorn on wäga rikas,“ põikles Giggs otjekohesest wastusest kõrwale.

„Kas preili van Doorn andis teile isiklikult jootraha?“

„Jah, enne kui nad sõitsid ära, sain temalt wiis naela,“ ütles Giggs. „Kui suurt jootraha polnud mulle keegi weel annud. Aga,“ lisas ta karmeste, „ärge arwake, et see...“

„Oh ei,“ rahustas teda Kennedy.

„Kas teie pole ilmaški kõneleunud preili van Doorniga?“ küsis Giggs.

„Ei. Kuid loodan, et teen seda lähemal ajal.“ lausus Kennedy elawalt.

See märkus wihastas Giggfi. Löwikoopasse tulles oli ta olnud närwilik, kuid nüüd oli ta jälle-

saanutanud tasakaalu. Ta oli aus mees, ja oli tõsi, et rahaga teda ei saanud osta ega meelitada.

„Kui näete teda, siis muudate tema kohta oma arvamise,“ ütles Higgs kaunis terava tooniga.

„Teil oleks väga kahju, kui wangistatime preili van Doorni?“ küsis inspektor.

„Muidugi.“

Juba kolmapäeval oli Kennedy pannud tähele, et Higgs teab asja kohta rohkem kui tahab öelda. Nüüd süvenes ta meendumus veel enam.

„Aga ta wangistatakse ja antakse kohtu alla, kui teie,“ Kennedy hääles kuuldus ähwardust, „kui teie ei avalda mulle kogu tõtt.“

Kennedy ähwardus mõjus. Kohkunult vaatas Higgs talle otse.

„Teie ju tahate veel täna tööle tagasi minna?“ Inspektor tagus rauda, kuni see oli veel kuum.

„Ma pean minema,“ kogeles Higgs ehmunult.

„Sellisel juhul oleks parem, kui kõneleksite kohe. Muidu peate öösiks siia jääma.“

„Aga,“ Higgs oli juba päris hirmunud, „ma ju ütlesin, et ei tea tapmise kohta midagi...“

„Urge raisake aega!“ karjus inspektor ja pöru-
tas rusikaga vastu lauda. „Tõde! Tõde tahan teada! Kõnelege!“

Kennedy ei teadnud, kas Higgs varjas mõningaid andmeid, mis võisid tõendada Adrienne van Doorni süüüd, või salgas ta midagi muud. „Kas teie nägite Adrienne van Doorni väljuvat Gloria Castello toast enne mõrtsukatöö avastamist?“ küsis ta hea õnne peale.

Higgs raputas pead, ta kuiwanud huuled liikusid hääletult ja ta ei suutnud pöörata pilku salapolitseiniku halastamatult näolt.

„Ei, asi ei puutu üldse sellesse,“ loogles ta viimaks.

„Mida teie siis nägite?“ küsis inspektor farmilt.

Siggs taipas, et nüüd pidi ta kõnelema. Salmine ei aidanud enam.

„See ei juhtunud tapmise päeval,“ pomises ta jegaselt.

„Miksal siis?“

„On võimalik, et sel asjal pole tapmisega midagi ühist,“ jatkas Siggs weidi kindlamalt.

„Selle üle otsustan mina. Rõnelege.“

Siggs nihutas end rahutult toolil.

„Teil on sellest wast kasi, aga kui ma pole küllalt ettevaatlik, kaotan koha, ja tänapäeval ei leia enam teist nii head kohta.“

„Ärge sellepärast muretsege,“ rahustas teda inspektor. „Teiega ei juhtu midagi halba. Aga, hoidke oma nahk,“ Kennedy tõstis ähwardavalt sõrme, „kui teie ei kõnele jula-tõtt.“

Nüüd oli jää murtud. Selner tundis järsku kergendust. Ta oli oma jaladust kui ränka westikivi kaafas kannud ja see ähwardas teda lämmatada.

„Küll teie warsti näete,“ algas ta ohates, „et Gloria Castello surmas pole süüdi preili van Doorn, waid keegi wäikse kaswuga tüüse mees, kel on mustad juuksed. Mees, kes on umbes nelikümmend aastat wana ja kelle paremal käel puuduwad kaks sõrmeotja.“

„Kuudas tulete järesele mõttele?“ küsis Kennedy, waewu taltjutades oma hämmastust.

„Mina nägin teda,“ jostis Siggs.

„Nägite teda?“

Siggs noogutas pead.

„Miksal?“

„Minewal esmaspäeval. Rats päewa enne Gloria Castello tapmist.“

„Edasi?“ lausus Kennedy julgustawalt. Ta teadis, et nüüd oli saabunud filmapilk, mis terwele asjale wõis anda sootu teise ilme. Kartlik pilk Giggsi filmist oli kadunud ja ta oli nagu pehme maha salapolitseiniku kätes.

„Kas teate, et preili Castellol oli palju wäärtasju?“ küsis Giggs.

„Jah, aga kõnelege edasi.“

„Wõtlen ehteid, krooniaardeid, mis maksawad miljoneid.“

„Olen neist kuulnud,“ ütles inspektor. Kes polnud kuulnud kingitusest, mille tegi Gloriale keegi kuningas, kes hiljem, kui Gloria temast enam ei hoolinud, pani kõik rattad käima, et saada tagasi aarded, mis ei kuulunud isiklikult temale, waid riigile. Kõneldi isegi, et kuningas palganud ametisse agendid, kellele tehtud ülesandeks warastada ehted. Aga pärast tapmist selgus, et kõik wäärtasjad olid weel alles.

„Ma ju ei tea,“ jatkas Giggs, „aga mind ei üllataks põrmugi, kui osutuks, et mees, kellest kõnelesin, tappis Gloria rööwimise otstarbel.“

„Teie nägite teda esmaspäeval?“

Giggs waikis wiimul.

„Elegantsemates hotellides on kombeks warjata kõike, mis kuidagi häiriks külaliste rahu,“ algas Giggs uuesti. „Särra Bannister ei kutsu kunagi meelsasti politseid, waid püüab kõiki ebameeldiwaid seeldusi lahendada kodusel wiisil. Selle tõttu pääses ka see mees wangistamisest.“

„Nii. Wõistan. Aga ütlege ometi lõpuks, mis siis juhtus?“

„Gloria Castello buduaaris asub väike raudkapp. Ta üüris selle oma väärtasjade hoidmiseks. See on neid võtmeteta kappe, teate ju, milliseid saab avada ainult see, kes teab, mis sugustele nupudele vajutada ja mitu korda neid keerata.

„Olen näinud sääraseid kappe.“

„Mainitud hommikul Gloria Castello viibis oma magamistoas. Järsku kuulis ta buduaaris samme ja avas ukse. Raudkapi ees seisis võõras mees.“

Kennedy tundis kahas mõnusat jooja. Ta oli rahul. Müüd asus ta hästi tuntud pinnal, sest ta teadis, kes oli mees Gloria rahakapi ees. Lufuta rahakappe oskas avada vaid Vesteh Lewis, lühike, tüüpe mees, kel puudusid paremal käel kaks sõrmeotsa. Alles mõni nädal tagasi oli ta wabanenud wanglast. Kus oli meetnud kolm viimast aastat.

„Silmapilk, Giggs,“ katkestas Kennedy kelnerit. „kust teate seda? Või nägite kõike pealt?“

„Mugust mitte, kuid lõppu küll.“

„See küll. Edasi.“

„Gloria Castellol oli revolwer,“ jätkas Giggs. „See asus firjutuslaua ülemises laekas.“

Kennedy noogutas pead. Ta oli näinud revolw-rit kirjeldatud kohal.

„Enne, kui mees jõudis põgeneda, Gloria oli juba haaranud revolwri ja sihtinud toru temale. Gloria käsul pidi ta pöörama näo seina poole ja jääma nii rahulikult seisma.“

Alles siis kõlistas Gloria. Viibisin jubuslikult koridoris ja ruttasin kohe tema ruumidesse. Ta oli üsna rahulik. Oleks võinud isegi arvata, et terve see lugu valmistas talle headmeelt. „Rutuge direktor,“ lausus ta lahkest oma maheda häälega.

„Wabandage, armuline preili,“ wastasin mina, „kas teie ei annaks revolwori parem minu kätte ja läheks ise direktori järele?“

„Ei, minge teie. Aga rutake. Taban tikutoosi kümne meetri lauguselt ja usun, et sellel mehel elu on armas.“

Söötsin alla direktori kabinetti. Kogu kehast wartsedes tormas direktor hetk hiljem Gloria bu-duaari, mina aga jäin esikusse. Direktor Wannisteril oli kole hirm, et asja awalikuks tulles koik külalised lahtuwad filmapill. „Wargad Critzoni hotellis!“ Minus säärane pealkiri õhtulehes, ja meie hea nimi oleks olnud häwitatud!

Kuulsin warast ütlewat, et ta just äsja tulnud haiglast, ja et ta olewat näljas. Siis juleti uks, ja ma ei kuulnud enam midagi. Aga kümme minutit hiljem wäljus direktor wigase käega mehega, ja mõlemad sammusid trepist alla.“

„Kas tunnefikite selle mehe ära?“ küsis Kennedy.

„Muidugi. Silmitsesin teda dige terawalt. Weidi aja pärast kutsus direktor minu oma kabinetti.“

„Giggs,“ ütles ta. „Preili Castello soowil ei teatanud ma juhtunust politseile. Mees jäi wabadusse. Wast oli see päris hea. Mõtlege, mis oleks saanud, kui rahwas oleks sellest kuulnud? Oi, see oli paha lugu! Sellepärast, Giggs, pidage suu!“

Teadsin, et direktor ei mõista nalja. Kui ta kuuleb, et kõnelesin sellest, kaotan ma koha. See on kindel.“

Kennedy trummeldas sõrmedega lauale. Millised idioodid olid hotellidirektorid! Warjata sellist asja! Lefty oli kardetan murdwaras, kuid senini põlnud ta soortitanud weel ainuski mõrtsukatööd.

Äga pea see juhtuda võis! Ent miks põgenes Adrienne van Doorn?

Kennedy ohkas. Asi muutus üha keerulisemaks.

Krooniaarded.

Gärra Tither kuulus nende advokaatide hulka, keda wanad daamid peavad täiesti usaldusväärseiks. Ta oli pikk, alati elegantselt rietatud härra hõbewalgete juustega, ikka rahulik, ikka tasakaalus. Veel fordagi polnud teda keegi näinud ärritatud olekus ja ta avaldas wankumatu kalju muljet.

Ja siiski oli ta möödunud ööl maganud väga halvasti, sest halvad eelaimdused rõhusid teda.

Gloria Castello oli surnud testamenti järele jätmata, ja tema advokaadina Tither oli koos tema wäärtasjadega wõtnud üle ka suure wastutuse.

Hotell „Crikoni“ direktor oli nõudnud, et Gloria Castello rahakapp wiidaks kiiremas korras tema majast minema. Advokaadile oli säärane rutt küll tundunud wõõrastamana, kuid ta oli pidanud täitma direktori soowi. Kohale oli kutsutud firma esindaja, kellele kuulus rahakapp, uks oli awatud ja kõik kallihinnalised ehted antud advokaadi kätte hoiule.

Advokaat Tither oli kaine mees, kes ialgi ei imestanud millegi üle, aga kui ta nägi firmituslaual sädelewat käewõrude, kõrwarõngaste, prosside, diadeemide ja sõrmuste wikerkaarewärrwes sädelewat kuhilat, mõistis ta, et see oli muinasjutuline warandus, ja teda waldas kummaline erutus. Poolteist aastat tagasi oli ta näinud jamu kiwe, kui Gloria oli toonud nad kullasepalt, kes oli nad ümbritsenud moodsamate raamidega. Need olidki saladuslikud krooniaarded, millest kõneles fogu London.

Ja nende pärast ei saanud Joshua Tither magada. Ohtul enne süngiheitmist oli ta lugenud lehest, et Gloria Castello väärtasjad olid hotellist üle viidud advokaat Titheri büroosse.

„Neetud ajafirjanikud!“ pomises advokaat pahaselt, „oli neil tarvis seda tervele maailmale kuulutada!“

Advokaat uinus viivuks, kuid virgus varsti jälle. Bainajalikud unenäod ei lasknud teda rahulikult puhata. Kesköö paiku tundis ta mõimast soovi tõusta süngist, minna oma büroosse ja tuua sealt aarded oma korterisse. Ta asetab juba jala põrandale, kuid tõmbas selle uuesti tagasi, taibates, et mõttetult oleks öösi tulla läbi linna, käes kohver, millesse peidetud kalliskive miljonite väärtuses. Kui kergesti ei võiks temale keegi järgneda, haarata kohvri ja kaduda! Mingi kes usuks siis, et ta mitte ise ei toimetanud väärtasju kõrvale? Pealegi loobutas ta end teadmiselega, et keegi vilunud kurjategijaist ei usuks, et ta aarded jättis büroosse teraskappi. Kõik arvavad, et ta nad hilisõhtul toimetab mõnda pankla kindlasse kohta.

Ent hommikul ärkas siidamewalu uue hooga. Advokaat tõusis vara, riietus karmesti, ja waevalt puudutanud einet, ruttas ta jaama. Rongis püüdis ta süweneda poliitilise juhtkirja lugemisse, kuid katse nurjus. Hajameelselt pööras ta hommiklehe lehekülgi. Järsku wandus ta waljusti, oma kaasreisijate suurimaks üllatuseks.

„Morning Flash“ kirjutas jällegi Gloria Castello ehetest! „Neetud,“ pomises advokaat, ja lüüsis, mida osaw reporter soowis teatavaks teha laiale publikule.

„Advokaat Tither, kes kuulsa tantsianna waranduse hooldaja, on kahtlemata wäga raskest seisu-

korras," luges advokaat, „sest, nagu teada, Glorial ei ole ei sugulasi ega omaiseid. Teatriagent Weeks tõendab, et Gloria õelnud talle ise, et ta wanemad on juba ammu surnud, samuti ei olewat tal õdesid ega wendi. Keegi ei tea sellepärast, kes pärandab juure waranduse. Mõni kauge sugulane wõi koguni riik?"

Keetud aarded! Tither oli äärmiselt wihane. Talle näis, et rong sõidab kole aeglaselt. Kui ometi jõuaks kord oma büroosse, pakiks kalliskivid kohw-risse ja sõidaks panka! Siis alles saaks rahulikult hingata.

Tavaliselt läks Tither jaamast jalgsi oma büroosse, täna aga wõttis ta auto. Kui masin peatus maja ees, nõtkusid advokaadi põlwed, sest uffel seis ffordnif, elawas kõneluses kellegi erariietes här-raga.

„Kas midagi on juhtunud?" küsis advokaat wärisewa häälega.

„Kes olete?" küsis ffordnif.

„Minu nimi on Tither."

„Ah nii!" lausub erariietes mees. „Jah, näib, et midagi on korraft ära."

Tither, kes framplikult hoidis käte wahel wihma-warju, kahwatus hirmust.

„Kas minu rahakapp on lahti murtud?" kogeles ta närwilikult.

„Jah," ütles salapolitseinif, kelleks osutus era-riietes mees, „aga kust teie seda teate?"

„Minge põrgu!" karjus advokaat, tõukas mehed kõrwale ja jõöstis trepist üles teisele korrale. Oma büroos kohtas ta teist salapolitseiniku ja büroo-juhatajat Grippsi, kes seisib awatud rahakapi ees.

„Mida see kõik tähendab?" röökis advokaat.

„Oh, härra advokaat!“ pomises Cripps nutuse häälega ja näitas tühjale kapiile ja pörandal medelewatele aktidele ja dokumentidele.

Advokaat istus toolile ja filmities kummalise rahuga segaminipaisatud tuba. Ta pilt oli tardunud, nägu surnukahwatu.

„Lubage küsida, mitu inimest tundsid rahakapi luku saladust?“ küsis salapolitseinik.

„Ma ju ütlesin teile, et —“ häbaldas Cripps.

„Minult minu büroojuhataja ja mina,“ wastas advokaat karedalt.

„Ja eile õhtul lufustasite kapi?“

Advokaat waatas ametnikule wihaselt otja.

„Muidugi! Teie ju teate, mis oli seal sees?“

„Nagu härra Cripps meile ütles —“ algas salapolitseinik.

„Selles kapis oli kolm puuda briljante,“ katkestas teda advokaat jätselt.

Salapolitseinik wöttis taskust märtniku.

„Lähendab: kapp oli lufus, kui lahkusite eile õhtul büroost?“ küsis ta ametlikult.

„Muidugi! Taewane isa! Selles pole ju wähematti kahtlust!“

„Järelikult wõis kapi awada ainult teie büroojuhataja,“ ütles salapolitseinik.

„Härra Cripps!“ Advokaat naeris kui hull. „Eksite! Söber Cripps on jüütu tallefe. Seda peaksite ometi nägema juba kolme sammu kauguselt.“

Salapolitseinik sulges rahakapi ukse ettewaatlikult, ja osutas nurkadele.

„Seenesest kapp ei awane, see on selge. Minult faks inimest tunnewad ta mehhanismi, ja näete ifegi, et wägivalda pole tarwitatud.“

„Selde taewas!“ hüüdis advokaat furjalt. „Müüdi hakkate wiimaks mind ennast süüdistama!“

„Mina ei süüdistata kedagi, mina konstateerin vaid fakti.“

„Cripps,“ ütles advokaat, osutades käega laiali-
pillatud kaustadele, „korjake need üles.“

„Wabandage, härra advokaat,“ lausus nüüd sala-
politseinik, „oleks parem, kui teie ei puudutaks asju.
Nähtavasti on see wargus ühenduses Gloria Cas-
tello tapmisega, ja sellepärast asub juurdlust toi-
metama inspektor Kennedy. Ta saabub kohe.“

„Minupärast tehke, mida tahate!“ ütles advokaat,
ja weidi aja pärast pomises ta: „Gloria krooni-
aarded! Terwe maailm saab naerukrambid!“

Samal filmapilgul kostis trepilt Kennedy ras-
keid samme.

Kuulnud lühikese seletuse, Kennedy hakkas kohe
uurima rahakappi.

„Wähematti kriimustust!“ ütles ta ja astus siis
välisukse juurde.

„Kes tuli esimesena büroosse?“ küsis ta.

„Mina,“ vastas Cripps.

„Teie teerastite ukse lukust lahti?“

„Jah, nagu harilikult. Ja ma pidin peaaegu
minestusesse —“

„Mitab,“ Kennedy wiipas tõrjuwalt käega. Wi-
rooilem wakis kohkunult.

Kennedy läks akna juurde ja silmitses uurivalt
raame. Siis liikkas ta akna pärani.

„Ah!“ hüüatas ta rõõmsalt.

Wihmatorul paistis sõrmejäljed — põial, kabe
sõrme laiune wahemaa ja kaks sõrme. Lefty Lewis!
See oli tema töö. Loas oli kandnud ta kindaid,
kuid wihmatorust alla lastes oli ta need nähta-
wasti tõmmanud käest.

Advokaat Tither mängis oma uuriketiga.

„Seisate wiist juure mõistatuse ees, inspektor?“ küsis ta hajameelselt.

„Ei. Ugi on wäga lihtne,“ muigas Kennedy. „Varas on keskmiist kaswu mees, tal on tumedad juuksed, kõle hääl, ja tal on kombeks käies fergitada paremat õlga.“

Sämmastusest tummana filmitsees adwokaat inspektorit. Siis tõmbas ta käega üle otsmikku.

„Kuidas teie ometi —,“ algas ta kogeledes.

„Tulge jia!“ ütles Kennedy ja osutas wihtmatorule.

„Kas näete neid sõrmejälgi? See on meie wana tutaw, kel puuduwad kaks sõrmeotsa. Alles hiljuti wabanes ta wanglast. Ta ei aimagi, et oleme ta kannul. Melta tunni pärast, wõi igatahes enne, kui heidan sängi, istub ta jälle kindlas kohas.“

„Olen imestusest päris segane, ütles adwokaat. „Ma ei teadnud, et meie politsei töötab nii kiiresti. On teil, härra inspektor, midagi selle wastu, kui lasen nüüd toa lorida seada?“

„Palun, palun,“ sõnas Kennedy lahkest. „Enne kohut ei tülitata meie teid enam.“

Scotland Yardi tagasi jõudnud, Kennedy andis käsu Desty Lewise wangistamiseks.

Uga tema tabamine ei osutunud nii fergeks, kui inspektor oli lootnud. Oma korterisse ei läinud Desty Lewis enam tagasi, ja politseile hästi tuntud kahtlased tüübid seletasid, et nad teda juba paar päewa polnud näinud. Kõigis kõrtsides walwasid salapolitseinikud, käerauad taskus, aga saabus öö, kõrtsid suleti, ja wilunud kelmist polnud jälgegi.

Alles keskööl lahkus Kennedy Scotland Yardist. Ta oli heitnud wälja juure wõrgu, aga libe kala oli filmuste wahelt wälja libisenud.

Inspektor oli pahas tujus. Wastutuse koorem tema õlgadel raskenes iga tunniga. Tsegi Lewise tabamine nurjus, kuigi ta oli tuntumaid kelme Inglismaal. Kennedy ei uskunud ikka weel, et Lewi Lewis oli Gloria Castello mõrtsukas. Minult tõsiasiad mõisid teda weenda wastupidises. Aga kust neid leida?

Pettumus.

Dma perekonna keskel tundis end Marco Gleizescu õnneliku inimesena. Tstudes pärast rikkalikku õhtusööki mugawas tugitoolis, järgikäised küünarnukini üles keeratud, järas ta lai nägu rahulolust.

Ta süüitas sigari ja wõttis õhtulehe. Neg-ajalt luges ta oma abikaasale Lhdiale eriti huwitawaid fohti ette. Sigar oli juba peaaegu lõpuni põlenud, kui järsku muutus Marco Gleizescu ilme. Ta kahwatus ja lehte hoidew käsi langes lödmalt alla.

„Suur Jumal!“ oigas ta waljusti.

Lhdia, kes nõelus sukki, tõstis pea.

„Mis on lahti, Marco?“

Marco Gleizescu wiskas sigariotsja kaminasse ja filitas ärritatult oma peegelfiledat pealage.

„Marco, mis on juhtunud?“ naise hääl kõlas murelikuna.

Marco Gleizescul polnud kombeks pühendada naist oma äritehinguisse. Sellepärast ütles ta ka nüüd:

„Mitte midagi erilist. Asi puutub ainult ärisse. Tead ju, et meiesugusel tuleb tihti wõidelda iga-suguste raskustega.“

Aga Lhdia, kelle uudishimu oli ärganud, ei jätnud jonni.

„Käägi, Marco!“ ütles ta käskiwalt ja ajas lapsed toast wälja.

Marco Gleizescul oli tunne, nagu oleks juba täies maailmalõpp. Teades, et salgamine oleks asjatu, ulatas ta lehe Dydiale.

„Doe siit,“ ütles ta huffamõistetud häälega.

„Kui preili van Doorn kadus,“ kirjutas „Daily Budget“, „oli tal kaelas pärlikee, mille väärtus kaheljatuhat naela. Õnnekombel politseil on olemas pärlide üffikasjalik kirjeldus. See on edasi antud kõigile kullaseppadele ja kalliskivide-kauplejatele. Kui õnnestuks leida pärlikeed, politsei jõuaks oma juurd-luses kohe pika sammude edasi, sest pole vähematti kahtlust, et ameeriklanna kadumine on seoses Gloria Castello tapmisega.“

Ta sellele järgnes tolle pärlikee täpne kirjeldus, mille Marco Gleizescu oli ostnud Amsterdamis.

Dydia luges põksuwa südamega ja kasvava ärevusega. Mis ühendust oli tema Marcol roimaga?

„Ega sul ometi pole midagi karta?“ küsis ta värisedes.

„Mis sul meelde tuleb?“ Ta raputas närwilikult pead. „Aga minu nelituhat naela!“

Proua Gleizescu pani käed puuja. Garilikult ei seganud ta end mehe asjusse, kuid nüüd lausub ta otustawalt:

„Tutusta mulle kõik, Marco.“

Ta waesel Marcol ei jäänud üle muud, kui täpselt kirjeldada salapärase daami külaskäiku.

„Tema nimekaart on praegu veel mu rahatašku wahel,“ lõpetas ta peaaegu nutuselt. „Waata, ta oli ju krahwinna! Ega toll aristokraat!“

„Ea pole teinud midagi seadusewastast,“ ütles Dydia. Ta armastas oma Marcot, kuigi too paljudele näis ebasümpaatsena.

„Muidugi ei ole ma rikkunud seadust,“ ütles Marco.

„Kõigepealt lähed ja homme hommikul Scotland Yardi ja annad pärlid politseile üle.“

Müüd oli põmm lõhkenud. Marco, kes vahepeal oli püüsti tõusnud, tundis jalgades suurt nõrkust ja laskus raskesti tugitooli.

„Suur Jumal!“ hädaldas ta, „ma võiksin ju kee lahti võtta, Lydia,“ tegi ta meeleheitliku katse päästa oma varandust, kuigi teadis, et pärlid üfsikult müües pole pooltki nii väärtuslikud kui keena.

„Sa viid nad politseisse, Marco.“

Tema laste ema oli õelnud oma otjustava sõna. Tõugugune protest oleks asjatu, Marco teadis juba juba kogemustest.

„See härra van Doorn on ju rikas, eks ole?“ jatkas Lydia. „Ta on kindlasti röömus, kui saab pärlid tagasi. Järelikult on ta äriliseft seisukohast kõige kasulikum, kui täidab minu soov.“

Ja nii juhtus, et Marco Gleizescu sammus järgmisel hommikul Scotland Yardi poole, südamel valu ja pea täis muremõtteid. Tal oli tunne kui inimesel, kes unes kõnnib kuristiku serval. Aga kahjuks polnud see õudne uni, vaid hirmus tõelisus. „Kelituhat naela!“ oigas ta. „Minu ilus raha!“ Tõlmisel õhtul oli ta naine kõike kujutanud roosilises värves, aga Marco tundis politseid ja tema usf härra van Doorni suuremeelsusesse oli juba kadunud.

Ragu õnnetusehunnik seisis ta inspektor Kennedy ees, jutustades oma kurba lugu. Kuid salapolitseiniku silmad särasid röömust — Adrienne'i pärlitee lebas tema ees kirjutuslaual.

Järelikult oli ta õigetel jälgedel! See oli hea, sest publik süüdistas juba Scotland Yardi ja teda tõimati käperdiseks, kes ei suuda mõrtsukat tabada.

Kennedy tuju halvenes weidi, kui Gleizescu kirjeldusest selgus, et pärlide müüja ei sarnanenud

wälimuselt Adrienne van Doornile. Nähtawasti oli ta palganud tolle „krahwinna“ jälgede segamiseks. Kennedy heitis pildu nimekaardile: selliseid faarte wõis wäikse raha eest tellida kõikjalt. Igaks juhuks ta telegrafeeris Shotimaale.

Dünaks saabus vastus. See kõlas järgmiselt:
 „Kriminaalpolitseile. Londonis. Krahwinna Crai-
 gowan juri kuus kuud tagasi kopsupõletikku. Craigo-
 wani komisjar.“

Kennedy luges telegrammi faks korda läbi ja paigutas selle siis hoolikalt kausa wähele, kus hoi-
 dis kõiki Gloria Castello tapmisje puutuwaid doku-
 mente.

„Badaäfs.“

Gloria Castello laiba ülewaatuse päewal oli wäike saal, milles ametlik talitus leidis aset, rahwast tulwil ja uste ees seisib hulk uudishimulikke, kes ruumi puudusel ei pääsenud enam sisse.

Koha! olid kohtunik, arstid ja politsei esindajad. Ametliku toimingu lõppedes kohtas Andy Collinson koridoris politseiarst Hemmingway'd.

„Salapärane lugu,“ ütles Hemmingway, olles rõõmus, et saab asja üle kõneleda Andy taolise spetsialistiga kriminaalküsimusis. „Mida arwate sellest?“

Andy naeratas.

„Armas doktor, Scotland Yardi juurdlusmaterjal seisab ju teie käsutuses, eiks ole? Teil on kõik saladused teada. Minusugune aga peab nägema palju waewa, et Kennedylt midagi huwitawamat kuulda.“

Nüüd muigas arst.

„Dmawahel öeldud,“ lausus ta tasa, „mulle näib, et nad kobawad pimeduses. Ameeriklanna kadumine raskendab mõistatuse lahendamist. Kas teate juba, et pärlifée on leitud?“

„Jah, uudis ilmub tänases lehes. Gleizescu kirjelduse järelle pärlide müüja ei olnud Adrienne van Doorn. Wõi olete teisel arvamisel?“

„Ei. Kennedy ütleb, et Gleizescut võivad usaldada. Waene mees! Neli tuhat naela kaotada ühe hoobiga! See on ränk. Nähtavasti Amsterdami krahwinna oli tõesti võluw naine.“

Andy heitis arstile küsiva pilgu.

„Teie peate teda petturiks?“

„Isegi tema poolt kasutatud nimikaardist võib seda järeldada.“ vastas arst. „Silmitsesin kaarti tähelepanelikult, see on odav turutöö. Ütski krahwinna poleks tellinud sellist kaupa. Ja pealegi kroon nime kohal on üpris tõusiklik. Minu meelest oli nimikaardi esitamine ainult osawa kelmi kawal wõte.“

„Aga kuidas sattusid pärlid tema kätte?“

„Seda teab ainult Jumal,“ vastas Gemmingway.

„Kas Gleizescu kirjeldas seda naist täpselt?“ küsis Andy.

„Mitte nii wäga täpselt. ütles waid, et tal olnud tumesinised filmad, ta olnud pikka kaswu ja wäga elegantne. Ja äärmiselt aristokraatne oma käitumises.“

„Politseil pole aimugi, kes oli ‚krahwinna‘?“

„Nähtavasti mitte.“

„On võimalik, et ta ei kuulu politsei wanade tuttavate hulka,“ tähendas ajakirjanik.

„Kennedy arwab isegi, et ta pole mingi kriminaalse minewikuga isik,“ vastas Gemmingway, „waid keegi preili van Doorni juhuslikest tuttawast, kes temalt ostis pärlisee wõi tema soovil läks neid müütama. Poleks Gleizescu daamist sattunud nii suurde waimustusesse, ta oleks kahtlemata suutnud

ta välimust paremini kirjeldada. Nüüd teame waid, et ta polnud liihike ja et tal olid tumefinised suured filmad."

Andy püüdis kujutleda niinimetatud frahwinnat ja ta waimufilme eest libises mööda hulk kahtlasi isikuid.

"Jah, neist andmeist on wähe," ütles ta ohates. "Kahju, et politsei ei tunne teda."

"Ega politseigi suuda imešid teha," tähendas arst mõttlikult. "Kõnelesin täna politseidirektor Lane'iga, ta ütles, et Scotland Yard pole ammu juba sellise agarusiega toimetanud juurdlust kui praegu."

"Politsei on weendunud Adrienne van Doorni süüis," ütles Andy.

"Ja teie mitte?"

"Mina olen ainult ajakirjanik, kelle ülesandeks on kirjeldada sündmusi," wastas Andy põiklewalt.

"Ehk teiste sõnadega: teie arvates politsei on walejälgedel?"

"Ma ei üllatuks, kui asi wõtaks järsku hoopis uue pöörde," wastas Andy.

"Ja siiski oli Adrienne van Doorn see, kes wiimajana wäljus Gloria Castello toast," jatkas arst, "ja kõigil tunnistajail on midagi tema wastu öelda. Võpuks põgenes ta —"

"Meie oletame seda," katkestas teda Andy. "Tege-
likult wõis aga asi olla hoopis teisiti."

Andyle meenusid Hiram van Doorn ja Dick Tempest, kes kaljukindlalt uskusid Adrienne'i süütusesse. Siis aga mõtles ta jälle Amsterdami frahwinnale.

"Muide," pöördus ta jälle arsti poole. "Mida ütles Amsterdami frahwinna kohta politseiwalitsuse direktor? Temal on ju haruldane mälu kõigi kurjategijate kohta ja imelik instinkt neid alati ära tunda!"

Hemmingway kehitas õigu.

„Ta ütles, et see naine tuleb talle millegipärast „Leemandi-Annast“ meelde. Dlete temast muidugi kuulnud?“

„See oli vist linnuke, kes kolme aasta eest wangi-
gistati „Mauretania?“

„Loofama.“

„Dodate... kuidas lõppes see asi? Ta wabastati jälle, eks ole?“

„Just nii. Ta arreteeriti waid moe pärast. Dletati, et ta seisab ühenduses „Badaäsfaga.“

„Ah, nüüd ma mäletan!“ hüüdis Andy. „See mees huwitab mind wäga.“

„Mees? Dlete weendunud, et „Badaäfs“ on mees?“ küsis arst. „Minu teada pole teda weel keegi näinud.“

„Teil on õigus,“ naeris Andy. „Wõib olla on ta weetlew noor daam, wõib olla ka tüise piiskopi naine, kes pühapäewiti käib kirikus, wõib olla aga mõni seltskonnalõwi, kel tore korter kuningalossi läheduses. Kes teab!“

„Dol salapärasel isikul on kohutawalt palju õnne,“ tähendas arst mõtlikult.

„Õnne tal on, seda peab mõõnma,“ wastas Andy, „aga tal on ka mõistust kolme mehe eest, ja temale alluw organisatsioon töötab otse eeskujulikult.“

„Aga lord murrab ta siiski oma kaela,“ ütles arst. „Dma saatusest ei pääse keegi.“

Andy wanguatas kahtlewalt pead.

„Dn muidugi tõenäoline, et ka tema lord langeb lõõsu, aga tingimata wajalik see ei ole. Wäga palju furjategijaid elab wabaduses ja neid ei kahtlуста keegi. Nii mõnigi mees, keda kui tublit kodanikku ja ligimesearmastajat inimest on orkestri helide saatel wiidud kalmule, on elanud terve oma eluaja teiste

fulul ja nii mõnegi hinge toimetanud teise maailma. Ent leidub ka selliseid roimareid, kes, kogunud endile ilusa varanduse, pärast elavad kui ausamad väikekodanlased."

"Minu meelest on kuritegevus siiski anormaalne nähtus," ütles arst, "ja kurjategijad ebaloomulikul tüübil. Mina ei oskaks „Badaässa“ fujutleda kuskil maises aiakeses kasvatamas roose. Kui tal oleks raha, ja seda tal on kahtlemata, ta ei tarvitaks enam varastada ega riisuda, kuid tal hakkaks kohutavalt igaw ja siis peaks ta wahelduseks jälle mine-ma röövima."

"Suvitaw, et „Badaäss" pole senini tapnud veel ühtegi inimest," tähendas Andy mõttlikult.

"Temale meeldib rohkem fiujata ja narritada oma ohvraid kui neid tappa."

"Jah, teiste ninapidi wedamises on ta tõeline meister," naeratas Andy.

"Arvatavasti tuleb teil kord ka temale firjutada järelehüüd," naljatas arst.

"Sest oleks väga kahju! Tema annab meile ajalehemeestele alati palju firjutusainet. Ei, tema jurma ma küll ei soovi."

Õstudes hiljem autobuses, Andy tuletas meelde mõningaid „Badaässa" seiklusi. Kord oli kuulsamaid prantsuse salapolitseinikke Binot awalikult hoobelnud, et ta nädala jooksul tabab „Badaässa".

Mõni päew hiljem leiti Binot kuskilt väikese tüllase arestikambri, köidetud wärwiliste siidpaeltega, peos mängukaart badaässa fujutusega. Õutus, et ta kõndides pargis oli sellegilt sõbralikult härralt mõtnud wastu figareti, mille too talle lahkesti oli pakkunud. Ta ei aimanud, et figarett kujaldas niimastusmürki.

„Suvitaw tüüp, see „Padaäfs“,“ arutles Andy, ametlikult siunatakse teda, kuid tegelikult tunneb igaüks talle kaasa.“

Agar jooksupoiss.

Jim Prosser hanimustas mahlaat õuna, mille töögist oli ühes võtnud. Kui õun teda enam eriliselt ei huvitanud, heitis ta pilgu „Daily Victoriaki“ esimesele küljele.

Reket esimest lehekülge asetstes pilkiti pilt järgmise allkirjaga:

„Kes tunneb seda nuga, millega tapeti Gloria Castello?“

Pilt kujutas wanaaegse nikerdatud käepidemepussi.

Jim Prosser pani õuna käest ja jügas fufalt, nagu tal oli kombeks teha hetkedel, kui ta millestki hästi ei saanud aru.

Jim oli jooksupoissiks „Saabastega kassis“, wäikeses wõdrastemajas Londoni ja Folestone'i wahelisel maanteel. Tema kohujeks oli igal hommikul teepool kuus tõusta ja tööle hakata. Wäraft kella kii-
met õhtul oli ta waba ja siis wõis ta kasutada aega oma äranagemise järele. Praegu pidi ta wuhastama saapaid, ebameeldiw toiming, millist ta wihkas.

„Tuhat ja tuline!“ hüüdis ta, jügas end weel forra ja kükitas siis maha. Weidi aja pärast lordas ta oma äsjust ütelist.

All wäikeses toas, millist kasutati harwa, leidus logu imelikke wanaaegseid relwi. Jim Prosser tundis neid hästi, sest igal õhtul, kui ta saadeti teenijale abiks tuba koristama, silmitas ta neid suurima hulgiga. Ja seal asus täpselt samasugune puss kui see, mille pilt toodud lehes!

Jim hõõrus filmi, tõusis aeglaselt püsti, heitis kiire pilgu kõõgi suunas, lipsas siis koridori, avas ukse, sammus läbi baariruumi, söögitoa ja astus siis wäikesse tuppa. Reifwarbail lähenes ta seinale, millel rippusid relwad. Omapärase käepidemega püss oli kadunud!

„Oh!“ Jim tundis seljas imelikku surinat. Tal oli järsku hirmus palaw ja ta noor aju töötas ärritatult. Ainult korra warem oli teda wallanud sama-ugune tunne: finos, jälgides fangelase elufardeta- maid trikke.

Agga praegu ei istunud ta finos, waid seisis kejet jooja ja walget tuba. Ta wärises terwest lehaft. Milline haruldane juhus! Ja milline õnn! Sära- mail filmil hiilis ta tagasi oma saabaste juurde. Wabijewa käega haaras ta lehe ja luges uuesti:

„10.000 naelsterlingit tasuks!“

Ja siis edasi:

„Adrienne van Doorn on ikka weel kadunud. Aga linna ja küllafese politsei otsib noort neidu, keda pärast Gloria Castello tapmist pole keegi enam näi- nud. Tema isik kirjeldus on saadetud kõigisse poliit- seijaoskondadesse ja igalpool offitakse teda. Eile õh- tul teatati raadioteel, et Siram van Doorn, kadunud tütarlaste isa, on lubanud 10.000 naela tasuks sellele, kes muretseb teateid, mis võimaldawad illes leida ta tütar ja awastada Gloria Castello mõrtsukat.

Igaüks, kel on midagi teatada, pööraku kohe lä- hema politseikomissari wõi Scotland Yardi poole.“

Jim Prosser hõõrus mehaaniliselt kinga läikima, tema mõtted aga rändasid mööda maailma. Mida tee kõik tähendas? Mida pidi ta tegema? Mida teeb ta, kui saab 10.000 naela? Oh, elu on ilus, ilusam weel kui muinasjutt...

Kas elas Gloria Castello mõrtjufas „Saabastega Kassi“ katuse all? Viimaks tappis kuulsa tantšijanna härra Smith, peremees? Jim ei sallinud oma peremeest, kes külaliste vastu oli üliwiisakas ja lahke, teenijaid aga ilmast ilma taga sundis ja mitte millegagi kunagi polnud rahul. Ta hiilis varjuna mööda tube, ilmudes ootamatult ifka siis, kui waene Jim Prosser kavatses parajasti weidi puhata.

Zooksupoisi aju töötas palawifuliselt. Lehes seis, et asjast tuleb teatada kas lähemale komisjarile wõi Scotland Yardile. Saapad on alles puhastamata, arutles ta, praegu ei wõi weel minna. Aga kolme minuti pärast haaras ta warnast mütti ja lipias wälja.

Ta sõitis esimele autobusjega Bondoni, olles otjustanud süüdmusest teatada waid Scotland Yardile. Suba see nimi awaldas temale salapära wõlu. Ta tundis end äffi tähtsa mehena.

Weidi aja pärast seisis ta inspektor Kennedy ees.

„Palun, ma tulen noa pärast,“ ütles Jim.

Kennedy liikkas paberid kõrwale ja waatas poisi huiwatatult otja.

„Noa pärast?“

Jim Prosser noogutas.

„Jah, selle noa pärast, millega tapeti tantšijanna.“

„Mida sa tead sellest?“ küsis inspektor.

„Ma tean, kellele see kuulub,“ wastas poiss ise-teadwalt. „Kui ma seda ütlen, kas saan ma siis lubatud tasu?“

„On wõimalik,“ wastas inspektor julgustawalt.

„Aga muidugi mitte kohe. Kõh, kellele kuulub nuga?“

„See kuulub „Saabastega Kassi“ wõõrastemajale, kus ma töötan.“

„Lead ja jeda kindlasti?“

„Muidugi, olen nuga näinud tuhat korda,“ vastas Jim. „aga nüüd ta on kadunud.“

„Kes mõttis noa?“ küsis inspektor ärritatult.

„Ma ei tea. Võib olla peremees ise.“

Kümme minutit pidi Jim Prosser vastama inspektori ristküsimustele, siis selgus, et ta tõesti ei teadnud midagi rohkem.

Viimaks avas Kennedy kirjutuslaua laeka ja asetaski pussi poisi ette lauale.

„See on sama nuga,“ sosistas Jim. „Wannuun, et see on sama nuga.“

Kennedy märkis pussi paberisje, pistis selle siis tasku, haaras kübara ja ütles:

„On kõige parem, kui tuled minuga kaasa „Ea-bastega Kasfi“.“

„Aga ma ei ütelnud ju, et härra Smith tappis Gloria Castello,“ sõnas poiss, kui nad jõudsid uulitsale.

„Seda sinult ei küsinudki keegi,“ vastas inspektor, avades auto usti.

Kuna inspektor ei suutnud jatkata kõnelust, märkis ta Jim Prosser. Alles kui auto jõudis linna kesklinna, ei suutnud ta enam taltsutada oma ärevust.

„Millal saan oma kümmetuhat naela, härra inspektor?“ küsis ta erutuselt kähiseval häälel.

Kennedy, kes mõttes lahendas oma rasket ülesannet, tõstis poisile hajameelse pilgu.

„Sellega pole minul mingit pistmist,“ vastas ta järsult.

Jim Prosseri hing sarnles kirjule õhupallile, millesse torgatakse terav nõel, gaasina hajus ta illemõnnetunne. Tema hea tuju oli forraga kadunud. Kui kõik Scotland Yardi salapolitseinikud olid jää-

raised kui inspektor Kennedy, siis erinesid nad küll tunduwalt neist, kellede kangelasteod teda kriminaalromaanides olid waimustanud. Ka ei osanud ta üldse kujutleda Kennedyt wõltskhabemega ja nagu moonutatavate sarwprillidega.

Poiss langes sügawamale polstrisse ja waatas nukralt aknast wälja. Küüid ta teadis, et kümnetuhat naela polnud nii lihtne teenida. Ja õhates mõtles ta sõimurahela, millega „Saabastega kassi“ peremees wõtab tema vastu. Saapad olid ju kõik weel puhastamata.

„Saabastega kassi“ wõõrastemajas.

„Saabastega kassi“ peremees oli wäga halwas, otse tige das tujus. Weel lordagi nende pikkade aastate jookkul, mil ta pidas wõõrastemaja, polnud ta tunnud end nii pahasti. Täna rõhus teda nagu mingi jõe painaja.

Kella üheteistkümnest hommikul kuni kella üheni lõunal oli „Saabastega kassis“ täieõigusliku waltsejana talitanud Scotland Yardi inspektor. Ta oli pööranud terve maja pahupidi ja waest härra Smithi ristküsimustega piinanud, nii, et too oli peast päris segane.

Kennedy käitumine harilikus eluski jättis palju juomida, kuid ametnikuna oli ta päris wõimatu! Millise saatnikliku lõbuga ta oli kurikuulsa noa pistnud Smithi nina alla! Wõõrastemaja omanik wärises meel praegugi, kui mõtles sellele õudsele filmapildule. Praegu oli hädaoht küll möödas, aga — kui kauaks? Kes teab, mida toob homme päew? Ja õnnetu „Saabastega kassi“ peremees nägi oma waimufilmi ees juba awanewaid wanglaukki.

Aga eriti vihane oli Smith oma jooksupoistele! Säärane häbemata jõmpsiakas! Salaja joosta politseisse ja kõnelda seal asjast, mis temasse üldse ei puutunud! Nuga kuulus ju temale, Smithile, ja kui maailmas walitseks õigus, siis kümme tuhat naela peaksid tingimata langema temale, mitte aga Jim Brosferile. Peremehe esimeheks mõtteks oli olnud poisiks kohe wallandada, kuid siis oli ta ohtustanud teda ajutiselt ometi edasi jätta.

Arvesse võttes kõiki neid asjaolusid, oli loomulik, et Smith kohtles Andy Collinsoni umbuslikult ja jahedalt.

„Ei, ma ei soovi, et siin nuusiksid ümber reporterid,“ seletas ta. „Mul on terwest sest asjast juba willand. Nuga on kadunud ja seega lõpp. Mul pole aimugi, kes selle neetud relwa mõttis seinalt ja ma ei taha seda teadagi.“

Kuulates „Saabastega kassi“ peremehe vihast porinat, Andy Collinson suitsetas rahulikult pipu.

„Ja pealegi,“ jattas Smith, „tahaksin heameelega teada, kes teile jutustas sellest loost. Kui asi veel satub ajalehte, siis olen päris ohtas.“

„Ajalehed kirjutavad sellest tingimata,“ ütles Andy Collinson naeratades, „ja kahtlemata esimehele leheküljel. Homme hommikul tunneb „Saabastega kassi“ ja tema peremeest kogu Inglismaa. Reklami seisukohast on see hiilgav äri.“

Smith mõtiskles hetke.

„Lõepoolest, teil on õigus,“ lausus ta palju rahulikumalt. „Salapolitseinik ärritas mind oma häbematusjega, ja ma kartsin juba, et pean oma elupäewad lõpetama wanglamüüride taga. Beate nimelt teadma, et wiibisin möödunud kolmapäewal, tantsijanna tapmise päewal, Londonis. Käisin seal sõpru külastamas, nagu tavalikult.“

„Ja inspektor muidugi kahtlustas teid kobe mõrtsufatöös!“ tähendas Andy kaastundvalt. „On tõesti üllatav, kui lähinägelikud ja tobedad on Scotland Yardi ametnikud! Teid pidada mõrtsufaks! Ei, see on wast nali! Ja muidugi polnud teie Gloria Castelloga tuttawgi?“

„Loomulikult mitte — olen korralik abielumees ja hoian teatrirahwast kui karkust eemale.“

„Saabastega kassi“ peremehele meeldis too härra ajalehest. Ta oli mõistlik inimene, mitte jäärane metsaline kui inspektor Kennedy. Ta mõte, et kõigest juhtunust wõis tulla kasu tema ettevõttele, tõstis ta tuju suuresti.

„Kui tahate siin weidi ringi waadata,“ sõnas ta lahkest, „siis olge head. Väheме kohwialongi: näitan teile kohta seinal, kus rippus kurikuulus nuga.“

Andy järgnes temale.

„Siin,“ ütles peremees teatraalselt ja osutas tergesti wärisewate sõrmedega tühjale kohale seinal. „Siin on nael, mille küljes ta rippus. Kas elu pole imelik? Kus seisid siin aastaid ja keegi ei pannud seda tähele, nüüd aga! —“

Ta ohkas sügawalt.

„Jah, elu on tõesti imelik,“ tähendas Andy, libistades pilgu üle toa füstuse. „Küllaltised istuvad ka selles ruumis?“

„Muidugi. Wäga tihti isegi.“

„Mis ajal teie möödunud kolmapäewal sõitsite Londoni?“

„Kell pool kolm.“

„Siin toas juuakse kohwi?“

„Wõnikord, kui keegi selleks awaldab erilist soowi. Harilikult aga pakutakse kohwi hallis.“

„Kas tavalikult käiwad selles ruumis?“

„Kõik võõrastemajas peaturvad külalised ja väljaspoolt lõunale tulijad. Minewal kolmapäeval ei netas siin kahetša kuni kümme inimest, kuid ühtegi neist ma enam ei mäleta. Olid juhuslikud võõrad, teelt sisse pööranud, ja sõitsid kohe jälle edasi.“

„Külalised tulevad siia kõik autodes arvatawasti?“ küsis Andy.

„Jah, jalakäijaid näeme harwa.“

„Kus on pois, kes asjast teatas politseile? Tahaksin temaga meeleldi wahetada mõne sõna.“

„Saadan ta kohe siia.“ ütles Smith ja ruttas minema. Andy nägi weel, kuidas ta hallis sügawa kummardusega terwitas parajasti saabuwaid külalisi.

Jim Prosser ilmus.

„Teie soovivate minuga kõnelda?“

Andy silmitses poisssi tähelepanelikult. Too oli umbes kuusteist aastat wana, tugew, terve ja nähtawasti faunis intelligentne. Ent ta suu ümber oli walulif joon ja silmis peegeldus furbust.

„Mis wiga, noormees? Kui mul oleks sinu õnn, ma tunneksin end paremini kui hiina keiser.“

Jää julas Jimi südamel. Lapseliku kelmifusjega waatas ta ajakirjanikule otse.

„Mida mõtlete?“

„Koh, ma ei taha sinus äratada petlikke lootusi, Jim, aga mis sa mõtled lubatud tasust?“

„Beremees tahab raha endale.“ wastas pois haledalt. „Ja ütles seda mulle.“

Andy naeratas mõistwalt. Tähendab, nii olid lood!

„Ja lõimas mind kolelale kombel,“ jattas pois, „ja ütles, et ma poleks tohtinud minna politseisse. Nuga kuuluwat temale ja mul polewat selle asjaga wähematki pistmist.“

„Ära furvasta,“ lohutas poissi Andy. „Tunnen härra van Doorni, ta on väga õiglane mees. Minult see saab taju, kes aitab mõistatuse lahendamiseks kaasa, ja mulle näib, et oleme sulle palju tänu võlgu.“

„Kas olete jalapolitseinik?“ küsis Jim huviatult.

„Ei. Olen ajakirjanik.“

„Kas kirjutate lehes, et mina olin esimene, kes avastas noa kadumise?“ küsis Jim kärkitult. „Wast on sellest natuke faju.“

„Kindlasti sellest on koguni suur faju,“ vastas Andy Collinson. „Ujalda mind, mu pois. Aga ja pead mind aitama.“

„Jimi silmad särasid

„Nuga kadus alles möödunud nädala jooksul,“ ütles pois sofinal. „Ma ei ütelnud seda isegi inspektorile, sest ta ei küsinud minult midagi mõistlikku. Aga teile ma jutustan kõik.“

„Väga hea. Aga kuidas ja tead seda?“

„Mees paar päeva tagasi hoidsin nuga oma peos.“

„Millal see oli? Kolmapäeval?“

„Täpselt ma küll ei mäleta, aga vististi küll kolmapäeval.“

„Kas nägid juhuslikult mõnda inimest nuga vaatlemas?“

„Pois raputas eitavalt pead.“

„Geaküül, võid minna. Luban härra van Doorninimel, et saad taju, kuiigi võid olla mitte nii palju, kui lootsid.“

Ükki jäänud, Andy vaatas tähelepanelikult ringi. Toas leidus paar väikest söögilauda, mõni tuagitool ja wanamoodne kirjutuslaud.

Siin sündis tapmiskavatsus, mõtles Andy, üin tehti lõplik otsus. Ta kujutles selgesti inimest, kes närvilikult, piinatult käib pehmet walpa mööda

edasi-tagasi, ning järsku silmates seinal nuga, peatub, selle tasku libistab, ja siis kaob.

Pa Andy sammus tuba mööda edasi-tagasi, seijatades ford fejet tuba, ford seina ääres. Siis istus ta kirjutuslaua taha ja toetas pea kätele. Tuhuslikult langes ta pilk fuivatuspaberile. Nagu elektriwool jurises äkki ta liikmeist läbi: fuivatuspaberile oli pliiatsiga joonistatud padaäis!

Telefonifonet vodates wõi muidu mõtiskledes inimesed kritseldawad sageli mõnesuguseid wigureid ja tähti paberile. Ent fuivatuspaberist kahe sammu kaugusel asus nael, millel oli rippunud teatud nuga.

Kas see polnud lüüks iindmuste abelikus? Andhl meenus kõnelus politseiarstiga. Politsei direktor Vane oli öelnud, et Amsterdamis krahwinna meenutawat temale „Teemandi-Annat“. Wõib olla ta aimdus ei petnud teda...

Krahwinna — „Teemandi-Anna“ — „Padaäis“! Need kolm sõna, kolm mõistet keerlesid Andy Collinioni peas. Kes näd olid? Wõi digemini — kes ta oli? Andhyle näis järsku, et mängus on waid üks inimene, geniaalne kirjategija, kelle wõimed on illetamatud.

„Numalus!“ lausis Andy waljusti. Milleks eitada fantastseid mõtteid? Need ei wii sihile. Paremm kirjutada „Daily Budget“ile“ põnew artikkel. Aga ta otsustas oma leiust Scotland Yardi mees-tele walfida. Jäägu see pealegi tema isiklikuks ialaduseks.

Andy wäljus kohwisalongist, kohtas koridoris Jim Prosserit, suris talle pikku rahasedeli, ja küsis nagu muuseas:

„Kes wabetab kirjutuslaual fuivatuspabereid?“

„Mina,“ wastas poiss.

„Willat ja walfid sinna uue paberi?“

Boiss sügas kufalt.

„Kolmapäeval wististi.“

Samal päeval tapeti Gloria Castello!

Gallis sattus Andy oma kolleegidega „Times'ist“ ja „Morning Post'ist“ wastamisi.

„Midagi head?“ küsis „Times'i“ reporter. „Kas uudiseid palju?“

„Wäga palju,“ naeris Andy. „Ütelge peremehele, et teete temale reklaami ja ta pühendab teid kõigisse oma üldametaladusse! Teistega ei maffa kõneleda — keegi ei tea midagi.“

Gent Joe.

Oli palaw päew. Londoni uulitsal heljuw benfiinisuits tekitas pöörast janu ja Andy Collinson tahtis parajasti astuda kohwikusse, kui silmas paari sammugaugusel hästi rietatud härrat. Ta terwitask naeratades, millele tuttau wastas wäärifa kumardusega.

„Teid ma just näha tahtsingi,“ ütles Andy. juurdes härra kätt.

„See on mulle suureks auks,“ wastas wõõras, seades monoklit.

„Aga siin on ebanugaw kõnelda. Soome kuskil paar klaasi,“ ütles Andy.

„Paar klaasi on liiga palju,“ naeratas ta tuttau edwistades.

Wie minuti pärast istusid nad restorani wilus kaalis. Andy ees seisis klaas õlut, kuna ta tuttau nautides maitset weini. Wälimuse järele otjustades oli ta mõni Oxfordi ülikooli professor wõi wähe-malt pika esiwanemate reaga lord, keda elu äripäew-jed askeldused jätsid hoopis külmaks.

Tegelikult kuulus härra Dowther, kel oli nii intelligentne otsmik ja suured unistavad silmad, Londoni põhjakihi esindajate hulka. Ta oli Scotland Yardi wana tuttav ja nüüdki alles äsja wabanenud wanglast.

„Gent, peate mind aitama,“ ütles Andy jofinal, kuigi restoran oli peaaegu tühi ja nad istusid murgas.

Härra Dowther, keda üdiseelt tundis „Gent Joe“ nime all, noogutas aupaklikult pead. Ta oli wana aristokraatse perekonna wesiwõsu, kuid mõned head omadused olid temas siiski weel säilinud. Ta ei rõõwiks kunagi oma sõbra raha ega püüaks oma felttimehi petta, seda teadis Andy, teadsid ka teised. Ent inimeste wastu, kes talle kunagi teinud head, oli ta eriti tähelepanelik ja lahke. Kord oli Andy tema päästnud wäga täbarast seisukorrast ja sestsaadik oli Gent Joe temale äärmiselt tänulik.

Andy Collinson nihutas oma tooli Gent Joele lähemale.

„Kurjategijad moodustawad omaette mingi wabamüürlaste ühingu wõi digemini wandeseltsi,“ algas Andy, „ja, niipalju kui tean, on seal maksmas oma erilised seadused ja aumõisted. On ju?“

Gent Joe pani monokli jälle filma.

„Nii?“ ütles ta küsiwalt, nagu teaks ta waid kuuldu põhjal, et leidub inimesi, kes kaldumad tõe ja diguse teelt kõrwale.

„Wõiksin tõesti arvata, et olete baptistide jutlustaja,“ jattas Andy, „kui ma ei tunneks teid nii hästi. Ma ju ei nõua teilt midagi wõimatut, tahan waid mõningaid andmeid.“

„Küüfige,“ ütles Gent Joe ja puhus käiselt waevalt märgatawa tolmukübeme.

„Mida teate „Padaäsfaff“?“

Gent Joe pööras aeglaselt oma unistama pilgu Andyale.

„See on mängukaart,“ vastas ta wenitades, nagu soovides võita aega.

„Badaäfs“, kellest mina kõnelen, on meie päevade osavam kurjategija. Ürge teesfelge rumalat, teie wana kaabakas.“

„Ah nii!“ Gent Joe wõttis taskust sigaretitoosi ja walis kawa ja asjalikult suitsu. „Ah nii!“ kordas ta uuesti. „Läbi ja läbi halb iseloom, sel „Badaäfsjal.“

Andy Collinson teadis, et kurjategijad ei reetnud kergesti oma seltsimehi, eriti mitte Gent Joe, teda kõik pidasid aumeheks, aga ta lootis siiski kuulda mõningaid huwitawaid teateid.

„On enam kui kindel, et teda ei walita Inglismaa peaministriks,“ lausus Andy sapiselt.

Gent Joe sumatses naeratada.

„Olele selles tõesti weendunud?“ küsis ta.

„Arwan, et isegi „Badaäfs“ pole kõikwõimas. Igal asjal on piirid. Aga kõnelege ometi inimene, näete ju, et põlen uudishimust.“

„Kas teie tema kohta konwersatsiooni leksikonist ei leidnud andmeid?“

„On võimalik, et ta nimi seisab seal, kuid ma ei teadnud, millise tähe alt otsida.“

„Kuulge, armas sõber,“ lausus Gent Joe tõsiselt.

„Ataksin teid meeleldi, kuid ma ei tea isegi midagi. Temast kõneldakse kummalisi lugusid, otse muinaslugusid, kuid keegi pole teda näinud.“

„On ta mees või naine?“

„Eegi selles pole ma päris kindel, kuid arwan siiski, et „Badaäfs“ on mees. Ükski naine ei suudaks nii osawasti juhtida laialdast ja hästi korraldatud organisatsiooni.“

„Kas teegi teda ei tunne?“ küsis Andy.

„Noh, mõningad salandukogu liikmed seisavad temaga otsekoheses ühenduses, kuid nemad on tummad. Väiksemad wennad ei tunne teda, kõnelemata laiaast massist. Ta on võimas juht, kõi kuulavad ta sõna ja ükski ei julge ta feelust astuda üle. Ta ei luba mingit vägiivalda, ijei ruskahoop enese-kaitseks on tema filmis kuritegu.“ Gent Joe jõi väikse lonksu weini. „Aga ta on helde, hoolitseb oma kaastöölise eest ja on alati õiglane.“

Andy suitsetas hetke waikides, siis küsis ta:

„Kas olete ka teie teinud temale tööd?“

Härra Lowther wiipas tõrjumalt käega.

„Kompaniiettevoitted on ikka hädaohtlikud,“ lausis ta, „eelistan üksi töötamist. Aga furd, ajad olid tol korral väga halvad, täitsin ka „Badaässa“ ülesandeid.“

„Või nii,“ pomises Andy ja püüdis sumbutada oma põletawat nudiõhmu.

„Vole põhjust sellest waikida,“ jatkas Gent Joe, — „omavahel muidugi. Mulle tehti ettepanek asuda „Savoy-hotelli“ ja seal kolme wana ja igawa ameeriklasega sõbralikke sidemeid luua. Ameeriklased, mitmekordsed miljonärid, olid kaunis jõledad tüübid, kuid tuln oma ülesandega hästi toime ja nad futjusid mu Ameerikasse külla. Sinna ma ei sõitnud, sest nähtavasti „Badaäsis“ oli wahepeal loobunud oma kawatsusest, milline see ka ei olnud. Tema ebamäärastesse seiklustesse ei lasku.“

„Miks arvate, et tol korral selle väikse komöödia lawastajaks oli „Badaäsis?“ küsis Andy. „Wast korraldas asja teegi teine?“

„Lõendusi mul muidugi ei ole,“ vastas Gent Joe, „aga meieõugused taipawad mõndagi kuenda

meelega. Ma ei kahtle, et daam, kelle ülesandel te-
gutsefin, oli „Padaässa“ agent.“

„Andestage, Gent, millal see juhtus?“

„Sul aega tagasi, paari aasta eest. On võima-
lik, et too daam vahepeal on surunud mõi langenud
politsei kiiüsi. Ta oli huvitav naine. „Teemandi-
Annaks“ nimetati teda omal ajal..“

Andy, kes parajasti süütas piipu, lähendas foge-
mata põleva tiku oma sõrmedele. Tasahe valuo-
gega viskas ta tiku põrandale.

„Kuidas, palun?“ Gent Joe heitis ajakirjani-
kule tähendusriika pilgu.

„Pöletasin sõrme, see on kõik,“ seletas Andy.
„Sattake, palun.“

„Naine, kellest kõnelesin, kuulus rahvusvaheli-
sesse kalliskivide „hankijate“ jõuku. Tol korral, kui
ta minu palkas „Savoy-hotelli“ peent härrat män-
gima, oli ta oma kuulsuse tipul. On võimalik, et
too tumesiniste filmadega naine kasutas mind oma
sihtide taotlemiseks. On võimalik. Ent usun siiski,
aimused ei peta mind kunagi, et töötasin ometi
suure meistri enda heaks.“

„Teemandi-Anna!“ Ajakirjaniku ilme oli üks-
kõikne, kuid sisemiselt kees ta. Minult kütt tunneb
säärast ärevust, sattudes jälitava looma lähedusse.
Naine tumesiniste filmadega! Kas ei rääkinud te-
mast Marco Gleizescu? Milline ühendus oli tal
„Padaässaga“? Mõi oli ta ise „Padaäss“?

Andy floppis oma piibust tuha.

„Tänan teid, Gent,“ ütles ta rahulikult. „Arva-
sin, et teate rohkem. Aga avaldasite vähemalt oma
head taht mind aidata. Muide, mida mõtlete „Cris-
zeni“ hotelli saladusest?“

„See on vastik,“ tähendas härra Dowther, niis-
kõides oma lumivalge taskurätiga monoklit, „toores-

mõttetu roim. Gloria oli suur kunstnik. Kuigi mul
müüdi Scotland Yardi vastu pole erilist sümpaa-
tiat, sooviksin praegu fiiski, et neil seeford oleks edu."

"Teie arvate, et Adrienne van Doorn tappis
Gloria?"

"Muidugi." vastas Gent Zoe, piiludes mahufale
rahataaskule, millest kõrwallauas istum härra praegu
mõttis tuliuusi pangatähti. „Selles pole ju wähe-
matki fahtlust."

Walguskiir pimeduses.

Luitunud kaabu peas, suitsew piip hambus, seisis
Andy Collinson oma aias Surlitonis, kastes õitse-
waid roose.

"Andy!" kõlas järsku hüüid.

Andy ei liikunud paigast. Tal oli puhkus. Wiis
päewa wabadust. Selle aja kawaties ta meeta ra-
hus, kangel Londoni kõrast ja kõmuhimust.

"Andy!"

Tema õde Lola, kes elas samas majas, lähenes
talle.

"Andy, telefon!"

"Kuidas?" Andy waatas talle otja, nagu är-
faks ta alles praegu unest. „Kes seal kõneleb?"

"Toimetus," vastas Lola. „Sinuga tahetakse
tingimata rääkida."

Andy kastis rahulikult roose edasi.

"Ütle neile härrastele, et mul pole praegu aega,"
ütles ta ükskõiksest.

Tal polnud wähematki isu astuda ühendusesse
wäli maailmaga, kuid ometi meenutas talle telefoni
nimetamine jälle asjataid jündmüsi. Gloria Cas-
tello tapmise saladus oli alles lahendamata. Iffa
weel tegi politsei asjatuid pingutusi Adrienne van
Doorni tabamiseks. Mõned arwasid juba, et ta on

wabatahtlikult lahkunud elust ja Scotland Yardi korraldusel traaliti läbi kõik järved ja jõed seal ümbruses. Lusti leiti ta mahajäetud auto.

Andy istus puupakule ja täitis piibu.

„Badaäis“ ei andnud talle rahu. Andy oli weendunud, et see salapärane isik oli segatud roima, aga kuidas ja mikspärast, seda ta ei teadnud.

„Andy!“ kõlas jälle Lola hääl. „Kohalike teadete toimetaja tahab sinuga kõnelda. Tule ometi!“

„Ütle talle, et olen haige, jängis,“ vastas Andy. Lola, kes tundis oma wenna tujusid, läks tuppaga tagasi.

„Mu wend pole weel saabunud,“ ütles ta wiisakalt. „Palun, telefoneerige hiljem.“

Wahepeal aga esitas Andy endale wiiekümmendat forda ikka sama küsimust:

„Mida tähendawad silbid: Rolls — Green — Bor?“

Mida tahtis Gloria Castello öelda? Tahtis ta politsei juhtida õigeile jälle? Wõi kõneles ta inimestest, kes talle seisid lähedal?

Andy mõttis uuesti kastekannu pihtu, kuid oedniku töö ei walmistanud talle enam lõbu. Wäljas oli ta pööraselt kuum. Mõttestse süwenenult lonkis ta maja poole, awas klaasrõdu laia ukse ja sammus siis hallist läbi oma töötuppa.

Wõtnud raamatukapist aadressraamatu, hakkas ta seda lehitsema. Greeni nimelisi leidis ta mitu sada inimest, aga wõimatu oli selgitada, keda neist nimelt mõtles Gloria oma surmaeelses jofinas. Ohates asetask ta raamatu jälle endisele kohale. Seal langes ta pilk Inglismaa geograafilisele leffikonile. Ta lehitseks ka selles „G“ tähe läbi. „Olen wist päris hull,“ pomises ta, aga jatkas siiski waatamist. Sõpüks jõudis ta „R“ täheni. „Rollands — Rolling...

Ta sõrm libises kärmesti järgmisele kohanimele:
Kollsborough!

See nimi näis seal seisvat juurena ja rasvafena, nagu oleks ta oodanud avastamist. Andy fundis enda rahule, mõttis piibu suust ja luges tähelepanelikult:

Kollsborough. Kolm kilomeetrit Ashfordist. Glanikke 234. Vähem raudteejaam Ashford.

Siin mugavas töötoas oli raske seletada, mille ühendus mõis Gloria Castellol olla selle väikse külaga. Tema tegemusalaks olid ju maailma suurimad ja rahvarikkamad linnad.

Parimas meeleolus läks Andy einele.

„Pärast lõunat sõidan weidi välja,“ ütles ta, tõstes taldrifule külma kanaliba ja rohelist salatit.

Gola Collinjon filmitšes teda weidi rahutult.

„Sa kui toimetusest küsitakse, mida vastan siis?“ küsis ta.

„Õhid öelda, et mu terwis on paranemas, kuid leban ikka veel süngis.“

Õiti.

Röömsalt erutatud nagu maadeavastaja, kes astub esmakordselt tundmatule pinnale, väljus Andy Collinjon Ashfordi jaamas rongist ja küsis, kuidas pääseda Kollsborough'sse.

„Tga tunni takka sõidab sinna autobus,“ vastati temale. Kollsborough's peatus nagisew ja raputaw sõiduf „Seitsme kella mõdrastemaja“ ees.

Aeset külatänawat seisis kaks lehma, sabaga peletades kärkseid. Ühe madala majakese trepil magas kormane koer. Autobuse pörin teda ei äratanud, nähtavasti oli ta sellega harjunud. Mõnest korstnast tõusis suitsu.

Rogu küla avaldas unist ja äärmiselt rahulikku muljet. Andy sammus wilistades külatänawat möö-

da edasi. Talle tuli vastu mees, hobune käefõrwal. Andy mõtles meest kõnetada, aga ta ilme oli nii nürimeelne, et Andy otjustas waikides edasi minna.

Kuskilt wärawast wäljus noor punaste põstedeega tüdruk ja riputas pesu nõõrile kuiwama. Ta silmitses Andyd nii üllatunult, nagu oleks ta esimene wõõras, kes sattunud siia maawaikufesse, ja tema lähenemisel kadus ta uuesti majja.

Andy mõõdus kauplusest, mis oli küll awatud, aga kus puudus müüja. Mõõdus fingsepast, kelle silbilt wõis lugeda, et ta parandas igasuguseid jaltseid, ja jõudis kiriku juurde. Weidi maad sealt eemal asus talu just maantee weeres. Keegi maanaldane mees kaewas parajasti aias.

„Slus päew täna.“ algas Andy.

„Wihma oleks tarwis, muld on kuiwem kui tuht,“ wastas wanamees.

Andy toetus pistandi nõjale ja toppis piibu.

„See on kena waifne kohake,“ ütles ta, „teie olete siin wist weetnud terve oma eluaja?“

„Jah, seda küll. Minult kroonu käsul läffin laia maailma.“ kõneles wanamees. „Olen kolmest sõjast oja wõtnud, näinud kõikiuguseid maid ja rahwaid, aga pean ütlema, et ilusamat paika, kui see külla, pole mitte kuski.“

Ta pühkis näolt higi ja jatkas siis: „Nüüd olen oma eluga wäga rahul. Niast laan päris forralikku fissetulekut ja kirjandja palk pole ka just liiga wäike.“

Nüüd teadis Andy, kust finni haarata, aga ettewaatusest waikis ta siiski hetke ja pakkus wanamehele tubakat.

„Awatsen paariks päewaks jääda „Seitsmesse kella“,“ algas ta wiiru pärast. „Wiimasel ajal oli mul palju tööd ja tabaffin nüüd põhjalikult puhata.“

Muide, kirjafandjana tunnete siin kahtlemata kõiki elanikke. Kas teate Castello nime?"

Kirjafandja Hoskins sülitas.

"Castello?" kordas ta ja süvenes mõtisklusse. "Ei, seda nime pole ma kuulnud."

"On võimalik, et daam siin viibis harva," ütles Andy, kelle lootus hakkas kaduma.

Hoskins raputas pead.

"Mina ei unusta ainustki nime," lausus ta üleolevalt. "Ei, Castello nimele pole siia saabunud kirju."

"Gloria Castello," ütles Andy waljusti ja selgesti.

"Ei, siin küll sellist isikut pole elanud," vastas kirjafandja weendunult.

Andy aimas, et järgmine autobus wiib Ashfordi jaama wihaselt ja pettunud ajakirjaniku.

"Kas tunnete siin kedagi Greeni nimelist härrat?"

"Siin mitte, aga Marshburys elab sellenimeline härra."

"On võimalik," tähendas Andy ja, soovides wältida igasuguseid küsimusi, ta ütles: "Tänawu on kartulisaak wist väga hea."

"Loodetawasti," lausus Hoskins ja hakkas jälle kaewama.

"Sead päewa," ütles Andy ja sammus edasi.

Ei olnud tempot siin külas. Elu mööbus kui waikselt woolaw wesi. Ka Andy'le awaldas terve ümbrus uinutawat mõju. Arwatawasti ei juhtunud siin peale surmade ja sündide midagi tähelepanuwäärset. Poole tunni pärast läheb autobus. "Su-mal tänatud!" ohkas Andy.

Weidi maad talumajadest eemal asus müüri-ga ämbritsetud park. Põliste puude wahelt paistid

lossitaolise ehituse punased tornid. Parki viis kõrge raudvärav. Selle kõrval kivitahvlile oli raiutud lossi nimi:

„Green-Park.“

„Green!“ hüüdis Andy hämmastunult. Tähen-
dab Gloria Castello ei soninud, kui pomises oma
wiimseid sõnu.

Green... Kolls... bor... — ough...

Oma wiimse hingetõmbega oli kuulus tantfi-
janna avaldanud wõtme, mis wõimaldas awastada
ta tapmise saladust. Andy ei kahelnud enam, et ta
oli mõtelnud just seda wäikest unist küla ja toda
uhket lossi, kui ta kuitawad huuled waetvalt kuul-
dawalt wormisid tähendusrikkaid filpe.

Waresed kraakfusid, linnud laulsid ja mehilased
jumisesid soojas juweõhus. Aga tal polnud filma loo-
duse wõludele, kui ta kiiresti pööras ümber ja sam-
mus tuldud teed tagasi.

Kirjakandja töötas ifta weel omas aias, kui
Andy uuesti toetus pistandile.

„Aed nõuab palju hoolt,“ algas ta juttu.

Gosfins waatas üles.

„Teil on õigus. Käisite ümbrust vaatamas?“

„Jah. Kollsborough on tõesti ilus koht. Jää-
fin siia meelstasti pikemaks ajaks. Kena mõis teil
siin, päris loss...“

„Ah, mõtlete Green-Parki? Suurepärane mõis.
Umbes sada aastat tagasi ehitas selle lossi lord
Calmedy.“

„Ja kellele kuulub loss praegu?“

„Raymond Locherile, väga kenale härrale.“

„See on ju tore.“

„Härra Locher on väga rikas mees,“ jatkas
Gosfins. „ega ta muidu poleks seda lossi jõudnud
ostagi.“

„On ta perekonnainimene?“

„Ei,“ naeris Goskins. „Ta on poisimees.“

Andy pakkus talle oma kotist tubakat.

„Ta on kirglik autosportlane,“ jatkas Goskins, „peaksite teda korra kihutama nägema! Minult tolm tuistab ja õhk puhiseb, kui ta sõidab piki maanteed! Olen paar korda temaga kaasa sõitnud. Ta on nimelt väga lahke, kutsub mind ikka peale, kui filmab mind juhuslikult tee veeres. Üldse on ta tore inimene ja ei leidu kedagi, kes teda laidaks.“

„Lõeline sportlane, mis?“

„Seda ta on. Ja ma ei imestaks,“ kirjafandja kummardus, et tõsta mullalt umbrohu juurt, „kui ta varsti abielluks. Olen teda tihti näinud ühe daamiga. Elise Carew on ta nimi. Pärts lossiproua. Ta on tugevasti armunud härra Locherisse, iegi minu wanad filmad märkavad seda. Önn kaasa! Mõlemad on ilusad, rikkad. Mis wiga siis abielluda?“

„Kas lossis käib sageli külalisi?“

„Mitte väga tihti ja enamasti on need noored härrad, kes siia tulewad. Poisimehed nagu peremeeski.“

„Kas kunagi ei wiibinud lossis ka lühemat aega daam, kellest kõnelesin äsja — Gloria Castello?“

Kirjafandja raputas pead.

„Ei mäleta sellist nime,“ ütles ta. „Ja ma ei unusta nii kergesti midagi.“

Goskins leidis, et oli tänaseks päewaks töötanud küll, wõttis labida ja sammus maja poole. Andy aga jäi endisele kohale seisma.

Tuba ammu oli ta oletanud, et Gloria Castello tapmise saladus polnud nii lihtne kui arwasid Scotland Yardi mehed, aga ta ei aimanud, et asi fuju-

neb nii teeruliseks. Mida rohkem ta juurdles, seda legasemaks muutus kõik.

Kui ajakirjanik pööras pea, langes ta pill maalilasele, kes tema rasfile omase libijema ja hääletu käiguga kõndis teisel pool teed. Andy näol peegeldus üllatus. Kohata Kollaborough' kuulamaikujes äkki ja ootamatult Lõunamere saarte pruuninahalist elanikku, oli tõesti hämmastav. Malailase ilu-
mustade pilufilmade pill riivas ajakirjanikku, kuid ta ilme ei avaldanud uudishimu. Rahulikult sammus ta edasi.

Gette veel seisis Andy aia ääres, siis lonkis ta wõõrastemaja poole tagasi, tellis endale seal toa ja sõitis siis koju. Ta wajas püüshamat, hambaharja ja weel mõningaid esemeid, et põhjendada oma wõimist selles maailmas kolkas.

Andy elu on hädasõhus.

Raunil juuni hommikul sammus Andy läbi Kollaborough', kaenla all kõik maalimiseks tarwilitud esemed. Wiie minuti eest oli ta seisatanud garaaži ees ja tähelepanu äratamata filmitsenud härrat, kes ostis bensini.

„Kas auto on nüüd korras, härra Kocher?“ küsis mehaanik.

„Täiesti!“ wastas Green-Bergi omanik.

Andy pill järgnes autole kuni see kadus tänawa käänaflu taha. Siis lonkis ta edasi. Muretult ümri-
ledes omaette lõbusat wiisikest, wahtis ta artwustawalt ringi, otsides kohta, mis wääriks lõuendile jäädwustamist. Keegi poleks wõinud oletada, et ta sihemiselt otse fees erutusest ja et ta kogemused maalimise alal piirdusid waid ühe kaswuhoone wäliste seinte wärwimisega.

Bana firifu lähedal jäi ta peatuma. Siit avan-
nes ilus vaade ümbrusele, kuid Andy oli kõige
tähtsam see, et nüüd võis ta rahulikult filmas pi-
dada Green-Barfi väravat. Ta asetask oma lõuendi
nii, et möödaminejad ei saanud sellele heita pilku ja
istus siis flapptoolile.

Teefeldud innuga asus ta tööle ja varsti ilmus
lõuendile pruunikas laif, mis ebamääraselt meenu-
tas firikutorni. Siis süüitas ta piibu, vaatles pilti,
tõmbas pintsliga siit ja sealt, kogu aja aga piludes
juletud värava suunas. Kui tunni aja jookkul sealt
kedagi nähtavale ei tulnud, sammus Andy üle tee.

Ainult vareste kraaksumine segas sügavat wai-
kust. Andy puudutas värava linki, see andis jä-
rele ja hetk hiljem seisis ta pargis. Siit wiis lai
puiestee lossi ette, kuid Andy läks kitsast jalgrada
mööda edasi, wallatud kummalisest jalapärasuse tun-
dest. Parajasti, kui ta tahtis pöörata paremale
poole, nägi ta teisel pool pöödsast kahte tumesinist
filma.

Need olid imeilusad filmad, suured ja säravad.
Kuid mitte filmade ilu ei pannud Andy südant ki-
remini tuisuma. Sel filmapilgul teadis ta — teadis
kindlalt, — et naine, kes seisis temast mõne samm
kaugusel, oli sama daam, kes Marco Gleizescule oli
müüinud Adrienne van Doorni pärlitee.

Silmates pargis möörsast, daami näo üle libises
mari ja ta huuled tõmbleksid närwilikult. Aga ta
ei lausunud sõnagi. Andy hakkas järsku piinlik,
nagu oleks teda tabatud kuriteolt, ta pööras kannalt
ringi ja väljus kiirete sammudega pargist. Jõud-
nub oma endisele kohale tagasi, ta istus jälle too-
rile ja wõttis pintslit kätte. Aga töö ei edenenu-
d enam. Ras teatada kohtamisest kohe Scotland Yar-

dile mõi oodata veel weibi? See oli küsimus, mis piinas teda.

Weibi aja pärast nägi ta wäramasti wäljumist malailast, keda ta juba eile oli kohanud. Ent süwenenud mõtiskluse, ei pööranud ta pilufilmalisele mehele mingit tähelepanu. Gett hiljem kummardus ta, et illes wõtta murule kukkunud wärwituubid, kuna ta tänaseks kawatses lõpetada töö. Samal sekundil wuhises mingi helkitw ese tema kõrwaft mööda, läbistades löuendi ja tungides puu tüwesse.

Andy kargas jalule. Aga alles paari minuti möödudes kummardus ta uuesti ja tõstis robust terawa noa.

Wiimasena oli siit möödunud malailane. Wiist piilus ta praegugi kuskilt pöösaste warjust. Andy waatas otswalt ringi, kuid ei näinud kedagi. Ta waatles nuga. Selle pildumises olid eriti osawad idamaalased, eurooplastele oli see kunst wõõras.

Gettegi ei kahelnud Andy Collinson kelles, et tema elu kallale pippujaks oli malailane. Teda huwitas waid küsimus mispärast ja kelle käsul ta oli tegutsenud. Wifiliku wiha ei wõinud malailasel tema wastu olla see oli kindel. Järelikult toimis ta tolle jalapärase „Badaässa“ käsul, kes haistis hädaohtu. Senini oli Andy waid mõtelnud oma ajalehele, fömusõnumitele, mis üllataksid lugujaid, kuid nüüd waldas teda wõitluskiht. Ainult tänu õnnelikule juhusele elas ta veel, aga ta teadis, et ta polnud veel pääsenud. See oli alles algus.

Ta pakkis oma maalimistarbed kottu, purustatud löuendi otswast ta huwitawa mälestusesemena alal hoida. Wõõrastemaja poole rutates, wõitis ta wõtelugu üle ära tagasi, nagu kartes, et temale teegi on järgnemas.

„Seitsme kella“ uksest sisse astudes, oli ta nägu jurtmõhine. Ta armastas oma elu kui iga teinegi inimene ja nüüd oli ärganud temas isiklik wiha kurjategija vastu, kelle südametunnistusel lasus juba ära mõrtsukatöö.

Iga inimese elus on kaatuslikke päevi ja ka need tundis, et tema suur tund oli tulnud.

Daam autos.

Ünn kaob kiiresti, nuktus aga püsib kaua. Heegi hea figar ja ajaleht ei suutnud peletada Marco Gleizescu kurbust. Koruspäi istus ta pärast lõunat oma tugitoolis, mõteldes waid kaotatud neljatuhandele naelale.

Ta kahjatses, et oli oma naise nõu kuulda wõtnud. Reflaam on mõnele ärile kasuks, teisele aga mitte. Marco Gleizescule oli tema nime nimetamine ajalehtedes ainult pahameelt tekitanud. Teda ei usaldatud enam, sest kuidas pakkuda pärle ja kalliskivide mehele, kes nad järgmisel päewal toimetab poittseisile? Ei, sõarast paljastamist ei soowinud keegi.

Naine oli lohutanud teda sellega, et Giram van Doorn on rikas ja helde mees. Aga küllaskäik tema juurde oli lõppenud tagajärjetult. Miljonär põlnud talle kirjutanud neljakohalist tšekki, oli teda lohelnud koguni wäga illeolewalt.

Järgmisel hommikul lonkis Marco Gleizescu piki Regent-streeti. Järsku langes ta pilk kellelegi daamile.

Waateakna tagant tülles daam sammus talle poole, mis nähtawasti ootas teda. See oli noor naine, kaunis kõrget lastu, wäga elegantsest riietatud.

Stimesel filmapilgul näis doami kõnnat Marco Gleizescule kuidagi tuttavana, järgmisel sekundil aga tundis kalliskivide kaupmees ta ära. Mõmises tormas ta daamile järele, ent jõudis päralt wast siis, kui daam oli juba sulgenud autoukse ja juht pannud mootori käima.

Marco Gleizescu hingeldas ärritusest, sest daam autos polnud keegi muu kui krahwinna Amsterdomist!

Säbi autoakna kohtusid nende pilgud ja mõlemi filmis wilksatas äratundmise säde. Mis puutus Marco Gleizescusse, siis ei kahelnud ta põrmugi, et wiimaks ometi oli tabanud naise, kes talle teinud nii kohutawat ülekohut. Ta wärises ärewusest, ning omas pöörases närwilikkuses ei saanud ta sõna juust, ja kawatsetud appihüüd kujunes nuuksuwaks häälituseks.

Takso sõitis minema. Marco jookkis mafinale järele, mis südalinnas maksimate liiklusmääruste kohaselt liikus üsna aeglaselt. Sigipisarad woolasid waelle kalliskivide kaupmehel põski mööda alla, ta astus kõniteest alla, pidi peaaegu sattuma mööduma autobuse alla. „Waata ette!“ karjus wihane juht, wiimsel sekundil suunates oma tohutu juure sõiduki kõrwale.

Marco Gleizescu toibus kiiresti ehmatuselt ja ta käed wehklefid õhus kui tuuleweski tiivad. Ta jookkis piti uulitsat edasi ja karjus metfikult. Ent keegi ei saanud aru ta kistast, sest suurest ärritusest kõnles ta rumeenia keelt.

Bondonis leidub kummalisi tüüpe, kes käituvad jageli üpris imelikult. Mees, kes kõndides mööda elawat uulitsat balansseeriks oma ninal wõidetba, kutsuks esile waid mõne üllatunud pilgu. Igauks saab õndsaks omal wiisil, arwawad londonlased,

ega tunne huiwi oma kaastnimeste ülespidamise vastu niikaua kui see neid ei häiri. Seetõttu ei äratanud ka kõigest väest karjum kalliskivide kaupmees erilist hämmastust. Mõni mööduja silmitses teda muiates, ja see oli kõik.

Siis aga taipas oluforda teegi autojuht, peatas oma mafina ja küsis:

„Gärra soowib sõita?“

Marco Gleizescu oli kottupõrtel omnibusega kaotanud oma kaabu ja awaldas nüüd päris hullumeelise muljet. Ta haaras wabiwate sõrmedega autoukse lingist, ronis taskosse ja osutas siis sõrmega eel sõitwale autole.

„See auto!“ hingeldas ta. „See, seal busfi kõrwal, sõitke sellele järele. Ja kutsuge politsei!“

Meesanne teatamat autot elawas liifluses filmas pidada ja postil seiswat politseinikku ahwatleda kaaja tulema, pole sugugi lihtne. Seda koges Marco Gleizescu.

Autojuht ei pööranud pilku eelsõitwalt autolt ja kutsus kohale esimese kordniku, kellest nad möödufid. Aga politseinikul tuli reguleerida Bondoni elawamat liiflussuont ja ta ei tohtinud omalt kohalt lahkuda. Ta ainult andis neile loa peatumata edasi kihutada.

„Hei! Kuulge!“ hüüdis autojuht järgmisele kordnikule.

„Astuge sisse, astuge sisse,“ palus Marco härdalt.

„Mis on juhtunud?“ küsis politseinik ükskõikselt.

„See auto — näete seda? Seal — välisel küljel! Selles autos istub naine, kes minult — oh isand — warastas nelituhat naela!“

Viimane lause mõjus.

„See küll,“ ütles politseinik rahustavalt, „tšir-
tuse ees peatuvad kõik autod. Küll me ta finni
võtame.“

Proua Sommerville oli jõuka kaupmehe abitaasa,
hästi tehavas daam. Ta mõtles parajasti, millist
riiet osta uueks kleidiks, kui auto tširtuse ees tasan-
das käiku. Ja siis juhtus midagi imelikku, dieti
hulk imelikke asju: Kõigepealt ilmus autoakna taga
nähtavale politseiniku kiiver. Nähtavasti oli ta
omanik hüpanud astelauale. Proua Sommerville'
nätku tõusis puna.

„Mis lahti?“ küsis autojuht.

„Pidage kohe finni,“ käskis politseinik.

Autojuht krampsutas nägu, kuid kuulas käsku.
Oma teada polnud ta effinud liiklusmääruste vastu,
aga mine ja tea!

Teised autod sõitsid edasi, ent see, milles istus
ärritusest lõkendav proua Sommerville, jäi seisma.

Autouks tõmmati lahti ja politseiniku kõrvale
ilmus Marco Gleizescu hiline ja naerataw nägu.
Aga naeratus kadus ta huultelt kohe. Värani ama-
tud filmadega jõllitas ta wõdrale daamile otša.

„See pole tema!“ kogeles ta jälle oma emakeeles
„Ta on moondunud!“

„Mida see tähendab?“ karjus proua Sommerville.

„On see mees purjus? Wangistage ta filmapill!“

„See on effitus,“ lausjus nüüüd kalliskiwide kaup-
mees halebalt. „Ma ometi nägin teda, alles paari
minuti eest astus ta autosse.“

„Minge eemale,“ ütles politseinik paarile uudis-
himulikule, kes tulid lähemale. „Teie ei süüdistata
jeda daami?“ pöördus ta siis Marco Gleizescu
poole.

„Münd süüdistada? Milles?“ kriiskas aumäärt
proua Sommerville. „Särta politseinik, firjrtage

jelle mehe nimi ja aadress üles! Võtan ta kohtulikule vastutusele."

"Ei." Marco raputas pead. "Ei, ütlen teile ju, et see on effitus. Autot jälgides vidin peaaegu jääma omnibuse alla, ja ometi ajasin walemassinat taga."

Politseinik fulges uks ja ütles autojuhile: "See küll. Sõitke edasi."

Koruspäi jäi waene Marco uulitsa weerele seisma.

Elise.

Minult wähesed naised oleksid suutnud nii rahulikult istuda autos, kui Elise Carew neil esimestel minutitel, mis järgnesid kohtamiseks Marco Gleizescuga. Elise üllatus waid harwa, aga kalliskiwide kaupmehe nägemine oli talle siiski täielikuks ootamatuseks.

Onnests oli ta autojuhile juba enne teatanud sõidusihi, selle tõttu ei tarvitsenud ta nüüd aega raiskata. Niipea, kui ta toetus polstrile, masin liikus kohalt. Kuna sel autol püüdis tagumises seinasaken, ei näinud ta, mis toimus uulitsal. Binewalt kuulatas ta, kas ei kosta kähisewat appifarijumist ja politsei kõlebat wilet. Samal ajal aga seppitses ta juba plaani, kuidas käituda, kui auto järsku peatub ja politseinikud piirawad ta ümber.

Urkuse ees wähetas politseinik parajasti liiklus-signaali. Nüüd olenes kõik autojahi wälebusest. Oleks ta waid sekundit kõhelnud, auto oleks pidanud seisma jääma. Aga wiimase filmapilgul lipsas ta weel läbi.

Onnestaw rahutunne waldas Elise. Seeford oli ta jälle pääsenud! Nüüd oli politseinikel raske teda

tabada, kümmefond autot oli juba tema ja jätitajate vahel. Elise armastas seiklust, hädasohtu, rahulikku elu ei weedelnud teda, aga ometi tundis ta niikui, et oli laskunud liig lardetatavasse ettevõttesse. Adrienne van Doorni pärlise müümine oli suur rumalus, wõi õigemini, suur rumalus oli see, et ta seda isiklikult oli teinud.

Kui auto peatus suure kaubamaja ees, tasus Elise Carew arwe ja astus hoonesse. Ta sõitis liftiga kolmandale korrale, tuli kõrwaltreppi mööda alla ja wäljus külguksest, mis wiis teisele uulitsale. Alles päris kindel, et teda enam ei jälitata, wõttis ta teise takso ja sõitis Clarges-streetile. Seal tõmbas ta taskust wõtme ja awas rõõmsalt ümiseses oma korteri ukse.

Siin vähemalt ei ähwardanud teda mingi oht. Politsei wõiks kogu ta korteri pahupidi pöörda, aga ei leiaks midagi kahtlast. Siin elas elegantne daam, kellele vähematti süüitegu ei saanud heita ette.

Weel enam, kolme aasta festel, nii kaua elas ta juba selles korteris, polnud siin seinte wahel lausunud ainustki sõna, mis oleks pe-enaisele wõinud tõmmata nõrgematti kahtlust. Clarges-streetil elas intelligentne rikas daam, kel näiliselt polnud midagi ühist tolle Londoni allilma tuntuima naisega, kelle hingel lasus hulk wargusi ja petmisi. Wõnikord reisis ta kuuks wõi paariks minema, kuid oma sõitudest ei kõnelenud ta kellelegi sõna. Raks auwat ja korralikku teenijat hoolitsetid ta majapidamise eest ja nii leidis ta oma seiklusretkedelt tagasi pöörates, alati kena ja mugawa kodu eest.

Elise austas waimlikelt kõrgel seiswaid inimesi. Ta ise oli andekas, terawmeelne ja awaldas seltskonnas parimat mõju. Eriti meeldis ta inimestele, kes wihtasid labasust ja igawust, samuti nagu temagi

õigile eelistas omapäraseid tüüpe. Tema lähemasse sõpruskonda kuulusid noor kujur Bobbie Lennox ühes oma tumedafilmalise temperamentse naisega ja hallipäine professor Alstair, kuulus teadusmees. Tänašeks oli Elise nad kutsunud einele.

Pool tundi hiljem istus professor Alstair söögi-lauas Elise kõrval. Ta oli tänapäeva tuntuimaid wanade keelte eriteadlasi, kuid omal wabal ajal tegeles ta isiklikuks lõbuks kriminalistika.

„Lugefin eile „Times'is“ teie interwjuud, professor,“ ütles Christine Lennox. „Teist oleks saanud meie parim prokurör, kui teie keeleteaduse asemel oleksite oma erialaks walinud õigusteaduse.“

„Minu meelest on kuritegu, kui ilusad naised mõtlewad roimadele,“ naeratas professor, „maailmas leidub palju huvitavamaid asju.“

„Urge rääkige! Kuriteod on nii põnewad,“ vastas kujuri noor naine. „Kas teie armates „Badaäks“ ei ole tänapäewa paelumamaid kujusid?“

Elise haprad sõrmed puudutasid parajasti weini-flaasi jalga. Ta tõmbas käe kärmesti tagasi.

„Jah,“ nõustus professor, „Badaäks“ on kahtlemata väga huvitaw isik. Ütelge, millisena kujutlete teda?“

„Ta on suursugune pikk mees, lihikeste käharjuustega, naerab kaasakiskuwalt ja ei tunne mingisuguseid eelarwamisi. Ta meenutab rüütlit, kes rööwib endale naise, tõstes ta lihtsalt sadulasse, ja kellesse see naine filmapilkselt armub.“

„Bobbie,“ pöördus professor kujuri poole, „pidage oma naist filmas. Muidu ta lõpetab oma elu-päewad wanglas või fोगuni wõllas.“

„Ja mida ennustate „Badaäksale“, professor, kogu kes ta on?“ küsis Elise.

„Oh, see on hoopis teine probleem. „Badaäis“ on elukunstnik ja naljahammas, kelle varandus äratas isegi peaministri kadestust. Aga ometi kardan, et ta warem wõi hiljem murrab oma kaelaluu. Wõib olla,” professor heitis noorele prouale kelmika pilgu, „wõib olla just selletõttu, et tal on nii suur edu naiste seas. Mõni armjamb annab ta ära.”

„Aga,” segas end jutusse Bobbie Lennox, „wast ei olegi „Badaäis“ mees?”

„Ehkite. Ta on mees,” wastas professor.

„Muidugi,” naeratas professor, „sest wastasel korral proua Christine kaotaks oma ideaali.”

„Tahaksin teada teie tõelist arvamist” tähendas Elise.

Professor silmitses teda üle oma prillilaaside. Sel hetkel ei mõtelnud ta kurjategijatele, waid Elise Carew'le. Too oli haruldaselt weetlem naine, alati uudne ja alati huwitam. Ta oli erafordselt tark ja waimukas, kuid ometi elas ta näiliselt sama tühtist ja tawalisku elu kui kõik teisedki.

„Otsesoheselt öelda,” wastas professor wiimu pära, „ei ole ma sugugi weendunud, et „Badaäis“ on mees. Wast on ta naine. Wast wiibib ta praegu siin toas. On ehk koguni üks teist kolmest.”

Elise kustutas põlema sigareti.

„Oh, see oleks huwitam,” ütles ta, tõstmata pilku.

Nudis Ameerikas.

Inspektor Kennedy tuju halvenes päew-päewalt. Ta muutus närwilikuks. Peaaegu nädal oli möödunud Gloria Castello tapmisest ja poliitsei oli sama kaugele mõistatuse lahendamisest kui esimesel päewal.

Hegi Vesty Lewis oli veel tabamata. Ta oleks nagu wajunud maa alla ja Gloria Castello teemandid lihes temaga. Krooniaarete wargus oli omast kohast küllalt suur kuritegu, kuid inspektor kahtlustas teda koguni veel rängemas roimas.

Bahuras meeleolus istus Kennedy oma kabinetis, kui järsku üks paisjati walla ja tupp tungis ärritusest lõtendam kalliskiwide kaupmees, ilma kübarata ja lepita.

„Ma nägin teda — ma nägin teda!“ kähises ta hingelbades.

Tema teadis, teda mõtles, kuid Scotland Yardi ametnikul polnud sellest aimugi.

„Keda teie nägite?“ küsis inspektor. „Kääfige asjalikult inimesel!“

Marco Gleizescu lastus raskesti toolile.

„Ma ei tea ta nime,“ hädaldas Marco. „Teie ju ütlesite, et ta pole krahwinna.“

„Kus? Kus ta on?“ karjus nüüd Kennedy.

„Kas arwate, et ma oleksin siin, inspektor, kui teaksin sellele küsimusele wastust? Urge arwate, et ma siis nutaksin, aga nüüd on mul küll pisarad kurgus. Ja oma kübara kaotasin ma ka veel ära.“

„Millal nägite teda naist?“

„Kas ma teile ei öelnud, et Regent-streetil. Pidin autobuse alla jääma, kui jooksin talle järele. Tema aga istus taksose ja libutas minema.“

Kennedy hammustas oma huult.

„Ja teil polnud niipalju mõistust, et kutsuda politseinikku?“ Inspektor oli väga wihane.

Suuri waemu sai ta ärritusest päris tobedaks jäänud rumeenlaselt kuulda, kuidas kõik oli juhtunud.

„Kas mäletate, kus kohal ootas teda auto?“ küsis Kennedy.

„Mute tõesti, et mina peale teda veel midagi nägin?“ vastas Marco Gleizescu. „Kui teie oleksite minu asemel —“

„Balun vastake minu küsimusele,“ lausus inspektor karmilt. „Kus ootas auto?“

„Pino vastas,“ ütles Marco ja surus käe vastu otsmikku. „Ei, natuke maad laugemal, umbes Fullasjepp Goldburgi äri ees.“

„Koh, see on vähemalt midagi,“ porises Kennedy. „Muidu on teist tõepoolest vähe tulu,“ lüüsis ta salwawalt.

Samal hetkel helises telefon. Kõlin ehmatas Marcot nii, et ta peaaegu pidi kukkuma toolilt.

Marco eemaldudes, Kennedy trummeldas erutatult laua servale, kuuldetoru kõrva ääres.

„Siin Kennedy. Kes kõneleb? Ah, härra Collinson?“

„Tulen kohe teie juurde,“ ütles Andy. „Praegu sain huvitava sõnumi.“

Kümme minutit hiljem astus Andy Collinson kabinetti.

„Mis uudist?“ küsis ta naeratades.

Inspektor Kennedy oli tõsine mees. Ta ei pidanud naljast lugu.

„Aga teie lubasite ju —“ algas ta süngelt.

„Tähendab, teie pole veel kuulnud?“ ütles Andy.

„Koh, muidugi, ametlikult ei teata seda veel.“

„Mida ei teata?“ Kennedy ärritus uuesti.

„Koh, selle tüdruku kohta —“

„Missugusest tüdrukust teie räägite? Sellest, seda äsja nähti Londonis?“

„Londonis? Ei see on mõimatu!“

„Kõhite! Soole tunni eest nähti teda alles!“

„Ma ei mõista teid,“ raputas Andy pead. „Alles praegu tuli telegramm —“

„Enimene, kellest teie kõnelete? tarjus inspektor, ise näost punane.

„Muidugi Adrienne van Doornist.“ vastas Andy rahulikult.

„On ta wangistatud?“

Andy wõttis taskust tubakafoti ja hakkas piipu toppima.

„Beel mitte,“ ütles ta. „Ma ei ole päris kindel, et see on tõesti Adrienne van Doorn, kuid meile teatati, et sellenimeline isik wiibivat ookeaniaurikul.“

„Kuhu ta sõidab?“

„Inglismaale.“

„Kuidas?“ Kennedy oli hämmastunud.

„Viie päewa pärast awaneb teil wõimalus teda wangistada,“ tähendas Andy, mõltskult piipu popsutades. „Aga ühe küsimuse üle murran pead: kuidas pääses Adrienne van Doorn Inglismaalt välja? Kas teie ei teatanud sadamawalitsustele kohe tema kadumisest?“

„Gloria Castello tapmise päewa õhtul telegraferisime ameeriklanna isikufirjelduse kõigile sadamawalitsustele,“ vastas Kennedy.

Teie ei usu siis, et ta kaheksateist tundi pärast roima awastamist, s. o. järgmisel päeval kell üheksa wõis „Lewiathan'il“ lahkuda Southamptoni sadamast?“

Inspektor wiipas tõrjumalt käega.

„See pole wõimalik. Teie teade ei wasta tõele.“

„Miks arwate seda?“

„Ega meie tolli- ja passiametnikud pole pimedad ega kurdid.“

„Aga wast kasutas ta wõdraft passit?“

„Nii kiiresti oli tal wõimatu hanhida uut passit. Ja kuigi tal see oleks õnnestunud, ta oleks siiski ära tuntud. Southamptonis on ametnikud väga tublid.“

„Ma ei tahtle jelles,“ tähendas Andy mõttlikult, kuid ometi läks Adrienne van Doornil korda walwurid tüsata. Ta oleks õnnelikult pääsenud, kui mitte New Yorgi politseinikud poleksid hakanud tahtlema ta passi ehtsuses.“

„Mis seal juhtus?“

„Ameeriklastele näis, et noor daam ei sarnane-
nud pildile omal passil, kuigi ta wandus, et foto ku-
jutab tõesti teda. Teda muidugi ei ustud ja taga-
järeks oli, et ta otsekohse toimetati „Berengariale“,
mis weel samal päewal alustas reisu Euroopasse.

Alles kui „Berengaria“ oli juba awamerel, mee-
nus New Yorgi politseinikele Adrienne van Doorn.
Nüüd leidis nad järsku, et noor tüdruk on väga
sarnane miljonäri kadunud tittrele. Kõik New Yor-
gi lehed kirjutaswad sellest ja paari tunni pärast lewis
see teade kullutulena ka Londonis.“

Kennedy hõõrus oma lõuga.

„Teie arvate, et ta lahkus Inglismaalt päew
pärast roima?“

„Just nii. Kas teie ei usu, et see tüdruk on Ad-
rienne van Doorn?“ küsis Andy.

„Kaske öelda,“ ohkas Kennedy. „Tegatahes teleg-
rafeerin kohe New Yorgi politseivalitsusele. On ju
wõimalik, et see on tõesti tema, kuid mul on wiima-
seil päewil olnud nii palju pettumusi, et ma usal-
dan waid kindlaid fakte.“

Kennedy on jälil.

Nõrk — üsna nõrk lootus tärkas Kennedy sü-
dames. Ta pani kiibara pähe ja wäljus warsti
pärast Andy lahkumist Scotland Yardist.

See oli tibatilluke jälg, mille uurimisele ta
nõrk asus, aga ta oli parem kui mitte midagi.

Kennedy teadis, et mõnikord tühisena nätv pisti-
 asti tähendas väga palju, tähendas isegi mõistatuse
 lahendumise algust.

Kennedy sõitis Regent-street'ile ja astus Gold-
 burgi kullasepaärri.

„Kas härra Goldberg on siin?“ küsis ta müü-
 jalt, esitades temale oma nimekaardi.

„Rahjatsen väga, härra Goldberg müüs oma
 äri juba viieteistkümnne aasta eest meie firmale.“

„Mii? Aga mäst saate isegi vastata mõningatle
 küsimusile? Kas mõiksite mulle kirjeldada isikuid,
 kes täna käisid teie äris?“

„Bististi küll, sest meil oli täna wainne päew.“

„Kas nii kella üheteistkümnne paiku käis siin
 teegi daam?“

„Dodate — jah, käis küll.“ Ja heitnud kire
 pilgu witriniidesele, kus sädelesid kalliskiwid, ta küsis
 ehmunult: „On midagi juhtunud?“

„See daam oli umbes kolmkümmend aastat wa-
 na ja tal olid tumesinised filmad?“ jatkas inspektor.

„Ei, see daam oli kindlasti wanem,“ vastas
 müüja.

Inspektor wõttis rahamapi wahelt masinal kir-
 jutatud sedeli ja ulatas kullasepaale.

„Tahaksin teada, kas daam, kellele see kirjeldus
 sobib, külastas täna enne lõunat teie äri?“

Mees luges tähelepanelikult ja ütles siis ter-
 gendusohkega:

„Ei, säärast daami ma ei näinud. Aga miks
 teie küsite?“

„See daam oleks väga fergesti wõinud kaasa
 wiia teie wäärtuslikumad ehted,“ vastas inspektor
 tõsiselt. „Täna wäga.“

Teistes ümberkaudsetes ärides wastati talle ja-
 muti, et säärast daami pole nähtud, ja Kennedy

oli juba päris pettunud, kui astus Marconi kindakauplusesse.

Ent seal oli tal õnne. Noor äriteenija, kes ilmjesti polnud ilusate naiste vastu ükskõikne, ütles kohe, et kirjeldatud daam oli käinud kella poole kaheteistkümnene paiku nende kaupluses.

„Aga teie effite, kui arvate, et tema on teinud midagi seabusevastast,“ ütles sell.

„Miks nii?“

„Sest tunnen seda daami, ta on meie parimaid ostjaid. Võin wanduda, et ta ei tee kellelegi ülekohut.“

„Ega ma seda pole õelnudki,“ lausus inspektor naeratades. „Tahtsin waid teada, kuidas on ta nimi?“

„Elise Carew,“ vastas sell. „Ta elab Clargesstreet'il. Dodake weidi, waatan kohe, mis on ta maja number.“

Annud Elise Carew' täpse aadressi, sell taipas järsku, et oli teinud wea.

„Ta on kena daam,“ ütles ta, „ja oleks waga kahju, kui ta teeks oma ostud nüüd mujalt. Aga teie — teie ei soowi kindaid?“

Kennedy tormas uksest wälja. Wie minuti pärast seisis ta juba telefoni kioskis.

„Arge faotage sekunditki, härra Gleizescu,“ ütles ta, „ja ärge nüüd jälle midagi segamini ajage. Dotan teid Picadilly platsil, Swan & Edgari kaupluse ees. Arge wiivitage, wõtke auto ja kihutage kohe sinna.“

Ustudes autosse, inspektor wilistas tasa omaette. Ta oli waga heas tujus. Warsti on selgus käes! Jah, politsei jääb ifka lõpuks mõitjaks.

Aga ta meeleolu langes jälle, kui Marco Gleizescu ei tulnud. Inspektor oli juba üsna vihane, kui rumeenlane viimaks jõudis pärale.

„On ta käes?“ oli ta esimeseks küsimuseks.

„Veel mitte,“ vastas Kennedy. „Väheme nüüd. Sa kui teie tunnete ta ära, siis—“

„Aga kui pärlid pole varastatud?“ katkestas teda Gleizescu.

„See ei huvita mind põrmugi,“ vastas Kennedy jäiselt.

Jõudnud maja ette, kus elas Elise Carew, inspektor haaras rumeenlase kae alt finni. Marco Gleizescul oli haruldane oskus kõike rikkuda, ja Kennedyl polnud soovi teda nüüd filmist kaotada, sest olenes ju kõik sellest, kas kalliskivide kaupmees tunnistab Elise Carew' Amsterdami krahwinnaks wõi mitte.

Nad läksid kolmandale korrale ja siis surus inspektor kellanupule.

Suur üllatus.

Eine oli parajasti lõppenud, kui söögituppa astus kena toaneitsi, käes kandis, millel lebas nimekaart. Elise Carew naeris just professori nalja üle, kui ta pilk langes nimekaardile. Naeratus ei kadunud ka nüüd tema näolt. Tundus isegi, et asi ei huvitanud teda.

„Kus ta on?“ küsis ta viimaks kaunis ükskõikse tooniga.

„Kad ootavad usse taga, armuline proua.“

„Kad? Palju neid on?“

„Kaks, armuline proua. üks härra on piff, teine aga...“ Tüdruk ei teadnud, kuidas teda kirjeldada.

Elise külalised olid väga elavas jutuhooes ja ei pööranud sel filmapilgul oma võõrustajale vähematki tähelepanu.

„Mida nad ometi tahavad?“ küsis Elise.

„Ma ei tea, armuline proua. Ma ütlesin neile, et teil on külalised, aga suurem härra, — see, kes andis mulle oma nimekaardi, — seletas, et asi olewat tähtis ja ta pidawat teiega kohe kõnelema.“

„Kui rumal!“ Näis, kui sooviks Elise Carew aega võita. „Kuidas näeb teine härra välja?“

„Wälimuse järele otjustades pole ta küll peen härra. Ta on väikest kasvu, tal on paljas pea, ta laotab käsi, kõneleb mingit imelikku murrakut ja näib olevat suures ärrituses.“

Elise Carew mulius nimekaarti oma piltade, peente sõrmede wahel, pilt langetatud, juu ümber otjustam ilme.

„Kutsuge mõlemad härrad jalongi,“ ütles ta wiimaks.

„Ma palusin neid sisse astuda, kuid pikem härra ütles, et ta jääb meelsamini ukse taga seisma.“

„Geaküll,“ ütles Elise Carew. „Pean nad vastu võtma. Minge ja ütlege, et tulen kohe.“

Tüdruku väljudes lükkas Elise Carew oma tooli lauast eemale, tõusis püsti, wabandas külaliste ees, libistas pilgu üle toa sisustuse ja lahkus siis teise ukse kaudu toast.

Möödus minut, teine, kolmas. Siis tuli toaneitfi söögituppa tagasi, näol ehmunud ilme. Tema selja tagant kostis wihast, ähwardawat mehehäält.

Tahtmatult kargasid professor Mstair ja Bobbie Denny püsti. Toaneitfi waltis segaselt ringi, surudes käe vastu rindu.

„Aga — aga,“ küsis ta hirmunult, „kus on armuline proua?“

„Mida tähendab see kára?“ küsis professor.

Wastuse andis talle ärritusest punetaw nägu, mis ilmus nähtawale toaneitši selja taga.

„Tahan kõnelda preili Carew'ga,“ seletas sisse-tungija. „Ja,“ lisas ta wihase häälega, „ma leian ta.“

Professor waatas wõõrale tõsiselt otja. Toaneitši kahwatus ja punastus waheldumisi. Bobbie Lennor astus wõõrale paar sammu lähemale, näol otfustaw ilme, käed rufikas. Minult Christine, kes suitsetas sigaretti, jäi rahulikuks.

„Kuidas oleks, kui keegi meist küsiks tõkkelt härralt, kes ta on?“ tähendas ta naeratades.

„Tulen Scotland Yardist,“ wastas inspektor. „Kus on preili Carew?“

„Palun, minge halli ja oodake seal.“ käskis professor jäiselt.

„Teil pole õigust nii toorelt tungida wõõraste föögituppa,“ lisas Bobbie Lennor.

„Kui teie mind weel minuti kinni peate, wilitan korra ja siis tuleb terwe tosin politseinikke mulle abiks,“ wastas Kennedy. „Kes mind kohuste täitmisel takistab, wangi-statakse filmapilt. Saite aru? Ja nüüd: kus on preili Carew?“

Professor taipas, et midagi tõsist oli mängus.

„Preili Carew läks oma magamistuppa.“ ütles ta, osutades uksele, mille taha oli äsja kadunud Glise.

Kennedy läbis kiirete sammudega toa ja surus lingile. Ta suust kuuldus sumbutatud wanne. Uks oli lukus.

„Kui teie wälja ei tule, löön ukse maha,“ karjus inspektor, rufikatega tagudes uksele.

„Tasemini, tasemini,“ ütles professor. „Pole ju tarwis nii metfik olla.“

Magamistoast ei tulnud mingit vastust. Christine Venno, kellele wahetuhtum walmistas erilist löbu, naeris löbusalt.

Kennedy wõttis taskust wile ja andis kolm lühikest signaali. Kõbe ilmusid aia tagant nähtawale taks politseinikku.

„Kas nägite praegu kedagi naist siit aiaast wäljubat?“ küsis inspektor.

„Ei. Seifin nurgal, sinna see aed ei paista,“ wastas üks meestest.

Teine raputas samuti eitawalt pead.

Kennedy kummardas ja tõstis põrandalt walge kortsumud nimekaardi. See oli sama, mille ta ennist oli annud toaneitsile.

„Härra inspektor,“ ütles nüüd professor Mstair, „kas oleksite nii lahke ja põhjendaksite oma kummalist käitumist?“

„Pistke pea aknast wälja ja tehke filmad lahti.“ wastas Kennedy, „ja teie mõistate, mis on juhtunud. Muide tahan teie kõigiga weel wabetada paar sõna.“

Tema toonist oli märgata, et ta kahtlustas Elise Carew' külalisi.

Kuigi hallipäiste professorile salapolitseiniku kõnewiis tundus üpris wiisakusetuna, waatas ta siiski aknast wälja.

„Laewane isa!“ hüüdis ta ehmunult, nähes nüüd, millist teed kaudu Elise Carew oli põgenenud.

„Palun ütlege oma nimed ja aadressid,“ algas inspektor ametlikult, kui nad jälle seisid söögitoas.

Tõsise ilmega ulatas professor temale oma nimekaardi.

„Aga see on ju wõimatu!“ hüüdis noor fujur ärritatult.

„Ära ole rumal,“ rahustas teda Christine. „Ütle talle, kes meie oleme. Kas sa ei näe, et tal on kõfi taga. Meie pole praegu teatris.“

„Broual on õigus,“ lausub inspektor weidi lahkemalt. Noor daam oli ainus inimene siin, kes ei suhtunud temale waenulikkult.

Bobbie Dennox ulatas talle wastumeelselt oma kaardi.

„See daam on minu naine,“ lühas ta külmalt.

„Mina olen inspektor Kennedy,“ ütles ametnik.

„Palun, härra inspektor,“ ütles Christine Dennox, „pühendage meid oma saladusesse. Miks tulite hia?“

„Tulin hia wangistama Elise Carew'd,“ wastas salapolitseinik.

„Wangistama?“ hüüdis Christine üllatunult. „Mispärast?“

„Ta on tuntud waras,“ ütles Kennedy ja hüüdis siis wihaselt: „Gleizescu! Tulge hial!“

Kõrwaltoast ilmus nähtawale kahwatu rumeenlane.

„Kas ta jälle põgenes?“ küsis ta ehmunult.

Kennedy waatas toas ringi.

„Wajan selle naise pilti,“ ütles ta. „Andke mulle kärvesti tema pilt.“

Aga Elise külalised ei liitunud paigast.

„Teiel“ karjus inspektor warisewale toaneitfile.

„Looge mulle kohe oma perenaise pilt.“

„Tal — ei ole ühtegi pilti,“ wastas tüdruk.

„Ärge rääkige rumalusi,“ wihastas salapolitseinik. „Mõni pilt temast leidub siin kindlasti.“

„Mulle tuleb nüüd meelde,“ sõnas professor Mstair. „et preili Carew ei lastnud end kunagi pil- distada. Ta ütles, et wihab kaamera ees seismist.“

„Mida preili Carew siis marastas?“ küsis Christine uudishimulikult.

„See oli teie sõbratar preili Carew, kes müis Adrienne van Doorni pärlifee tollele mehele,“ vastas inspektor, osutades kalliskivide kaupmehele, kes ilmselt tundis end väga halvasti.

„Kas oleme kõik hullunud?“ küsis professor.

Keegi ei vastanud talle. Waituse tallestas Christine Lennor.

„Bobbie, mis ma sulle ütlesin?“ hüüdis ta äkki mõiduröömsalt.

„Ah, ole wait,“ ütles Bobbie närvilikult.

„Pole mõtet waitida. Ma teadsin, et mul on õigus. Sisemine hääl ütles mulle juba ammu, et Elisega pole midagi korras. Sa tead, mis ma nüüd arvan? Usun, et täna langes meie osaks au lõunatada „Padaäsfaga“!“

Kennedhil meenus nüüd, et paar aastat tagasi Scotland Yard oli tõesti pidanud „Teemandi-Annat“ salapäraseks „Padaäsfaks“. hiljem siiski oli tulnud teisele arvamisele.

„Miks arvate seda?“ küsis inspektor humitatult.

„Professor,“ ütles Christine Lennor, „kas vaatlesite Eliset sel hetkel, kui kõnelesime „Padaäsfast“?“

„Elise on minu sõbratar,“ vastas professor teravalt.

„Digu peale,“ jatkas Christine lõbusalt. „Kuid teil on ometi silmad peas. Kas teie ei mäleta, mis juhtus siis, kui ütlesite naljatades, et üks meist kolmest võiks olla „Padaäfs“? Meelega põletas Elise figareti otjaga oma sõrmed ja langetas pilgu, et meie ei märkaks ta äkilist kahvatumist.“

Professor vaatas abitult ringi. Teoreetiliselt oli kriminalistika väga humitaav, kuid praktiliselt asi oli siiski kaunis vastik.

„Jah, ma nägin, et ta põletas oma sõrmed,“ tähendas ta mõtlikult, „ja nägin ka, kuidas ta neid hitiem surus vastu külma klaasi. Aga see oli kindlasti paljas juhus.“

„On võimalik,“ naeris Christine. „Kas oli teie armates ka see paljas juhus, kui Elise poliisiteiniku kaabudes põgenes kolmanda korra aknast?“

Professor ei vastanud. Ka Kennedy waitis, mõistes, et ta oli jälle lasknud mööda libiseda oma elu suurima võimaluse.

Ring tõmbub koomale.

Professor laskus tugitooli ja ohkas. Klüüd ei imestanud ta enam, miks Elise Carew oli tundunud temale nii salapäraseks.

„Inspektori hääl fatkestas ta mõtiskluse.“

„Teie nimi,“ ütles Kennedy, mängides professori nimekaardiga, „tundub mulle väga tuttavana. Olete teie sama professor Alstair, kes tegeleb kriminalistika?“ Ta küsis seda üpris miisakal toonil.

„Jah, pean ütleva, et kuritegevus mind huvitab,“ vastas Alstair.

„Siis tunnete muidugi ka politseiwalitsuse direktorit?“

„Alles paari päeva eest lõunatas ta minu juures. Sir Henry on nimelt minu lähemaid sõpru.“

„Olen meendunud, et teie armamine asiaste sündmuste kohta teda väga huvitab. Kui teie tunnete Elise Carew'd?“

„Umber kaks aastat.“

„Babandage, härra professor, kas käisite Elise Carew'ga sellepärast läbi, et kahtlustasite teda?“

„Ei. Pidasin teda väga korralikuks daamiks,“ teletas professor ägedalt.

„Professori huvi kurjategiate vastu on puht-teoreetiline,“ naeris Christine Vennor. „Aga teie armas, hea hing,“ pöördus ta siis professori poole, „küs õppisite Eliset tundma?“

„Kusfil feltskonnas.“

„Kas kadus sealte lauahõbe?“ küsis Bobbie Vennor.

„Ära tee end rumalaks, Bobbie,“ tähendas Christine. „Igaüks teab ju, et „Badaäfs“ ei kuulu harilike varaste hulka. Tema kas röövib panku või riisub krooniaarbeid.“ Gette waikis ta, näol tõsine ilme. „Härra inspektor, kas peate võimalikuks, et Elise on segatud Gloria Castello tapmisesse?“

„Selles pole vähematti kahtlust,“ vastas Kennedy weendunult, „küsimus on waid, kas just tema on mõrwas süüdi. Ameeriklanna on ju ka alles leidmata. Aga, muide, kus tutvusite Elise Carw'ga?“

„Minu mees tutvus temaga möödunud talwel Deauville'i mängukasiinos ja —“ Christine waikis wiitwu ja milistas siis taha. „Kuule, Bobbie, muudugi on tema „Badaäfs“! Müüd on kõik selge. Kas mäletad weel seda härra Silinski?“

„Edepoolest, sul on õigus, Christine!“ hüüdis Bobbie Vennor.

„Mis juhtus seal?“ küsis inspektor. „Ragu läbi udu mäletan mingit sündmust Deauville'is. Jutustage, palun.“

„Silinski oli poolakas, üks neist wastikutest tõukikutest. Ta kandis õudset firewaid särke—“

„See on kõrwaline asi,“ katkestas teda Christine. „Ta oli siga ja — nägi ka niimoodi wälja.“

„See on õige,“ jatkas Bobbie Vennor. „Ma ei tea, millisel wiisil ta hankis endale waranduse, kuid tema praegimine oli lihtsalt kole. Jutustati, et ta

jõõnud waid fuldtaldrikuult, misjuguiseid ta alati kannud oma reisudel kaasas. Sellepärast poleks kellegi tarwitzenud ärrituda, kuid mis inimesi wihas-tas, oli tema pöörane õnn kaardilauas. Ta ei kaotanud kunagi. Ka jeda oleks talle lõpuks wõinud andestada, kui ta mitte poleks pilganud ja narritanud õnnetuid faotajaid."

"Ma lootsin, et ta ühel ilusal päewal lämbub," ütles Christine.

"Kord õhtul," jatkas Bobbie Lennox, "oli ta wõitnud jälle suure summa. Ta taskud olid täis tuhandefrangilisi ja ilme ta näol oli jääraue, et meeleldi igauks meist oleks jõõtnud talle arseenikut. Siis tulid järsku meie laua juurde kaks noort tüdrukut. Kaks imekena inglannat, masina-preilid nähtawasti, kes paariks päewaks jõõtnud Deauville'i lõbutsema. Kolmapärast olid nad tulnud kasiinosse, ja oma suurimaks üllatuseks wõitnud ligi tuhat wiis sada naela.

Ent niipea, kui nad algasid mängu Silinski lauas, pööras õnn neile selja. Tunni aja jookkul faotajid nad poolakale kõik wõidetud raha ja natuke weel rohkem. Kõik muidugi kahjatsesid tütarlapsi, kuid aidata ei saanud neid keegi, sest walemängust polnud juttugi.

Kui Silinski lõpuks oma wõidetud rahaga oli kasiinost wäljumasa, astusid tema juurde kolm mundris meest ja teatasid talle, et kasiino juhatus on teinud neile ülesandeks teda koju saata, kuna polewat kindel, et teda teel ei waritse bandiidid. Üks meestest istus Silinski poolakast autojuhi kõr-wale, teised asusid taha.

Aga need kolm meest ei olnud kasiino ametnikud. Kolm kilomeetrit Deauville'ist eemal wiisati Silinski tiiki ja kõik raha wõeti tema taskutest. Selle said

järgmisel päeval mõlemad tiitarlapsed, koos pada-
ässa kujutama mängukaardiga."

"King," hüüdis Christine elavalt, "kõige olu-
lisem on see, et tol ööl wiibis kasiinos ka Elise
Carew."

Inspektor noogutas pead ja wiipas siis toa-
neitsile.

"Kui palju inimesi elab selles korteris?"

"Minult armuline proua, kofk ja mina."

"Kaua olete oma praeguse perenaise teenistuses?"

"Peaaegu aasta."

Kennedy filmitfes toaneitsit. Ta oli noor, süm-
paatne ja nähtawasti aus.

"Mida armate tänasest sündmusest?"

"Ma ei saa mitte millestki aru. Tunnen armu-
list prouat kui väga peent daami. Ma ei tahtnud
uskuda oma filmi, kui nägin kõit afnaft wälja
rippumas. Kas ta tõesti ronis seda mööda alla?"
lisas ta ifka weel kahtlewalt.

"Kõnelege minuga awalikult," julgustas Ken-
nedh, "ärge kartke midagi. Siin käis muidugi
väga fummaliſi tüüpe?"

"Mida mõtlete fummaliſte tüüpide all?" küſis
tüdruk imestades. "Ei, proua fülaliſed näiſid nulle
kõit väga forraliklufe inimeſtena."

"See on kompliment minule," naeris proua
Christine.

"Kas proua Carew wiibis tihti reifudel?"

"Jah, väga tihti."

"Millal ta wiimati ſõitis ära?"

"Möödunud neljapäewal."

"Päewal pärast Gloria Castello tapmist. Mii.
Ja kauaks ta jäi?"

"Kaheks ööks."

"Kas ta ütles, kus ta käis?"

„Si. Armuline proua ei kõneleunud meile kunagi oma reisudest. Ta oli muidu väga fena, kuid oma asjadest ta ei rääkinud ilmaski.“

Kennedy taipas, et Elise Carew'i pidi olema veel teine korter, kust ta juhtis oma operatsioone. Ta kodu Clarges-street'il oli talle waid puhtepaigaks.

Ring Elise Carew' ümber tõmbus koomale. Kuni tänase päewani ta elas kassifelu, nüüd oli ta sunnitud oma tegewusala piirama. Ta oli põgenik, kel tuli olla väga ettevaatlik.

Christine tõusis püsti.

„Kui teie ei soowi mind arreteerida, siis lähen nüüd,“ ütles ta. „Särra inspektor, ma ei sallinud Eliset kunagi hästi, aga ta on siiski wahwa naine! Ükski mees poleks ka nii osawalt suutnud põgeneda!“

„Kuid meie tabame ta siiski,“ wastas Kennedy meendunult.

„Siiski olen walmis kihla wedama, et ta jällegi pääseb,“ naeris Christine Lennoy. „Arwatawasti kihutab ta juba piki maanteed koha poole, kust teda ei teata otsida.“

„Kihutab piki maanteed!“ ehmus Kennedy. „Tal on auto?“

„Muidugi, moodne sportauto.“

„Kus seisab ta auto?“ küsis Kennedy erutatult.

„Simpsoni garaassis, ümber nurga,“ wastas toaneitfi.

Kennedy haaras oma fiibara, ja jätmata kellegagi jumalaga, sööstis trepist alla. „Wana idioot!“ sõimas ta ennaft, joostes garaashi juunas. „Kuidas wõtsin ometi säärase asja jätta kahe filma wahel!“

„Kas preili Carew auto on veel siin?“ küsis ta hingeldades tööriistades mehelt, kes lappis autokummit.

„Kümne minuti eest sõitis minema.“

„Milline auto tal on?“ kirjutas Kennedy.

Mehaanik silmitses teda üllatunult.

„Mis teil wiga on?“

„Olen Scotland Yardist,“ seletas Kennedy.

„Milline number on preili Carew' autol?“

„M 8205,“ vastas mehaanik. „Mis on juhtunud?“

„Mis värvi?“

„Pruun. Suur kaheistmeline Hispano-Suiza,“ seletas mehaanik. „Aga mis—“

Kennedy ei kuulnud teda enam. Ta tormas otsejoones lähema telefoni juurde. Viimaks oli politseil ometi kindel ülesanne. Muidugi oli Elise Carew juba kaugel, kuid poole tunni pärast varitsevad tema pruuni autot juba kõik Inglismaa politseinikud.

See nõu.

Wõimas mootorpaat väljus Doveri sadamast, pöördus läände ja kihutas siis säärase kiirusega edasi, et väike päraste seotud sõudepaat waevalt veel näis puudutawat mett. Mootorpaat oli nii tugewa ehitusega, et ta wabalt wõis sõita üle kanali wõi foguni riskida pikemat retke Bõhjamerele.

Mootorpaadi pardal seisis mees, kões telegramm, millele oli kirjutatud waid üks sõna:

„Kõhtamine.“

See lühike teade sisaldas temale kõike wajalikku. Ta heitis pilgu forrats veel telegrammile, et näha, kust ja kudas see oli antud postile. Telegramm oli

läkitatud ühest Londoni telegraafikontorist kell 2.33. Mees rebis paberi pisikesteks tükkideks ja heitis need tuulde.

Mootorpaat möödus Folkestone'ist, ja saabudes Hythe'i kõrgusele, tüüris ta rannikule lähemale. Annu juba tarvitamiskõlbmatuks muutunud tule-
torni vastas peatas mees mootori, heitis anku ja tõmbas väikese sõudepaadi üsna ligidale. Siis vaatas ta kella.

Kell oli 3.40 ja jee wainne, asustamatu rannik oli Londonist umbes sada kolmkümmend miili eemal. Mees silmitses tähelepanelikult künklist maanteed ja faugelst paistwat maantee-linti. Ta süüitas sigareti, tegi paar närwilikku tõmmet ja wiskas juitsu siis wette.

Samal ajal lonkas mööda maanteed wäsinud rändaja. Irm oli väga palaw, ja politseinik Grummel oli olnud nii ettevaatamatu, et oli hommitul läinud uute saabastega teele. Mõul olid nad waid ebamugawad, siis hakkasid hõõruna, ja nüüd walmistas temale iga samm põrgupiina.

Aga politseinikul tuli weel minna Hythe'i, sest ta oli korralik ametnik ja sooritas iga päew oma ringkäigu, kuigi siin Sumalast ja inimestest maha-
jäetud nurgas ei juhtunud midagi tähtsat. Harwa kohtas ta siin rannikul üldse inimesi, peale far-
jaste, kes walwasid oma lambaid. Ent wallatud wäsimusest, istus ta kraawikaldale.

Kui äkki ilmus nähtawale auto, lonkas Grummel kitsa tee kesktele ja jäi sinna kõrgel tõstetud käega seisma. Autojuhil polnud walikut: ta pidi kas peatama oma masina wõi tagasi pöörama.

Kui auto seisatas, nägi Grummel tüüri taga noort daami, üht sellistest, kelle pilte näeb aja-
kirjades. Siialgi weel polnud Grummel kohanud

nii ilusat naist, kuid temajugusest oli ta unistanud alati. Oma politseiniku kogunud filmaga märkas ta, et daam oli hämmastunud, vast koguni kohkunud.

„Ärge ehmatage,“ lausus politseinik naeratades. Ta ei märganud, et daam oli kiiresti haaranud oma käetasku ja selle avanud. „Palaksin teilt vaid väikest teenet.“

„Muidugi — kui suudan teid aidata,“ vastas daam väga lahkest.

„Mul on rakk kannas. Sellepärast oleksin väga rõõmus, kui võtaksite minu oma autosse.“

Kärme liigutusega sulges daam käetasku, milles midagi helkis. Ta naeratas üliarmsasti. Ja see naeratus jäi Grummelile igaveseks meelde.

„Palun, istuge minu kõrvale,“ ütles daam sõbralikult, ja Grummel ronis autosse.

„Olen teile väga tänulik,“ sõnas Grummel, imetledes daami kaunist profiili.

„Oh, see pole tänuväärt,“ vastas daam. „Kõigi kohujeks on vastu tulla politseile, sest ilma korraldusuriteteta on elu võimatu kujutleda.“

„Ega see halb amet ole,“ tähendas Grummel tagasihoidlikult. „Minult minule tundub elu siin liiga igavana. Tahaksin meeledsi töötada Londonis.“

„Jah, ega meie kunagi pole rahul sellega, mis meil käes,“ naeratas daam jälle oma võlumat naeratust. „Olen weendunud, et paljud Londoni politseinikud oleksid õnnelikud, kui nad oleksid teie asemel siin.“

„Siin pole võimalust millegagi filma paista,“ ohkas Grummel. „Ja karjääri teemad vaid need, kelledest kõneldaks.“

„Kunagi ei või teada, millal tuleb jaatuslik

tund," ütles daam tõsiselt. „Küll teilegi veel näe-
ratab õnn! Aga ärge siis head juhusst mööda laske!”

„Ei, seda ma küll ei tee,” vastas Grummel
kindlalt.

„Kas teate midagi autodest?” küsis daam, kui
nähtavale ilmus wana tuletorn.

„Ei, olen selles asjas täielik wõhik,” vastas
politseinik. „Kuid lähemal ajal kawatjen endale
osta mootorratta.”

Daam ei tundud näiliselt tema kawatjuse vastu
wähematki humi. Ta tõstis jala gaasipedaalilt.

„Sallo, mis on juhtunud?” hüüdis ta, kui auto
tasandas kiirust. Hetk hiljem kuuldus mingit ra-
ginat ja masin jäi seisma.

„Benjiin wist lõppes?” arwas Grummel.

„Ei, tank on päris täis. Nähtawasti on mõni
tõisjem rife. Kardan, et peate fiiski teekonda jat-
kama jalgsi.”

„Länan teid wäga,” ütles politseinik. „Nüüd
on mul weel lühike maa käia. Sõthe'is on auto-
parandustöökoda, kas saadan teile seal abi?”

„See oleks teist wäga kena,” vastas daam.
„Ja ärge unustage — õnnelikku juhusst ei tohi
mööda lasta!”

„Ei, seda ma ei unusta.” Ta tõstis käe terwi-
tuseks mütti weerde, heitis pilgu auto numbrile,
et seda öelda mehaanikule, ja liipas siis piki tol-
must maanteed edasi.

Mõne saja sammu pärast puhkas ta hetke, sest
jalg hakkas uue hooga walutama, ja waatas selja
taha. Mida ta nüüd nägi, oli üllataw, koguni
hämmastaw. Daam oli wäljunud autoist, oli roni-
nud künka tippu ja lehwitab nüüd seal oma sall-
i, nähtawasti kellegile, kes wiibis merel.

Politseinik Grummel vaatles imestunult daami tegevust. Kuid jätkas siis teekonda: lõpuks oli ju igal ühel õigus lehmitada rätti. Mis sest, et daam oli auto peatanud mingi mootoririkke tõttu?

Kümme minutit hiljem kohtas Grummel seersanti, kes hüppas rattalt maha ja kordas sama käsku, millest juba tuhanded politseinikud olid forranud: „Wangistada daam, kes sõidab pruunis kaheistmelises autos, mille number on NR 8205“.

Grummel neelatas ja küsis siis kogeledes:

„Misfugune auto?“

„Pruun, juur kaheistmeline Hispano-Suiza.“

Grummelil hakkas äkki väga paha.

„Mis sul wiga?“ küsis seersant üllatanult.

„Salg walutab — saabas hõõrus kanna weriseks. Aga mis number oli sel autol?“

Seersant kordas uuesti numbrit.

„Mis sul ometi wiga?“ ehmus seersant, kui Grummel kahwatus.

„Mina — mina sõitsin selles autos.“ pomises Grummel heitunult.

„Kuidas?“ hüüdis seersant uskmatult.

„See on tõesti tõsi! Mina sõitsin selles autos,“ wastas Grummel kindlalt.

„Sa oled hull!“

„Ei, kahjuks mitte. Merel ootas mootorpaat, teegi sõudis kaldale, daam hüppas paati ja aerutas mootorile. Auto seisab wist weel endisel kohal.“

Seersant kibutas kobe edasi. Grummel aga istus teeweerele.

„Saatanlik naine!“ õigas ta.

Andy sepitseb plaani.

Põidlad pistetud westi fäeafudesie, piss tume ligar tuus. nii seisis Hiram van Doorn keset Quant-

neri losfi raamatufogu. Ta näis hulga wanemana kui möödunud nädalal, fortsud ta näol olid süvenenud ja ta juus helfis veel hõbedasemalt.

Wiimaste päevade sündmused olid talle mõjunud väga raskesti. Ta oli rikas, kuid mis kasu oli nüüd rahast? Kõigist ta miljonitest ei jatkunud pöörase südamewalu waigistamisefks!

Wiimase meerandtunni tsel oli ta kolm korda telefoneerinud Dick Tempestile ja kolm korda oli teener alandlikult wastanud, et härrat pole weel kodus. Kui nüüd lõpuks kõlas helin, tormas miljonär filmapilkselt aparaadi juurde.

„Dlete teie, Dick? Mu armas pois! Tahaffin, et sõidafsite koke siia! Mis?.. Ei, uudist suuremat ei ole... Ei... Aga Andy Collinson teatas kahetümine minuti eest, et ta olemat teel Quantneri losfi, tahtwat meiega sõjandü pidada... Kuulge, pois, hüpake autosse ja kihutage siia. Collinson soowib teiega kõnelda. Arwan, et tal on midagi tähtsat südamel. Tulete? Wäga hea.“

Kõlisedes langes kuuldetoru kahwile.

Andy saabudes oli Dick Tempest juba kohal.

„Mis on juhtunud?“ küüsis Dick Tempest tertwuse asemel.

„Asjad hakkawad hargnema,“ wastas Andy Collinson, „aga praegu on kõik alles segane.“

„Kardan kõige rohkem „Berengaria“ saabumist,“ ütles Hiram van Doorn, „kui Scotland Yardi mehed wangistawad Adrienne'i, siis lähen hulluks.“

„Arge asjatult närwitsege,“ ütles Dick Tempest. „Warsti saate ju wastuse oma traadita telegrammile.“

„Traadita telegramm?“ imestas Andy. „Sellest ei lausunud teie mulle sõnagi.“

„Siiskikult ei tunne ma küll „Berengaria“ kas-

lapidajat," ütles van Doorn, „aga tema teab kahtlemata minu nime. Läkitasin talle pika telegrammi. Tema wastusest selgub, kas kahtlusalune daam on Adrienne wõi mitte.“

Andy wõttis taskust kolm ümbrifku.

„Palun wõtke need oma hoolde,“ lausus ta tõsiselt. „Kui minuga peaks midagi juhtuma, siis saate kirjad adressaatidele kätte.“

„Muidugi, aga — “

„Tean, mida tahate ütelda. Kuid alati on parem, kui kõik on korras. Üks kirjadest on määratud „Daily Budget“i kohaliku osakonna toimetajale, teine Scotland Yardi direktorile. See kiri andke temale siis, kui teie minust kahekümne nelja tunni jooksul pole midagi kuulnud. Saite minust aru?“

„Täiesti.“

„Kolmas kiri on adresseeritud minu õele. Peate mulle andma ausõna, et selle kirja annate ära wast siis, kui teie ei kahtle enam minu surmas. Ma ei tea weel, milliseks kujuneb minu tegewus, kuid igal juhul wajan abi. Wajan kaaslast, keda wõin pimesti usaldada.“

„Oleme mõlemad teie käsutuses,“ sõnas Dick Tempest lihtsalt.

„Jah, tulen teiega igalepoole kaasa,“ ütles ka Hiram van Doorn. „oma lapse päästmiseks olen walmis tegema kõik. Aga ütelge mulle, miks ei pöördu teie politsei poole?“

„Scotland Yard on kui raske kahurvägi, tema abi saab kasutada ikka alles siis, kui eeltööd on tehtud,“ naeratas Andy. „Ja need on mul alles pooled. Kuna ma isegi koban alles pimeduses, ei saa ma ka teile teatada üsikasju. Kuid olen weendunud, et lähemal ajal juba saladus leiab lahenduje.“

„Ja kui kõik on jälle hea, siis avame parima šampuse pudeli ja joome möödunud raskuste meeldetuletuseks,“ ütles van Doorn.

„Tehud,“ vastas Andy Collinson. „Härra Tempest, kas oleks teil võimalik kaasa tuua paar sõpra, kes millestki tagasi ei kofku ja hädaohtlikul silmapilgul ei kaota pead?“

„Ma loodan,“ vastas Dick Tempest, süüdates sigaretti.

„Bajan mitme mehe abi,“ jatkas Andy Collinson, „muidu nurjub mu ettevõte. Aga ainult usaldusväärseid isikuid saan ma kasutada.“

„Minu faks wenda wiibivad praegu Londonis,“ ütles Dick Tempest, „seega on meid kofku kolm.“

„Neli,“ parandas Andy.

„Viis,“ ütles van Doorn.

„Siis tuleks veel arvesse Tubby Sinclair, wabama merewäehwitser. Ta läheb alles tulewal nädalal laewale tagasi. Ja siis veel Marsden. Ta pole kolm-neli samasugust poisfi leiakfin ma weel.“

„See on ju päris wäike leegion,“ naeratas Andy, puhudes suitupilwi õhku. „Härra Tempest,“ jatkas ta tõsiselt, „oleks hea, kui saaksite kohe Londonisse tagasi sõita ja meestega läbirääkimistesse astuda. Soowikfin, et nad oleksid kiireis korras walmis sõitma sinna, kuhu neid kutsun.“

„Mõistan,“ vastas Tempest. „Kuhu peame tulema?“

„See on praegu alles jaladus,“ ütles Andy: „Kuulete sellest hiljem.“

„Weel midagi?“

„Wist mitte,“ lausus Andy mõtlikult. „Aga siis,“ ta pöördus nüüd van Doorni poole, „kui ma juhuslikult saan surma enne rünnaku algamist, siis

oleneb kõik kiirusest, millega see firi toimetatakse Scotland Yardi ülema kätte."

Lefty Lewis.

Mees, kes Birminghamis hüppas trammile, astus wäärtsammu ja haaras samal filmapiilgul parema käega kōrwalkangist kinni, et hoiduda kukkumisest. Ta tegi seda instinktiivselt, sest tavalikult ei mõtnud ta kunagi paremat kätt taskust. Wiimane oli nimelt kunagi jäänud masina wahela ja tal puudusid kaks sõrmeotsa.

Otse tema selja taga, trammi trepi alumisel astmel, seisis laiaõlgne mees. See oli salapolitseinik. „Wäike, mustade juustega mees, hallide filmadega, arm paremal kulmul, paremal käel puuduvad kaks sõrmeotsa," walgatas tal hiljuti loetud põgenenud kurjategija isikufirjeldus läbi pea.

See oli sama mees!

Salapolitseiniku ilme muutus pinewaks. Ta järgnes oma ohwrile trammi wagunisse ja istus temo kōrwale. Ta ei effinud: naabril olid hallid filmad ja otsaesisel oli pikk arm.

Kui tramm peatus, puudutas salapolitseinik oma naabri põlwe.

„Tulge kaasa, Lefty. Tahan teiega kõnelda," ütles ta häälega, mis ei salli wasturääkimist.

Mees fahwatus fergelt, kuid järgmisel sekundil waatas ta salapolitseinikule ükskõikselt otsa.

„Et site," ütles ta tata. „Minu nimi on Atkinson."

„Noh, siis olen mina wist Siiami kuningas," lausus salapolitseinik ja haaras tal käsiwarrest kinni. „Aga ükskõik, teie tulete minuga."

Wäike mees ei protestinud, waid järgnes alis-
tunult salapolitseinikule. Kümme minutit hiljem
astusid nad trellitatud akendega ruumi.

„Ärge nähte salgamisega asjatut waewa,“ ütles
salapolitseinik. „Warsti on seisus fäes. Politseil
pole teie sõrmejäljenditest puudust.“

Desth sai wihaseks.

„Miks wangistafite minu?“

„See on juba parem!“ muigas salapolitseinik.
„Nüüd ütlege, mida tegite Gloria Castello teeman-
tidega?“

Desth ilme muutus furjaks.

„Teie peate mind wist füll tainapeaks?“

„Just nii,“ wastas salapolitseinik. „Aga teie
mõistate ometi ise, et pääsete fergema karistusega,
fui kõik ilusti üles tunnistate.“

„Ah, mida teate teie sellest? Mina olen omal
alal wilunud tööpõud,“ lisas ta uhkendades. „Kaiks-
kümme aastat praktikaf maksab ka midagi. Kui
mina hakkasin töötama, jookfite teie weel lühifestes
pükstes ringi. Mina pole rumal, ei kaugeltki mit-
te — ja pealegi ei istu ma weel süüpingil.“

See oli õige.

„Saate kümme aastat, fui teie ei ütle, fuhu peit-
fite Gloria Castello ehted,“ sõnas salapolitseinik
karmilt.

„Kas armate tõesti, et olen nii rumal?“ irwitas
Desth Lewis. „Kümme aastat! See on lühife aeg.
Kui oleksin tõesti warastanud need wäärtasjad,
wõikfin selle aja ilusti ära istuda ja wälja tülles
oleks mul suur warandus.“

Politseinik taipas, et sellise wiisiga ei jõua wilu-
nud wargaga kaugale.

„Ega teid ükfi warguses ei süüdistata,“ ütles ta
salapärase ilmega.

„Milles siis weel?“ Betsy Lewis oli üllatatud.

„Kes tappis Gloria Castello?“

Betsy Lewis kahwatus.

„Mina ei tea seda,“ wastas ta jonnakalt.

„Teie ei tea,“ pilkas salapolitseinik. „Aga miks pani teid minu küsimus kahwatama?“

„Mina pole kedagi tapnud. Scotland Yard tunneb mind. Sa pealegi süüdistatakse Gloria Castello tapmises kedagi ameeriklannat.“

„See ei loe midagi, süüdistada võib paljuidki, aga karistatakse waid seda, kes on tõesti süüdi. Jah, wanapoiss, seekord ei pääse teie enam.“

Chmunud pilgul waatas Betsy Lewis salapolitseinikule otse. Tal oli tõesti hirm.

*

Proua Riggs oli arglik wäike naine, kelle esimene mees teda üpris halvasti oli kohelnud. Aga ometi mõtles ta jageli uuele abielule. Ega kõik mehed pole nii pahurad kui oli tema kadunud abikaasa, leidub ka tublisiid ja heasüdamlikke nende seas. Nii arutles ta endamisi, mõteldes oma uuele üürnikule.

„See ei loe midagi, süüdistada võib paljusidki, Ta oli waike, weetis enamasti kõik õhtud kodus, ei joonud, ei tülitšenud. Ta polnud enam kõige noorem, kuid ka proua Riggsil olid juba parimad eluaastad seljataga. Wälimuselt oli ta päris kena, sest ta paremal käel puudutwad sõrmeotsad ei wähen-
danud tema wäärtust proua Riggsi silmis.“

Mehele oli nähtawasti wäike kapital, millest ta elatus. Wõib olla oli tal ka kuskil kinniswara. Seda polnud proua Riggs temalt weel küsinud, kuna waike proua ei armastanud pärida ja üürnik ei rääkinud kunagi endast. Minult seda oli ta öelnud, et on poisimees.

Proua Riggfi huvitas väga, kust ta tuli ja fauaks ta fawatfes Birminghami jääda. Aga üürnif oli väga sõnakehv, ta kas ei maftanud üldfe mõi pöifles otsekoheselt maftufelt kõrwale.

Proua Riggfi näris uudishimu. Ta üürniful oli kas kohwrit. Ühe oli ta kord parajal filmapilgul amanud, kuid sellest ei leidnud ta midagi huwitawat. Teine kohwer oli aga alati lufufatunud. Proua Riggfi fee ei heidutanud: tal endal oli hull mõtmeid, ka naabritelt laenas ta mõningad ja nii ootas ta waid foodsat juhust, et minna üürniku tuppa.

Ta fee juhuf faabus. Hommikul oli üürnif küfinud lähemaid teateid Birminghami trammide kohta ja andnud mõifta, et ta alles õhtuks tagafi tuleb. Põksuwa jüdamega astuf proua Riggs pool tundi hiljem üürniku tuppa ja afuf lufufatunud kohwri kallale. Kuluf hull aega enne kui ta leidis oma mõtmete tagawarast paraja ja kohwriluff nagifedes paigast liifuf.

Wärifewate sõrmedega tõmbas proua Riggs kohwri lahti — ja kahwatus. Wiie minuti pärast lufufatas ta selle jälle. Ta oli pöörafelt erutatud — niipalju jädelemaid kallifkive polnud ta weel näinud oma eluf!

„Kufuf ta need on hanfinud,“ pomifef proua Riggs ehmunult. „Ei, fiin pole afjad enam forras!“

Ta kärmefti jookfis ta toaft wälja ning ruttas naabrikorterifse. Seal elas tema parim jõbranna — proua Simpson, kes teadis alati head nõu, feft tema mees oli politfeinif.

Tumm fignaaf.

Abwardamad wihmapilwed fihutasif üle kiffa fuufirbi, kui Andy Collinuf kella kümne paifu õh-

tul väljus „Seitsme fella“ võõrastemajast. Kaugelt kostis kõuemürinat, õhk oli lämmatavalt palav ja iga filmapilk oli oodata äikest. Aga sellane ilm vastas Andy kavatsustele suurepäraselt.

Ta jõudis wana kirikuni, kohtamata ainuistki inimest, ja hiilis siis „Green-Parli“ wärawa tahta. See oli lufus. Sile kiwimüür oli kolm meetrit kõrge ja isegi Andy taoline osaw sportlane ei pääsenud sellest üle. Piki müüri äärt edasi sammudes tuli ta kohani, kus kasvafid wanad puud, mille oksad ulatasid kõrgele. Andy ronis puu otsa ja heitis igatsewa pilgu muruplatsile, mille serwal kerkis loss.

Ümberringi walitses pimedus. Minult hetketi, kui kuu pilwede tagant ilmus nähtawale, paistis selgemini uhke elamu piirjooned. Majast ei kostnud ainuistki häält ja ainult üks aken kolmandal korral oli walgustatud. Nähtawasti asus seal mõni magamistuba.

Siit oleks kerge olnud alla hüpata, kuid Andy ei sõandanud alustada retke, mis kõigi eelduste järelle pidi lõppema õnnetult. Kes teab, millise pöõsa taga waritseb malailane, kes on nii osaw nugade pildumises. Andy'l polnud wähematki isu oma elu kaalule panna, ta oli selleks liiga noor ja terve.

Aga mis kasu oli piilumisest? Mias ei liikunud ühtegi hinge, kuskilt ei hakanud si'na midagi kahtlast. Kruua ta juba istus oksal? Kümme minutit, wast foguni kakskümmend ja ta asend polnud sugugi mugaw. Ent ometi ei suutnud ta lahkuda, nagu wõlutult wahtides ainuist walgustatud akent.

Äkki kustus tuli ja Andy tahtis juba puu otsast maha ronida, kui wilkuw walaus ilmus uuesti, kes tõi hetke ja kustus jälle. Andy jäi endisele kohale, silmitsedes üllatunult imelikku pilti. Näis, nagu

mängiks mõni laps elektri taskulambiga või ... annaks keegi märku!

Andy pidas hinge finni ja ta süda tussus waljusti. „Taewane isa!“ pomises ta järsku: „Morje signaalid!“

Punkt... kriips... punkt — ei, kas see oli punkt või kriips? See polnud osaw käsi, mis jaatis walgusemärke pimedusesse ja elektri lülitati ei olnud telegrafeerimiseks küllalt paindlik wahend.

Wõib olla harjutas keegi märguandmist, sest läheduses polnud näha kedagi, kellele need signaalid olid määratud, Andy selja taga asus põld, mis ulatus tiheda metsani.

Kriips... punkt... kriips...

Signaale anti nüüd üsna pikkamisi ja korrapäraselt. Andy tõmbas taskust märkmiku, aietas selle müüri servale ja hakkas pliiatsiga joonistama hie-rogliife. Aga see polnud kerge, eriti sellestõttu, et ta teadis morje tähestikust waid nii palju, et lühike walguskiir tähendas punkti, pikk aga kriipsu. Pealegi signaliseerimine toimus nii halvasti, et raske oli öelda, millist märki just taheti edasi anda.

Andy kritseldas neli lehekülge täis, tegutsedes käjakaudu, sest pimeduses nägi ta waid paberit helenawat, muud midagi.

Siis lakkasid signaalid äkki. Wken jäi pimedaks. Andy ootas weel ligemale tunni, kuid tuli ei süttinud enam. Runa ei juhtunud ka midagi muud tähelepanuwäärivat, ronis ta puu otsast alla ja ruttas kiilla tagasi.

Nii hilisel tunnil oli Kollsborough's wõimatu taada morsetähestikku. Kuid milleks oli telefon?

Kümme minutit hiljem helistas ta Donodoni „Daily Budget'i“ toimetusesse.

„Andestage, et tülitän teid, Spencer,” ütles ta õõvalvel olevale telegrafistile. „Palun olge nii hea ja dikteerige mulle morse tähestik. . . Jah, ime-lik soov küll, aga wajan seda praegu tingimata.” Ta siis kirjutas Andy. „Täna teid, Spencer,” lausus ta lõpuks. „Londonisse tulles tasun teie waewa auksalt.”

Jõudnud oma tuppä, hakkas Andy kohe oma märkmiku lehti uurima. Ent mida kauem ta töötas, seda keerulisemaks muutus asi. Kas oli tema märgid walesti üles kirjutanud wõi oli signaliseerija tarwitanud erilist salafirja, — igatahes Andy ei suutnud koostada ühtegi filpi.

Paar tundi töötas ta palehigis, kuid täiesti tulemusteta. Pea fumisedes, otjustas ta wiimaks heita magama.

Kell oli juba kaks. Palawus oli endiselt läm- matam ja Andy tõmbas oma süngi awatud afnale üsna lähedale. Ta tahtis rahulikult puhata: homme pidi ta jälle olema energiline ja teowõimas.

Teine atentaat.

Andy liigutas end rahutult uues. Nõrk wõõras- taw sahin äratas ta järsku. Minge ebamäärane hädaohu tunne waldas teda, kuid ta ei liikunud paigast, pidades üliärritatud närwide pettefujutus- seks. Suletud silmil lebas ta süngis, piüüdes uues- ti uinuda.

Ent siis oli ta äkki täiesti ärkvel: midagi kuf- fus ta süngi serwale ja libises siis põrandale. Gji- mest korda elus oli Andy hirmust peaaegu halwa- tiid. Rummaline heli, heli, mida kunaagi ei unusta- ta enam, kui seda korra on kuulnud, pani were ta

soontes tarretama. Ta oli suletud pimedasse tuppa selle õudse jahina tekitajaga ja ta oli täiesti abitu.

Kuid siis mõitis temas enesealalhoiu instinkt. Ta heitis waiba kõrwale ja hüppas jängist kõhe afnalauale. Hämaras kuuvalguses filmas ta redelit, mis tema magades oli asetatud afna alla. Pöörase kiiruga ronis ta alla. Siis seisatas ta hetke waikselt aias ja waatas üles pimedale afnale, mille kaudu ta äsja oli pääsenud kohutavast surmast.

Baljalalu sammus Andy liiwast aiateed edasi kuni jõudis peremehe, härra Crispi afna alla. Ta haaras maast peotäie kivi kesi ja pildus neid seni wastu ruute, kuni üks afendest awati ja nähtawale ilmus pahane nägu.

„Kes seal kolistab?“ küsis wõõrastemaja peremees.

„Balun, tulge kõhe alla ja laske mind sisse,“ ütles Andy.

Crisp, kes tundis nüüd ära oma külalise, silmitas teda hämmastunult.

„Mida teete seal?“ küsis ta umbusklikult.

„Zmetlen teie aeda,“ wastas Andy. „Aga olen sellest juba tüdinenud — laske mind kiiresti tuppa.“

Bea kadus afnalt ja siis kuulis ajafirjanit mehehäält ütlevat:

„Kuule, Emilie, wõõras number kolmandast on wiist kuutõbine, ta seisab püdsamas keset aeda.“

„Oh, ja püha jumal,“ wastas naisehäälel wäga selgesti, „ma kõhe sain aru, et selle inimesega pole kõik korras, kui ta ei wastanud, kust ta tuleb, ja miks ta just siia sõitis. Lase ta majja ja pane ta luku taha.“

Kui peremees ilmus trepile, waatles ta oma kuutõbist külalist mõtlikult.

„Kas poleks parem, kui lähedjate jälle magama?“
algas ta weenwa tooniga.

„Ei, kõigi India aarete eest ei läbe ma enam
jamasse süngi tagasi!“ vastas Andy kindlalt.

„Särgnege mulle, mu härra,“ ütles peremees.
„Somme hommikul, kui tunnete end jälle terwena,
heidate jälle puhkama.“

Andy pilk langes ebamugawale diivanile suit-
setamistoas.

„Sään hommikuni siia lebama,“ ütles ta diiva-
nile wiibates. „On kohutawalt kuum öö — süngis
on liiga palaw magada.“

Peremees kehitas õlgu, tegi weel katset külalist
üle rääkida, kuid loobus siis sellest, kui nägi, et ta
sõnadel polnud mõju, ja wäljus lohisewate samm-
dega toast. Kolm korda tuli ta öö jookkul alla, et
waadata, kas kõi on korras. Kui ta neljandat kor-
da suitsetamistoa ukse awas, istus Andy diiwani
serwal, sest hommik kõiis juba.

„Kuulge mind, armas sõber,“ ütles ta, „mul on
teiega tarwis rääkida.“

„Teie pärast ei saanud ma terwel ööl filma kin-
ni.“ porises peremees tighedalt.

„See on tõesti kole,“ naeratas Andy. „Kas
mäletate weel, millises seisukorras olin, kui äratafin
teid kella kahe ajal öösel?“

„Miks ma ei mäleta!“ vastas peremees furjalt,
„teie ju seisite keset lillepeenart.“

„Sa kui ma oleksin teile öelnud, et minu taas
leidub midagi üpris ohtlikku, mida teie siis oleksite
wastanud?“

„Et jõite eile õhtul rohkem whiskyt, kui kannat-
ate,“ porises peremees.

Andy kõneles rahulikult ja näis täiesti terwena.
Rahutus waldas härra Crispi.

„Mis see kõik tähenda?“ küsis ta.

„On kõige mõistlikum, kui tulete minuga kaasa,“ ütles Andy. Nad läksid koos aeda ja astusid redeli alla.

„Palun laenake mulle oma revolver,“ sõnas Andy.

„Ei mõtlegi,“ vastas peremees kindlalt.

„See küll, siis rorige redelist üles ja vaadake afnast sisse! Aga kui teile elu on kallis, siis olge ettevaatlik!“

Härra Crisp ronis redeli pulki mööda üles. Crutatult vaatas ta afnast sisse. Ta pilk jäi peatumata millegil, mis lebas ferra tõmbunult ukse taga. Sellest imelikust puntrast kerkis pisike pea, õudne maopea, ja siis kostis sama häälitsust, mis öösel nii pööraselt oli kohutanud Andyd. Peremees kahwatus ja libises kärmesti redelist alla. Ta huuled värisesid ja esimesel pilgul ei saanud ta sõna suust.

„Kas laenate mulle nüüd oma revolveri?“ küsis Andy.

Peremees eemaldus wankuwa kõnnakuga. Paar minutit hiljem tuli ta tagasi ja surus juure revolveri Andy pihku. Silmapilgu pärast kõlas pauk: Andy oli wiie meetri kauguselt purustanud mao pea.

Eiis ronis ta tuppa ja feeras ukse lufust lahti. Ta pakkis parajasti oma asju, kui peremees astus sisse.

„See on haruldajelt juur madu,“ tähendas härra Crisp, osutades põrandal lewawale dshungli elufale. „Kuidas teda nimetatakse?“

„See on lastutajamadu,“ vastas Andy Collinson. „Kas oleksite nii lahke ja tooksite mulle arwe? Kollsborough on kahtlemata ilus kohake, aga minu terwisele mõjuwad siinsed kombed halvasti.“

Ja jamal filmapilgul mõtles ta, et vähe oleks puudunud ja õhtulehed oleksid toonud sensatsioonilise teate: „Ajafirjanik langes lastutajamao ohvriks.“

Andyt vapustas värin. Müüid pidi kiiresti tegeutama, aega ei tohtinud enam wiita!

Kaske ülesanne.

Andy sõitis Nollsbrough'ist Ashfordi, kus elas heas hotellis. Pärast sööki läks ta lugemistuppa, kus laotas kirjutuslauale kõik paberid, milledest ta eelmisel õhtul oli püüdnud leida salapärase märguande saladuse lahendust.

Ka täna hommikul ei tundunud ülesanne põrmugi tervemana kui möödunud ööl. Silmitlenud tükk aega kriipsudega ja punktidega ülekuulvatud lehti, tuli tal äkki hea mõte. Ta läks postkontori ja näitas telegrafistile oma esimest signaalmärkide üleskirjutust. Breili Bearstead, pika praktikaga telegrafist, raputas pead:

„Ma ei saa sellest midagi aru.“

„Mina ka mitte,“ seletas Andy Collinson nukralt. „Aga teie olete ju wilunud sel alal. Võib olla on halva signaaliseerimise tagajärjel kasutatud fogemata waletähti. Kindlasti läheb teil korda avastada, mida saatja tahtis öelda.“

Breili Bearstead tõmbas käega üle pea. Zuhuslikult oli ta firglik ristõnade mõistatuste lahendaja ja harrastas igasuguseid waimlist pingutust nõudwaid ajawiitemänge.

„Aga mis kasu oleks sellest?“ küsis ta.

„Saate wiis naela, kui lahendate saladuse weel täna,“ ütles Andy, ulatades talle oma nimekaardi, millele ta oli märkinud oma hotelli nime.

Preili Bearstead naeratas.

Kui see ülesanne on üldse lahendatav, siis lahendan ma selle."

Mitu korda päeva jooksul, kui tal parajasti oli filmapilt waba aega, wõttis ta laualaekast salapäraseid lehed ja silmitses neid uurivalt, ent waewalt jõudnud asjasse süweneda, tikkus jälle telegraafi aparaat wõi ilmus mõni isik, kes soowis läkitada telegrammi. Ehtul läks ta külla, mängis mitu tundi bridshi ja alles keeföö paiku saabudes koju, meenus talle ta ülesanne.

Nüüd hakkas ta suure innuga tööle, luges ikka uuesti ridu algusest lõpuni ja lõpuft alguseni, kombineeris ja mõtiskles. Nelli oli juba üks, kui ta wiimaks erutatult hüüdis: „Tah, see on nii! Nüüd on asi selgel!“ Ent kuna oli juba liiga hilja tülitada ajakirjanikku, heitis ta sängi, pahane endale, et nii hilja oli asunud saladuse lahendamisele.

Wahepeal oli aga juhtunud mõndagi. Kuigi Andy Collinjon ülesande lahendamise oli usaldanud preili Bearsteadile, ei saanud ta ometi rahu. Hotelli tagasi jõudnud, lufustus ta oma tuppa, wallatud waid ühest soowist — saawutada selgust.

See oli ränk töö. Pärast tunni kestnud peamurdmist heitis Andy lehed kõrwale, söimates ... idiootiks, kes rumalustele raiskab aega. Kuid süüdanud uuesti piibu, ta forjas paberid jälle kofku ning hakkas taas alguseft peale. Ta proowis läbi kõik wõimalikud kombinatsioonid. Kuna saladuslik signaalseerija oli tarwitanud kordumatt kolme tähte, Andy taipas, et ta oli tahtnud waid awaldada üht sõna. Aga milline see oli?

Andy mõtiskles, asendas tähed uulega, mõtiskles jälle. Siis kargas ta järsku püsti, lõi rusikaga wastu lauda ja hüüdis kergendusohwega:

„Siimaks ometi!“

Kõik oli nüüd selge — kõik!

Andy heitis pilgu randmeuurile: kümme minutit puudus seitsmest. Noormehed, keda Dick Tempest oli walinud oma wõitluskaaslasteks, walmistufid praegu kindlasti hiliseks lõunasöögiks. Aga mis jellest, kui nad see ainus ferd jääwad korraliku jõomaajata? Kui Dick Tempesti telefon on korras, siis asub ta wäike leegion kohe teele, kui mitte — siis Andy otjustas kõlistada Scotland Yardi ja kutjuda wälja kuulja löökjalga.

Waewalt minuti kaalutles ta. Siis ruttas ta alla ning helistas Londoni.

„Gärra Tempest?“ küsis ta wiinu pärast. „Siin Collinson. Kuulake tähelepanelikult. Mul on teie jaoks uudis. Suur uudis. Kui kiiresti saate meie wandeseltlaste jõugu kokku?“ Takkis lühike paus. „Suurepärane! Siis läheb lahti. Teatage kõigile, et nad sõidaksid Ashfordi, Kenti krahwkonnas. Dotan neid „Kuldlöwi“ wõõrastemajas. Saite aru? Jah, wäga hea. Nägemiseni!“

Sigipijarad läikisid Andy otsmikul, kui ta kuuldetoru pani käest. Ta ootas weidi, siis telefoneeris ta „Daily Budgeti“ toimetusesse.

„Tahaksin kõnelda öötoimetajaga,“ ütles ta ja hetk hiljem, kuuldes tutawat häält: „Hallo, Davis, siin Collinson. Täna öösel saate minult pike-ma kirjelduse, jah, kindlasti taks weergu kui mitte rohkem... Kuidas? Ei, see on praegu weel saladus. Muidugi on see ühenduses Gloria Castello tapmisega, sest midagi muud mind praegusel filmapilgul ei huwita. Loodetawasti läheb kõik hästi. On võimalik, et peate minu homme hommikul tagatise eest wanglast wälja ostma, aga igatahes kõmu on laialt. Leht ostetakse lennult. Nüüd wajan eelkõige autot.“

ütelge Millile, et ta filmapilt jõidaks Ashfordi, „Kuldlöwisse“. Wäga hea. Palju tänu. Nägemiseni!”

Andy pühkis näolt higi ja läks söögisaali. Kuigi ta õffel oli maganud waid ühe tunni, polnud ta põrmugi wäsinud, wastupidi — ta tundis endas otse ülewoolawat energiat.

Leegion.

Andy oli teadlik oma plaani hädasohtlikkuses, kuid ta ei mõtelnudki sellest loobuda. Palju olenes Dick Tempestist. Kui ta jõuab õigel ajal pärale ja ta kaaslased osutuwad tublideks meesteks, läheb kõik hästi. Wastasel korral aga — Andy Collinson ei lõpetanud mõtet. Talle waid meenusid Hiram van Doornile antud kolm kirja.

Weidi hiljem wäljus Andy wõõrastemajast ja läks kauplusesse tegema ostu, mis üllatas müüjat. Ta waatas hämmastunult järele härrale, kes, suur patt kaenla all, lahkus ärist.

Kell oli täpselt kolmweerand üheksa, kui Andy, kes seisis „Kuldlöwi“ wärawas, nägi lähedal peatumat autot. Reegi härra astus autoft wälja, heitis pilgu wõõrastemaja sildile ja tuli lähemale.

Wõõras härra oli umbes kolmfümmend aastat wana, laiaõlaline ja nähtawasti wäga tugew. Ta astus halli, libistas pilgu üle sealtwiibijate, istus siis wäikse laua taha ja tellis endale midagi joodawat.

„Number üks,“ pomises Andy.

Kümme minutit hiljem saabus teine auto kahe sõitjaga. Nad lähenesid tuttawlikult wõõrale härrale ja istusid tema lauda.

„Teie olete Dick Tempesti sõbrad?“ küsis Andy, kes oli astunud nende selja taha.

Kolm härrat vahtasid kiire pilgu ja silmitsefid siis Andyt uurivalt. Number üks jäi temaga nähtavasti rahule.

„On see siin?“ küsis noormees.

„Ei,“ vastas Andy. „Palun minge üles minu tuppa — number seitse esimesel korral. On parem, kui meid ei nähta koos.“

Siram van Doorni saabudes seisis Andy jälle määravas.

„Sain „Berengaria“ kasjapidajalt telegrammi.“ ütles ameeriklane. „Lugege.“ Ja ta ulatas aja- kirjaniikule ümbriku.

Kinema humiga luges Andy:

„Lüdruf, keda Ameerikas ei lastud maale ja kes „Berengarial“ saadeti kodumaale tagasi, hüppas täna öösel üle parda ja uppus, kuigi päästepaat lasti kohe wette ja tehti kõik, et teda päästa. On täiesti mõimatu, et ta on teie tütar, sest tema kajutist leiti järgmine kiri:

„Ma ei suuda enam taluda elu wintutusi. Inglisemaal oli politsei minu kannul, sellepärast warastasin teise tüdruku passi ja sõitsin Ameerikasse, kus tahtsin alustada uut elu. Aga mind ei lastud maabuda ja nüüd teen kõigega lõpu. Minu õige nimi on Miriam Gadsby.“

Tüdruku riiete järele otsustades, kuulus ta wae- semasse jeltskonnakihti.“

Andy pani telegrammi kofku ja pistis selle oma tasku. Selle teate kawatse ta lisada kirjeldusele, mille ta weel täna öösel saadab „Daily Budgetile“.

Kell weerand kümme saabus kahelks mees.

„Nüüd on kõik siin,“ seletas Dick Tempest liht- salt. „Wõime alata.“

Andy heitis meestele lühikeste uuriwa piigu. Dik Tempest ja ta mõlemad wennad John ja Ross üffi juba moodustasid tähelepandawa löögijõu. Tubby Sinclair väikesim kõigist meestest, oli Indias sooritanud hulga wahwaid tegusid. Tolly Webster oli fiirjooksjana lõiganud loorbereid, kuid peale selle oli ta lendur ja hea poffija. Siis olid weel saabunud Marsden, Mac Allister kaardiväest ja Siram van Doorn.

Nüüd tutvustas Andy neid oma tegewuskawaga.

„Wõtke endale igaiüks relw kaasa,“ ütles ta lõpüks, osutades jalutuskeppide hunnikule. Need olid kõige tugewamad ja raskemad lepid, milliseid leidus Ashfordis. Müüja juurimaks üllatuseks oli Andy need ostnud kohalikust kauplusest.

Warsti pärast seda muras Ashfordist autode ka-
raman wälja. Nad sõitsid otsejoones Kollsborough'sse. Kiriku lähedal juhtis Andy oma autojuhi tähelepaa-
nu „Green-Bargi“ losfile.

„Seal oodake mind, Mills,“ ütles ta. „Üsna wärawa ligidal. Kõik teised autod jääwad kõrwal-
tänawasse seisma. Alles kui oleme eemaldunud, sõitke sinna, ja pidage masin sõiduwalmis. Kui teilt keegi küsib, mida teete, siis ütelge, et teie auto on rikkis ja ootate mehaanikut. Ja oodake seni, kuni tulen tagasi. Ilma minuta ei liigu teie paigast, mõistate? Ma ei tea, kui kauaks jään majja, kuid sealt kibutan otsekohe lähema telefoni juurde. Saite kõigest aru?“

„Just nii,“ ütles Mills sõdurlikult. Ta oli maa-
ilmasõjast mõtnud lendurina osa. „Aga kas poleks parem, kui tuleksin teiega kaasa?“

„Teie peate mind wärawa ees ootama, Mills,“
wastas Andy tõsiselt. „Aga pidage nüüd finni.“

„Sett hiljem peatus ka järgmine auto, milles istus Siram van Doorn.

„Härra van Doorn,“ ütles Andy. „Üks meist peab siia jääma autosid valvama. Meid on üheksa meest. Kas teie wast —“

„Kui arvate, et tulin siia seda toigast vaatama,“ ütles ta, wibutades leppi. „Ei, mina teen kaasa! Ega ma pole mõni wana raut, kes waid täidab auülesandeid?“

Ja nii juhtus, et üheksa meest hääletult lipjasid „Green-Barfi“ aeda. minnes sama jalgrada mööda edasi, millel mõne päewa eest oli kõndinud Andy. Kui nad jõudsid kohani, kus tol korral oli seisnud Amsterdami krahwinna, ilmus järsku pöösaste wahelt nähtawale wäike habras kuju ja sibas wäledasti üle muruplatši lossi poole. Kümme filmapaari märkasid teda korraga.

„Tollh, püüa ta finni,“ hüüdis Dick Tempest ja andis endisele kiirjooksjale hoobi wastu õlga. Nagu wälk tormas Tollh Webster põgenejale järele. Midaagi helkiwat wuhises läbi õhu, wilksatas Tollh kõrwa äärest mööda ja sattus raskatades puu tiiwesse. Raks sekundit hiljem wähkresid mõlemad mehed murul ja kui Andy astus nende juurde, nägi ta, et sipser olewus, keda Tollh hoidis oma tugewate käte wahel, polnud keegi muu kui malailane.

„Minge edasi, ma ei lasa tal põgeneda,“ ütles Tollh.

„Silmapilk!“ Andy wöttis taskust nööri. Malailase käed ja jalad seoti finni ja ta heideti pöösasse.

Müüid wast selgus, et Tollh oli siiski saanud haawata.

„Tühi asi!“ muigas ta üleolewalt, pühkides kaelalt werd. „Sain ainult tšipake kriimustada.“

Nüüd valdas mehi kättemaksu himu. Senini nad olid asjale juhtunud kui huvitavale seislusele, aga Tolly haavamine äratas neis mõtluskire.

Diä Tempest jures suurele tellanupule laias tammepuust ukse. Teised seisid ta kõrval nii, et ukse avades neid polnud näha. Koik olid hiirvaiksed.

Kas lossi elanikud aimasid hädaohtu? Kas tehaſse uks lahti? Mis neid ootab ees? Lühhi maja mõi jõuk relvastatud bandiite?

Dotamine näis kestvat igawiku. Wiimaks ometi kuulbus samme ja siis krigises mõti lukus. Särkmisel sekundil awanes uks.

Mõtlus.

Räwele ilmus teener, hämmastunult waadates otſa Diä Tempestile, kes temale astus vastu. Kui ta märkas pimeduses tumedaid kogusid, awas ta suu, aga enne kui ta jõudis lausuda sõna, haaras tugew käsi temal kõrist finni. Särkmisel filmapilgul heideti ta pörandale pikali. Teener rabeles, wehſles meſſikult käte ja jalgadega, aga tema määratsemisele tehti kiire lõpp — ta köideti kõwasti finni ja paigutati siis halli kangemasie nurka, kuhu ta jäi liikumatult lebama.

Gallist wiis üles lai fiwitrepp. Siin asus ka mitu suletud uſt. Pörandat katter waks waiw sumbutas sammude kõra ja wanaaegse suure seinakella tiksumine üksi katkestas waikust.

Andy Collinſoni käjul awasid mehed kõik ukſed. Selgus, et alumise korra tubades walitses pimedus ja et neis ei leidunud ainustki elawat hinge. Siis sammusid mehed trepist üles. Kui kõik olid kogunenud trepile kõige lähemal seiswa ukse taha, wajas Diä Tempest lingile.

See oli juur tuba, kus istusid viis meest. Ühe avanedes kargasid neli meest kärmesti püsti, kuid viies, Raymond Docher tõusis alles paari sekundi pärast aeglaselt ja rahulikult.

„Mida see tähendab?“ küsis ta üllatunud pilguga.

Uga nelja meest oli wahpeal wallanud tabu-hirm. Nad tõstsid koledat kisa ja raste kirjapress wuhises läbi toa. Onnaks ei tabanud see Mac Mlisteri, kes wälkkiirelt hüppas kõrwale, kuid just samal filmapilgul astus John Tempest satumu ettepoole ja press sattus talle wastu pead. Wuupakuna langes ta põrandale pikali.

Sel hetkel näis, kui oleks säde kuffunud püüsi-rohu waati. Ugas rüüselmine ja metsik katelus. Andy hüüdis midagi, kuid tema sõna ei kuulanud keegi. Dick Tempest ise tormas mehe kallale, kes oli heitnud kirjapressi ja hakkas teda rusikatega taguma. Toolid ja lauad lendasid kolinal ümber, klaasid purunesid.

Mõne sekundi mästel kõlas kolm pauku. Päril põrgu oli lahti! Keegi ei karjunud enam, kostis waid maadlewate meeste rasket hingamist, kehade prantsatust wastu põrandat, rusikate laksatust wastu paljast ihu. Ug-ajalt kõlas mõni pauk ja siis wuhisesid kepid läbi õhu, kõmisedes langedes pealuudele.

Järsku keegi kustutas walguse. Peale Andy Collinsoni ei näinud keegi, kes seda tegi.

Ugusest peale Andy Collinson teadis, et toasolijate seas wiibib kurjategijate jõugu juht, ja ta pidas teda terawalt filmas. Elektriwalguse kustudes, Andy tõmbas taskust laterna. Uga enne weel kui ta jõudis wajuutada lülitile, paistis trepikojast nõrka walguse kuma, ja ta nägi seina tekkimat awaust.

Andy tormas sinna. Viig hilja! Seinapaneel, mille taga nähtavasti asus salauks, sulgus parajasti. Waenlane oli põgenenud!

Andy jõostis teise uffe juure, kuid kestis paar minutit enne kui ta suutis endale murda teed läbi wõitlemate inimkehade kuhila. Paar hoopitabastid ka teda ja ta ei teadnud, kas need tulid waenlastelt wõi sõpradelt. Tal polnud ka aega selles weenduda, sest ta tahtis põgenikku tabada, maksu mis maksab!

Samal ajal süttisid lambid uuesti. Dik Tempest, kelle kiub oli rebitud katki ja kelle põselt nirises werd, oli seina äärt mööda kobades leidnud elektrilüliti. Selle walgus langes toale, mis nüüd jarnases lahinguwäljale.

Äkki ilmus Dik Tempesti kõrwale tüse, turjatas teener ja Dik oigas, kui ränk rusikahoop langes ta lõuale. Punased tähed tantsisid ta silmade ees ja pind ta jalge all näis kõikumat. Aga ta toetas kae wastu seina ja põikles uue hoobi eest osawalt kõrwale. Loibunud weidi, kargas ta õudse röögatusega teenrile kallale.

Ta esimene löök ei tabanud märki ja järgmisel sekundil taipas Dik Tempest, et tema wastaseks oli elukutseline pokkija. Ta tuius ikka weel saadud hoobist, kuid ta ei mõtelnudki alla anda. Nagu hullunud metsloom wõitles ta, jagades huupi hoope ja karjudes ise täiest kõrist.

Teades, et tema wõidust wõi kaotusest olenes wäikse leegioni saatus, Dik Tempest pani mängu oma wiimase jõuraasukese. Aga olles täies wõitluse hoos, haistis ta järsku wastikut kõrbehaiwu. Ta tõstis pilgu ja nägi nüüd toas heljumat suitsuwinet. Keegi oli süüdanud maja põlema!

Ränk lööt pani ta uuesti tuifuma, kuid nüüd tegus ta oma wiimsed jõuriismed ja wirutas wastasele säärase hoobi, et see lendas seljali põrandale, jäädes meelemärfusetult lamama.

Diä seisib hetke waitfält, tõmmates hinge tagasi, siis libistas ta pilgu üle oma kaaslaste. Neist olid jalul weel ainult ta wend Ross, Mac Allister ja Tubby Sinclair. John lebas ikka weel samas kohas, kuhu ta oli langenud kirjapressist tabatuna. Marsden ja Giram van Doorn olid kuulidest haawatud. Kuid miljonär tegi juba katset end jalule ajada.

Suitsu tungis ikka rohkem tuppja ja Diä Tempest kuulis kahtlast kröbinat. Haawatud pidi kiiremas korras wiima wälja, sest wastasel korral ähwardas neid lämbumissurm.

„Wiige nad wälja! Päästke nad!“ karjus ta kaaslastele ja sööstis ise treppi mööda üles kolmandale korrale.

Teda oli wallanud mingi hullumeelsuse puhang. Ta awas kõik ukjed üksteise järel, waatas igasse tuppja ja tormas siis ärklikorrale, kuhu wiis kitsas kerdtrepp. Siin oli täiesti pime ja suits oli eriti tihe.

Diä karjus waljusti, tõmbas ka siin kõik ukjed pärani, aga kõik toad olid pimedad. Siis sattus ta wastu ust, mis oli lukustatud. Nüüd ei kõhelnud ta enam, waid jurus end täie jõuga wastu ukjeplaati. See nagises ja andis järele.

Jälitamas.

Trepist alla joostes mõtles Andy Collinson waid tumedale fogule, mis oli kadunud salaukse taha. Kuigi sõbrad olid hädas, ei jäänud ta neid awitama.

„Pole aega!“ pomises ta läbi hammaste, kui Mac Mister futsus teda appi.

Ta tormas alla halli, möödus köidetud teenrist ja lipsas välja parki. Ta oli relwata, raske kepp oli kuffunud tal juba ennis käest, ja tal polnud wähematki aimu, mida nüüd ette wõtta.

Ta jooksis põlise kastani warju ja toetas selja wastu selle tüwe. Pimeduses oli teda wõimatu isegi paari sammu kauguselt näha. Wajast kostis rewolvripauk ja siis kuulis ta ruttasa kiireid samme. Andy waatas terawalt ringi.

Keegi ruttas garaashi poole, mis ajus maja paremal küljel.

Pöörase kiiruga tormas nüüd Andy parkimärama suunas, ta jooksis nii nagu ta juba kümneid aastaid polnud jooksnud, hingeldades, wiimast lihasist pingutades. Ta hüppas üle pöösaste, komistas kivil, aga jatkas siiski jooksu. Ta oli juba üsna lähedal wärawale, kui auto temast fihutas mööda, heledat walguist heites umbrusele. Onnaks warjas Andyt autotüüri taga istuwa mehe pilgu eest heff, mis seal kohal oli eriti tihed.

Auto libises wärawast välja. Andy! aga tuli weel kakskümmend meetrit joosta oma masinani.

„Sõitke sellele autole järele!“ ütles ta Millsile, ronides tema kõrwale. „Nii kiiresti, kui masin wõtab!“

Mills oli osaw autojuht ja ta armastas pöörast kiirust. Selline ülesanne meeldis talle. Auto nende ees sõitis nähtawasti juba sajakilomeetrilise tunnikiirusega, kuid wististi suutis ta arendada weel suuremat tempot. Mills muigas ainult. Ta oli oma masinaga saawutanud lord sajakolmekümne kilomeetrilise tunnikiiruse, kuid see polnud weel kõik. Kindlasti ta Bentley trumpab põgeneja üle!

Runa tee tegi käänakuid, kaotasid nad hooiti endi ees fihutawa masina filmist ning kaabudes Kollsborough'i ja Ashfordi wahelisele maanteele, oli eelsõitja hoopis kadunud. Andy oli pettunud. Sa õnnetu.

Agga Mills ei heitnud meelt. Märgates eespool teetähist, ta tasandas masina käiku, käänas parempoolsele kõrwalteele ja andis gaasi. Ta toimis ainult hea õnne peale, kuid seeford tal tõepoolest wadas: hetki hiljem ilmus nähtawale kauge! ees wiskataw punane tuluke. Nad olid jälle põgenikul kannul!

Mills suurendas kiirust. Tee oli aukline ja masin hüppes ja wahises, kuid tänu headele wadrudele, sõitjad ei tundnud endid halbasti. Kaks kilomeetrit oli wõõras arto neist ees. Selle maa pidid nad tingimata lühendamata.

Wahemaa wähenes aeglaselt, agga kindlalt. Kuid see oli pingutaw ülesanne, mille Mills oli wõtnud endale. Ta ei tundnud ümbrust, tee oli wilets ja iga käänaku tagant wõi wäikselte kõrwaltänawalt wõis ilmuda ootamatu takistus. Ent metsiku hoo-ga fihutawat masinat oli nüüd wõimatu kärmesti pidurdada.

Nad olid läbinud jellises kaelamurdwas tempos umbes kolmfümmend kilomeetrit, kui põgeneja jälle kadus nende filmist. Mills tasandas kiirust ja waltis teraselt ringi, otsides mingit kõrwale pöörduwat teed. Agga kuskilt ei paistnud postit ega nime-lauda. Põlnud parata: pidi otsejoones edasi fihutama.

„Kaabakas on kustutanud oma tuled!“ hüüdis ta järsku Andyale, „aga jäärase tempoga ei julge keegi kaua pimedas sõita!“

„Külmaverd, mu poiss,“ lausus Andy julgustavalt. „Sõitke aga edasi!“

„Seda ma teen!“ karjus Mills ja tormas edasi, tänades taevast, et pidurid töötavad nii hästi. Nii kohutava kiirusega võis ainult hullumeelne pimedas kihutada, ja Mills oli weendunud, et warem või hiljem eelsõitjaga juhtub õnnetus. Ta kartis vaid, et järsk pidurdamine muutub ka tema oma masinale saatuslikuks.

Wõõras auto käänas ümber nurga jälle paremale.

„Soidke kõvasti finni!“ karjus Mills, pöörates ka oma masina kõrvalteele. Kuna ta ei vähendanud kiirust ja käänak oli järsk, auto rataste alt kadus sekundiks vind ja kraavi lendamine näis möödapääsematuna. Aga juba kihutas auto jälle edasi. Rõõr oli läinud hästi.

Nad olid võitnud sada meetrit ja mootor sumises jälle rõõmsalt. Põgeneja suundus nüüd lõunasse — Romney-soode piirkonda, kus teed olid äärmiselt kitsad ja pimedas varitšesid hädasohtlikud laukad.

Braegu oli tee veel sirge ja mõrdlemisi lai. Wahemaa autode wahel wähenes üha. Wiimaks tantšikles punane tuluke ainult paarisaja meetri kaugusel nende ees.

Soode piiril wõttis põgeneja uue suuna. Ta nähtawasti tundis ümbrust hästi, kuid polnud weel walinud oma sihtkohta. Ilmselt tahtis ta enne wabaneda jälitajast ja siis alles alustada tõelisi põgenemisretke.

Wast oli tal weel mõni kawalus tagawaraks, arutles Andy, märgates, et nad sõidawad uuesti Kollsbrough' sihis. Kuid Mills püüis kindlalt wõõra auto kannul ja see oli juba pool wõitu.

„Kas meil piisab bensiinist?“ küsis ajakirjanik. Kõiki tal hakkas hirm, et ettevõtte veel nurjub viimisel filmapilgul.

„Lant on täis,“ hüüdis Mills rõõmsalt, muu-tes politseiniku üle, kes seistes tee meeres vahtis ammuliisui mööda kihutatavatele autodele järele.

Ja jälle tormasid nad edasi. Andy pill langes kiirusemõõtjale ja ta ehmus.

Mills vahtis teele, mis walfjalt looklewa linnina keerles nende ees. Auto wuhises ifka edasi, jättes kilomeetri kilomeetri järele maha. Mills oli ford jälle oma õiges sõidumees ja talle meenusid sõja päewad, mil ta oma lennukiga oli jälitanud põgenewat waenlast. Aga siin oli seisuford palju ohlikum kui õhus: wäiksemgi wääratus, ainus wale liigutus ja nende teekonnal on igaweseks lõpp.

Andy silmitses ifka veel kiirusemõõtjat. Siis heitis ta pilgu teele, wõpatas ja farjatas tasa.

Kõik juhtus sekundi wältel.

Mingisugune sõiduk oli kõrwalteelt pöördunud maanteele otse tormawale autole vastu. Kumbki pool ei saanud enam kõrwale pöigelda. Kõstis õudne raskatus.

Mills pidurdas kõigest wäest. Auto keerles oma enda telje ümber, rappus, wõnkus, tõusis kui hüppes ja tuli rusuhunnikule hirmuäratawalt lähedale. Andy arwas juba, et seal hukkuvad ka nemad.

Aga neli meetrit õnnetuskohast peatas Mills masina.

Wõit.

Wõõlemad mehed olid oma jahiretke ootamatust lõpuft nagu halwatud.

Kõstis terve minuti, enne kui Andy Collinson wärisewate sõrmedega awas autoukse ja sammus

õnnetuspaiga poole. Keset maanteed piimanõude kuhila wahel lebas umbes neljateistaastane poisike, kes end pikkamisi istukile ajades hõõrus oma pead. Piimawanker, mida ta oli juhtinud, moodustas endast niiid waid ruiude hunniku.

Salgrajal lamas auto, kõik neli ratast taewa- poole, jahutaja paisatud eemale. Nüis peaaegu us- kumatuna, et see oli sama masin, mis äsja weel tuulispaasana oli lennamud piki maanteed.

Mills ja Andy Collinson astusid auto juure.

„See on Raymond Lockyer,“ ütles Andy. „Ta on masina all. Peame seda fergitama.“

Polnud lihtne tõsta rasket autot, kuid suuri maewu suutis Mills fiiski jelle nii kõrgele upitada, et Andyd läks korda liikumatut keha auto alt wälja tõmmata.

Kui nad awasid mehel krae, awas ta silmad. Ja Andy, kes tema kohale kumardus, märkas ta suu- nurgis iroonilist naeratust.

„Teie wõitfite, Collinson!“ ütles Lockyer. Siis wakis ta ja ta nägu tõmbles walulifelt. „Teie muidugi ei tea, et oleme tuttawad.“

„Ei, ma tõesti ei mäleta, et oleksime kunagi puu- tunud kokku,“ wastas Andy.

„See juhtus alles hiljuti,“ lausus Lockyer tasa, „Seitsmes kellas“. Teie ostsite mulle klaasi õlut ja ma jöin teie terwiseks. Kas teie ei mäleta ha- bemikku wanameest?“

„Muidugi, mäletan teda!“ hüüdis Andy Collin- son. „Nüüd meenub mulle, et teie lahkudes, teegi kõrtsis olijaisit ütles, et nägewat teid esimest korda. Olete hea näitleja, Lockyer!“

„Oh, see oli tühine osa! Muide, täna olete oma palga awastati ära teeninud. Mis on juhtunud?“

„Teie purustasite piimawankri,“ ütles Andy.

„Ah nii! See oligi tume talistus. Ma ei mäleta enam midagi. Kas waene mees on haawatud?“

„Minuli weidi põrutatud,“ ütles Andy. „Aga mis on teiega? Bean ma oma autojuhi saatma arsti järele?“

Dochter kõhis ja Andy pühkis ta huultelt vere, mis oli tunnistuseks, et ta oli saanud raskeid sise-misi wigastusi.

„Kardan, et Seeford ei suuda mind aidata ükski arst,“ sosistas Dochter, „rinnus on pöörane valu... midagi nagu rõhub raskesti... Löpp on käes. Minu elu oli huvitaw, nautisin igat minutit... Rääkimiseks pole mul põhjust.“

„Teid saab weel päästa,“ jeletas Andy.

„Wõimatu! Kõik on otjas. Ja olgu peale! Glatud on juba küllalt. Waljakas, kui wähe teab inimene! Kõneldakse eelaimdustest, aga täna hommitul oleks naernud juure häälega, kui keegi oleks öelnud, et ma homset päewa enam ei näe.“

Sette waikis ta.

„Neme taja,“ sosistas ta siis. „Kaks korda püüdsin teid toimetada teise ilma.“

„Madu on siis tähelepanu-awaldus teie poolt?“ küsis Andy.

„Jah, see oli minu idee, samuti kui noa heitminegi. Arge sellepärast malailasele olge pahane. Päätsin kunagi ta elu ja ta on mulle nii tänulik. Kui ta teid oleks tabanud, lugu oleks muidugi hoopis teine. Tahtsin waid homme lõunani siia jääda, siis oleksin kadunud. Teie olite mulle pinnaks filmas, kuid arwasin, et tegutsete üksi, omal käel. Ah, kui teie kõrwaldamine oleks õnnestunud!“

„Ja ometi räägitakse, et üis ei tapwat kedagi,“ lausus Andy.

Locheri walust moondunud näol peegeldus üllatus.

„Miks?“ kordas ta.

„Jah, Padaärs, ütles Andy findlalt.

„Teie üllatate mind,“ sosistas Locher.

„Millega?“

„Ma ei mõista, kust teate seda?“

„Tähendab, teie olete Padaärs?“

Teffis lühike paus.

„Döpuks on nüüd kõik tähtsusetu. Döpp on täes. Jah, teie mõitsite Padaärsa. Aga kuidas arvastafite minu saladuse?“

Andyle meenusid need kümmed pifiasjad, mis teda olid aidanud Padaärsa isikut selgitada. Aga praegu oli vähe aega, sellepärast ütles ta waid:

„Tulin kohe sellele mõttele, kui kuulsin, et Gloria Castello oli teie naine.“

Ja öowaiufes, keset tolmust maanteed, pööras jurija oma tontlikult kahwatu näo Andy Collinsoni poole.

„Jah, Gloria oli minu naine,“ ütles Raymond Locher wiimaks. „Dlete haruldane inimene, härra Collinson. Rahju, et minu kaaslaste seas polnud ainuufi nii andefat meest. Meie kahefefi..“

Locher oigas, ja ta jõud kadus filmnähtawalt. Iga mi... oli kallis.

„Miks?“ küfif Andy Collinson, „miks tapfite Gloria Castello?“

Locheri laod wajufid finni. Andyle ja Millfile tundus, nagu ei awaneks ta filmad kunagi enam.

„Arwan, et maailm tembeldab minu alatufs lurjufeks ja wistifti on tal õigus. Din kurjate-gija, kaabakas, aga ma armastafin Dorothyt. Suu-rima effifammu tegin sellega, et ma ei loobunud oma endifist eluwifidest päewast alates, mil ta lu-

bas jaada minu naiseks. Dorothy oli puhas kui fristall, õilsaim olemus, seda kunagi olen kohanud.

„Tol õhtul Themse'i kaldal oleks pidanud talle tunnistama kõik ja siis oleks ta mulle kas pööranud selja või oleks minuga abiellunud, hoolimata kõigest. Aga mul oli hirm. Mul oli surmahirm teda kaotada, sest ta oli mu kallim aare. Ma olin rikas ja ta pidas mind jõukaks kaupmeheks. Ma ei tunnistanud talle tõtt ja nii meie abiellusime.

„Dorothy, kellest hiljem sai kuulus Gloria, oli minu naine. Ta kuulus mulle ja armastas mind! Kas mõistate, mida see tähendas? Tema filmis ei olnud ma surelik mees, olin jumal, kes heljub pilvedel. Ja siis — ma isegi uskusin juba, et seisn teistest inimestest palju kõrgemal, tuli mul õnnetu mõtte talle tunnistada tõtt. Soodsal filmapilgul ütlesin, kes olen.

„Ta naeris. Lõepoolest! Olevat võimatu, et mina olen Padaäis! Päris võimatu! Wast kõlas see tõesti naljakalt, ma ei tea, aga veel praegu näen selgesti enda ees ta sädelevaid filmi ja kelmikalt naertavaid huuli! Kui ilus oli ta, ja kui armas!

„Aga siis kadus ta põskedelt puna, ilme tõsines. Pilapeale hakkas ta taipama, et olin kõneleunud tõtt, et olin senini petnud teda, olin mänginud temaga inetut komöödiat. Sel filmapilgul oleksin andnud omc elu, et teha olematuks kergemeelselt lausutud sõnu. Aga midagi polnud enam parata.

„Dorothy wärises, waadates mulle otja pilguga, mis näis läbistawat minu. Ta oli jurnukahwatu.

„Oh, jumal,“ sosistas ta, „on see tõsi?“

See oli lõpp. Meie õnn oli warisenud kildudeks ja neid oli võimatu finni kittida. Olin walmis loobuma kõigest, tahtsin töötada, kas või lõhutada kive, aga see ei aidanud enam. Kõik oli asjatu.

Kümne minuti pärast avastasin, et Dorothy oli lahkunud minu majast. Ta läks minema, kadus minu elust. Otsisin teda kõigilt, aga mul ei läinud forda teda leida.

Aegamööda nüristus hingepiin ja pikapeale harjusin Dorothy kaotusega. Kuid sest saadik pafus mulle rahuldust vaid tegemus, mis Dorothyle oli tundunud nii õudsenä. Ma sukeldusin jälle seikluste keerisesse ning laiendasin oma ettevõtet, luues uuerejoonelise organisatsiooni. „Green-Barfi“ loss oli minu peastaabiks, kuid selle olemasolust teadsid vaid minu usaldusväärsemad adjutandid.

Ari õitfes. Minu varandus kasvas igapäevaga. Kuid see mind ei huvitanud, raha oli mul küllalt, vajasin vaid närvevapustavaid elamusi furbuse peletamiseks.

Ja siis nägin Dorothyt äkki ühe Londoni teatri lawal. Tundsin ta kohe ära, nagu oleks ta hääle, filmade wõi fäte järgi tundnud ära ka kahkümmne aasta pärast. Tema oli ainus naine minu elus, ainus inimene, keda kunagi olen armastanud. Tema lahkudes oli minul tunne kui oleks osa minust endast läinud kaotsti, nagu oleksin jäänud poolikuks. Wärisedes istusin teatris. Olin juba warem kuulnud Gloria Castellost, kuid juhuslikult nägin teda is! õhtul alles esimest forda. Olin uhke temale! Mõtelge ometi: minu wäike Dorothy! Üidruk, kes warem efines waid üsna pisikestes osades.

Peaaegu oleksin tormanud lawa taha, kuid miski hoiatas mind. Kartsin teda uuesti kaotada. Sel-lepärast kirjutasin talle ja andsin talle oma Rolls-borogh' aadressi. Terwe öö olin ärkweel, kirjutasdes seda kirja, rebisin mitu paberit puruks ja algasin ikka jälle otlast peale. Wiimaks ometi sain kirja

walmis. Ütlefin temale, et alustan uut elu, et olen walmis oma minemiku pattude eest minema wanglasse, kui ta leiab selle olewat wajaliku. See oli firi, millist mees suudab firjutada elus ainult torra.

Ent kui möödusid päewad ja wastust ei tulnud, waldas mind meelelibedus. Mulle jutustati temast wõimatuid fuulujutte ja teadfin, et neis peitub terafe tött. Kirjutasin talle weel teise firja, öeldes talle, et olen hullumas igatjusest. Metfik wiha ärkas minus. Rordagi ei tulnud mina mõttele, et Dorothy ainult minu töttu oli heitnud end elukeerisesse.

Ugem kõhahoog sundis kõnelejat hetkeks waima.

„Kas teie ei näe, et kõiges olen süüdi mina!“ jattas Locher ärritusest wärisewa häälega. „Mina purustasin temas midagi. Ükski inimene ei teadnud nii hästi kui mina, milline täiuslik olend oli tema!

Ta ei wastanud ka teisele firjale ja siis sattusin põrguwõimude kiiüsi. Mul oli tunne, nagu kõnniksin kuristikul kaldal, iga filmapilk oodates pinna kadumist jalge alt. Kogu oma eluaja wihtasin tapmist, isegi linde ja loomi ei raatfinud ma surmata. Ma ei tea isegi mikspärast. Wast sünnipärasest headusest wõi lihtsalt instinktist. Ma ei oleks isegi teid püüdnud kõrwaldada, kui mind poleks sundinud äärmine häda.

Aga mõistfin, et olin walmis tapma inimest, keda armastasin ülekoige maailmas, kui ta minu juure ei tule tagasi. Ta ometi ma teadfin, et ta ialgi ei astu seda sammu. Waljas mõte, et terve maailm naeris Gloria Castello krooniaarete üle, pani mu were fihama. Minu Dorothy, selle pärast

olin valmis röövima ja riisuma, nälgima ja kannatama!

Rihutasin igapäew autol sadu filomeetreid sihita mööda maanteid, aga pöörane ärevus kasvas tund-tunnilt. Ja siis juhtus, et sattusin kord väikesesse maanteeweerjasse möörastemajja, et süüa jaal lõunat. Pärast jõöki läksin kõrvalruumi, mida seal kasutati lugemistoaks. Äkki langes mu pilk wahedale noale seinal ja ma ei suutnud enam waadata mujale. Olin wõlutud sellest rehwast, olin uimane, hull... Libistasin noa oma tasku ja sõitsin otsejoores Londoni, Gritzoni-hotelli. Olin kaotanud enesewalitsuse. Olin pöörane.

Mees eelmisel päewal olin käinud hotellis, et näha, kus asuwad ta toad. Selletõttu ei tarwitse nud kellegi poole pöörata küsimusega. Awasin ta toaukse ja astusin sisse. Gloria seisis keset ruumi. Seisis rahulikult ja waatas mulle otse.

„Dorothy,“ ütlesin talle, „kaalu hästi oma wastust. Mina ei suuda lahusalu enam taluda. Kui ja minu juure ei tule tagasi, tapan sinu.“

Ta ei läinunud sõna. Ta waid seisis sirgelt ja raputas pead, ilmega, millist olen asiutatult püüdnud unustada.

Ma ei mäleta enam, kuidas tõmbasin noa, kuidas torfasin selle ta riinda... Aga ma tegin seda ja kui ta wankus, siis haarasin ta sülle ja asetasin diivanile, kust ta leiti. Minu käsi oli werest punane... olin langenud kuristikku.

Mina, kes wihkasin tapmist, olin oma jumalikult naiselt wõtnud elu!

Süüisiti uksest wälja ja hetkel, mil astusin koridori, filmasin Adrienne van Doorni. Ta oli nähtawasti tulnud Gloriat külastama, kuid nähes mind, ta jäi nõutult seisma.

Adrienne vaatas mulle teravalt otsa ja kuna mõistfin, et ta nüüd mingil tingimusel ei tohi astuda Gloria tупpa, ei liikunud ma paigast.

Rõhelnud wiivu, Adrienne van Doorn pööras kannalt ringi ja eemaldus trepi suunas.

Järgnesin temale, puhastades käsi. Gallsis seisatas ta hetke, astus siis paar sammu tagasi, kuid sammus siis fiiresti välisukse laudu uulitsale ja istus oma autosse.

Oli selge, et Adrienne, kuigi ta praegu ei teadnud weel midagi mõrmast, ometi tohe kahtlustas mind, kui kuuleb Gloria Castello tapmisest. Ta oli mulle tähelepanelikult waadanud otsa ja mind kirjeldada poleks temalt nõudnud mingit waewa. Muidu, härra Collinson, kas oleksite nii hea ja vastaksite mõnele küsimusele?"

"Seameelega," vastas Andy. "Mida soovite teada?"

"Teie muidugi teate, mis juhtus täna Clarges-streetil?"

"Õhtulehed kirjutasid sellest pikalt ja laialt."

"Kas Elisel läks korda põgeneda?"

"Jah."

"Dlete jelles päris findel?"

"Täiesti. Ta kihutas oma autos lõunarannikule ja põgenes mootorpaadil."

"Siis ei tabata teda enam."

"Ta ei ole segatud Gloria tapmiseloosse?"

"Elise? Ei. Ta ei tea isegi, et mina olen mõrtufas. Ja kui keegi talle seda ütles, ei usuks ta. Tal polnud aimugi, et olin abielus."

"Ta armastas teid?"

"Dlete minu eraelust hästi informeeritud," ütles Dochter. Ja lisas siis: "Jah, see oli wiist ta ainuke nõrkus, kuid mina ei hoolinud temast. Tubli

naine muidu. Minult ühe väärjamu astus ta oma tegemuse kestel ja see oleks peaaegu saanud temale saatuslikuks. Ta poleks tohtinud müüa Adrienne van Doorni kaelakeed, aga mististi oli see-
lord tõusejõuks armufadedus."

Lochter oigas.

"Mis juhtus preili van Doorniga?" küsis Andy, kui Lochteri walud näisid ajutiselt tuimenevat.

"Minu rind on puruks muljutud kui munakoor," pomises Lochter. "Ärge jätke mind üksi. Maljafas, eks ole? Mina, just mina, hoian teid finni! Aga, arwan, et keegi ei lähe meeleldi sinna, kuhu mina nüüd olen minemas."

"Mis juhtus preili van Doorniga?" kordas Andy oma küsimust.

"Adrienne'iga? Ah nii. Jah, pidin temaga midagi ette võtma. Järgnesin talle oma autos läbi Londoni. Tal polnud aimu, et jälitan teda. Kordagi ei maadanud ta tagasi.

Kui jõudsin maanteele, kihutasin temast mööda ja peatasin auto keset teed. Ka tema pidi masina stoppama.

Väheduses polnud ainustki hinge ja keegi ei kuulnud ta appihüüdeid. Tõstsin ta autost välja, köitsin ta käed ja jalad, toppisin talle räti suhu ja —"

Sosin waikis ja sekund hiljem kohtusid Andy ja Milli pilgud.

Oli nii kummaline, et mees, keda nad alles äsja olid pöörase kiirusega näinud kihutamas piki maanteed, nüüd lebas nende ees helgihetitjate walguies kiikumatul ja tummalt.

Adrienne.

Andy waatas fella. Minult faks tundi oli aega "Daily Budgeti" trüüki minekuni. Pidi ruttama.

fest ta ei tahtnud oma elu suurima sensatsiooniga bilineda.

Läheneva auto tuled ilmusid nähtavale. Masin vähendas kiirust ja peatus siis. Kaks härrat astusid maanteele.

„Laevane isa, kofkupõrgel!“ kuulis Andy ühte neist hüüdmat. „Dn keegi haavatud?“

„Jah, väga raskesti. Kardan, et teda ei päästa enam ükski arst,“ vastas Andy. „Kas elate siin läheduses?“

„Jah, umbes poole kilomeetri kaugusel. Banglery.“

„Dn seal politseijaoskonda ja arsti?“

„Jah, mõlemad on olemas.“

„Kas arstil on telefon?“

„Dn.“

Minut hiljem kihutas Andy Banglery sihis.

Politseinik lõi parajasti õhtust. Paarikümne sõnaga kirjeldas Andy temale maanteel juhtunud õnnetust ja ruttas siis arsti majja.

„Keegi on surmavalt haavatud, heldene aeg!“ hüüdis arst, kübarat pähe pannes. „Jah, ma lähen kohe.“

„Kas lubate, et kasutan teie telefoni?“ küsis Andy. „Bajaffin seda tungivalt.“

„Palun, palun,“ hüüdis arst üle öla ja sööstis trepist alla.

Andy haaras närvilise sõrmedega telefonitoru ja nõudis toimetuse numbrit. Dodates ühendust, ta koostas asjaste sündmuste ülevaadet. Ta oli osav reporter, leidlik ja kiiresti otjustav, kuid nüüd tundis ta väsimust. Aga see kestis vaid hetke. Suba walitjes ta jälle enda üle, oli kõigi oma meelte peremees.

„Hallo — hallo!“ farjus ta. „Siin Collinson. Kes on seal? Westleigh? Sea küll. Stenografeerige nii kiiresti kui suudate. Ütelge toimetajale, et helistan hiljem veel. Kas võin alata?“

Kui Andy Collinson oli lõpetanud pika kõne-
huse, pühkis ta näolt higi. Sügav rahuldustunne
peegeldus ta näol. Wilistades läks ta oma auto
juurde.

„Meie pole veel valmis, Mills. Rihutage nüüd
Rossborough'ise tagasi.“

„Green-Parti“ loos oli leekides. Raas pritši heit-
sid meejugasid tulemõllu. Muruplats maja ees
jarnles lahinguväljale. Kohul lebas pool tosinat
kõidetuid mehi nende seas ka malailane.

Ärritusest punetaw kohalik politseinik, märkmit-
täes, wahtis abitud ringi. Ta ei saanud mille-
giisti aru.

Andy sammus otsejoones noore daami poole, kes
parajasti lõpetas Giram van Doorni õlahaawa sidu-
mist. Dick Tempest seisis tema kõrval.

„Teie leidsite tema viimaks ometi?“ küsis Andy
Tempestilt.

Tempest haaras ajakirjaniku käre ja jurus seda
tugewasti.

„Adrienne, siin on Andy Collinson, kellest sulle
jutustasin. Znimene, kuidas tundsin teie pärast hir-
mu! Arwasin, et jäite põlewasse majja ja lämbusi-
te suitsus. Mõtelge, need elajad pidasid Adrienne'i
terwe aja lufustatud katusekambris!“

„Kuidas tunnete end, preili van Doorn?“ küsis
Andy.

Adrienne waatas ajakirjanikule, kellele ta, oma
isa ja Dick Tempesti seletuste järele, wõlgnes oma
wabastuse, säravate filmadega otta. Ta Andy pii-
rituks üllatusjeks ta astus temale üsna lähedale ja
suudles teda südamlifult.

„Teie — teie olete juurepärase inimese!“ ütles ta.

Andy oli kiire. Adrienne van Doorni leidmine oli tema töö krooniks ja tema pinew kirjeldus, millest praegu laoti, poleks jelle teateta olnud täielik. Ta pidi tingimata kohe telefoneerima ja selleks rututama „Seitsme kella“ võõrastemajja.

Ta viivitas ainult paar minutit, et vahetada mõne sõna mureliku politseinikuga.

„Ma ei saa millegistki aru,“ ütles politseinik. „Keegi ei tea, mis siin õieti on juhtunud. Kus on härra Locher? Seda tahaksin teada.“

„Teda ei leia te enam,“ ütles Andy tõsiselt.

„Aga kes on kõik need inimesed? Ja, lõpuks, kes olete teie?“

Andy ulatas temale oma nimekaardi.

„Siin on olnud suur katelus,“ ütles politseinik. „Kõhtul on palju tegemist, et kõike seda selgitada.“

„Seda küll,“ vastas Andy. „Selles majas siin asus rahvusvaheliste kurjategijate jõugu peakorter. Kõiki neid mehi,“ ta osutas köidetud meestele rohul, „otsib Scotland Yard juba ammu, ja ma ei tahaks olla teie nahas, kui ükski neist pääseb põgenema. Malailast süüdistatakse tapmiskatjes, teisi aga wargustes ja petmistes. Teie asemel kutsuks ma kohe abi kohale.“

Siis tormas Andy wärawa ees ootawa auto juurde ja sõitis külla.

Andy seletused.

Hiram van Doorn istus sängis, jalg toetatud vastu patju. Ta filmad naeratajaid prilliklaaside taga lõbusalt, ja ta imes mõnuledes sigarit, mis oli weel paksem ja tumedam kui tavaliselt.

Sängi ümber istusid Adrienne, Dick Tempest ja Andy Collinson.

„Nüüd, preili van Doorn,“ ütles Andy, „on teie lord jutustada. Mõningad asjaolud pole mulle veel selged, nagu näiteks see, kuidas sattus teie pärlilise Elise Carew' kätte?“

„Sellele pole nii lihtne järsku vastata, sest pean ütlema, et ma pole Elise Carew'd lordagi näinud. Kõige lihtsam on wist, kui algan koha otjast peale.

Olin Gloria Castello parim sõber, wast koguni ta ainus sõber. Kunagi awanes mul wõimalus teda aidata, kuid see polnud tänulikkus, mis kõitis teda minuga. Olime tõesti head sõbrad. Sel päewal, kui einetasin kous teiste külalistega tema juures, märkasin, et ta oli weidi närwilik. Nähtawasti rõhus teda mingi mure. Kui teised külalised olid läinud, palus ta mind weel wiivuks jääda tema tuppa.

Täitsin ta soowi. Arwan, härra Collinson, et ta siis juba aimas, mis teda on ootamas. Ta polnud arg — Gloria Castello oli julgemaid naisi, teda tunnen — aga nüüd, tagasi mõeldes, taipan, et ta läks oma saatusese rahulikult wastu. Teie ei tundnud Gloriat ja sellepärast näib teile wast wõõrastawana, kui ütlen, et Gloria ei lakanud hetkekski armastamast Raymond Lockheri.“

„Mõistan teda,“ lausub Andy tõsiselt.

„Sellepärast taipate ka, et neil mõlemil haruldasel inimesel oli wõimatu igawesti mängida peitust? Arwan, et Gloria sootwis kohata Lockheri, kõnelda temaga weel korra. Naised on ju wastoludest koosnewad olendid.

Enne seda saatuslikku päewa oli Gloria mulle waid korra kõnelenud oma suurest armastusest. Tol pärastlõunal rääkis ta mulle oma abielust, mainis

ta Raymond Kocheri nime ja ütles, et wiimane arwatavasti külastawat teda juba lähemal ajal.

Tal oli tagamõte, kui ta puudutas seda teemi. Ent mina ei taibanud ta sõnades peitumat vihjet, kui ta ütles: „Kui ma sind enam ei näe, kallis hing, siis ära unusta, mida sulle rääkisin. See tekitab mõndagi.“

Tal korral arvasin, et ta kawatseb laualt tagasi tõmbuda ja minna oma mehe juurde. Kuid nüüd tean, et ta tahtis mind juhtida õigetele jälgedele.“

„Teie ei aimanud siis, kui nägite Kocheri koridoris, et oli juhtunud õnnetus?“ küsis Andy.

„Muidugi mitte. Kuidas pidin tulema jäärastele mõttele? Arwatavasti möödus Raymond Kocher minust, kui läksin esimest korda alla. Olin mures Gloria pärast. Ta oli nii õnnetu. Seisin hotelli ees wiitwu ja otsustasin siis tagasi minna, et temaga veel weidike kõnelda.“

Waene Gloria! Sel filmapilgul oli ta mististi juba suremas. Koridoris nägin Kocheri. Ma ei olnud teda warem küll kunagi näinud, kuid mingi sisemine hääl ütles mulle, et see on tema. Tal olid kummalised terashallid filmad.

Tundsin, et ta ei soowi, et läheksin Gloria juurde. Sellepärast pöörasin ümber ja tulin uuesti trepist alla, wallatud weel suuremast rahutusest.

Hotelli uksehoidjal oli õigus: olin tõesti väga ärritatud ja närwilik. Hallis wiivitasin minuti, kuid siis väljusin otsustavalt, istusin oma autosse ja sõitsin Dorfingi poole. Terwe tee mõtlesin waid Gloriale ega märganud Kocheri autot enne kui peatasin oma masina, et wältida kokkupõrget.

Ta ütles waid: „Peate tulema minuga.“ Ta oli väga tugev ja kuigi ta mind liiga halvasti ei ko-

helnud. olin wõimetu end kaitsma. Ta wiis mu Rollsborough'sse ja seal paigutati mind katusekambriksse.

Lochter külastas mind peaaegu igapäew ja ta kohtles mind wäga wiisakalt, kuigi olin tema wastu jäme. Algul märatsefin ja ähwardasin, soowides teada põhjust, miks ninult riisuti wabadus. Oletasin ise, et mind wangistati lunaraha saamise otsustarbel, sest oli ju minu isa rikkus üldtuntud tõsiasi.

Ent kui mulle meenusid Gloria Castello wiimased sõnad, taipasin, et temaga oli juhtunud midagi. Tema äkilise surma puhul minu tunnistusest oleks jatkunud Lochteri wõlla saatmiseks. Küüid tean, et ma toikorralt ei effinud.

Kuid ma ei sõandanud oma kahtlustest kõnelda Lochterile, kuna olin täiesti tema wõimuses. Tal oleks mind kõrwaldada olnud kerge ja mul polnud wähematki iju surra. On selge, et ta tahtis mind finni pidada waid niikaua, kui tal oli tarwis oma asjade korraldamiseks. Nagu ta teile ütles, kawatse ta ju Inglismaalt jäädawalt kaduda.

Minus inimene, keda peale Lochteri nägin, oli wanaldane naine, nähtawasti tema majapidaja. Wastik olewus kortsulise naha ja torkawate mustade silmadega. Ta tõi mulle süüa, koristas mu tuba, aga rääkis minuga waewalt paar sõna.

Palusin teda oma isale saata lühikeste teate, kuid samahästi oleks wõinud anuda kiwi."

"Teie ei teadnudki, et olite tagaotsitaw isik?" küüis Andy."

"Wuidugi mitte. Soetlesin päewi. Igaiüks neist trendus igawikuna. Ja siis täitus mu tuba äkki suitsuga. Taipasin kohe, et maja seisab leekides ja mind waldas pöörane hirm. Toa aknad olid trelli-

tatud, üks lufus. Nähtawasti oli mind meelega jäetud põlewasse majja. Olin meeleheitel, peaaegu hullumas wihasi.

Eiis kuulsin järsku Dicki häält. Ta hüüdis mu nime, karjusin täiest wäest. Kui teie teaksite, mida see tähendas! Olin päästetud! Suurest õnnest ei suutnud ma ifegi wastu hüüda, pisarad lämmatasid sõnad. Eiis langes üks rakkatades sisse ja Dick tormas tuppä. Noh, nüüd teate kõik."

"Ei, weel mitte," ütles Andy. "Teie pole weel jutustanud, kuidas sattus teie pärlifée Elise Carew' kätte."

"Ah, jelle ma unustasin. Kui mind tol päewal „Green-Parfi" lossi ees autoft wälja tõsteti — üks teenriteft oli Dochherile abiks — rebenes pärle fooshoidew nõör. Nemad ei märganud seda, kuid mina nägin pärle libijewat kaelast ja kukkumat trepile.

Ma ei saanud lausuda sõna, sest mulle oli suhu topitud mingi rätt. Ja kui mind wiidi tuppä ja wabastati köidifuißt, olin nii metfikult wiwane, et unustasin mainimast kee kadumist. Alles järgmijel päewal tuli see mulle meelde.

Warsti pärast minu saabumist, jõudis Elise Carew päräle. Ta filmas pärle ja korjas need üles. Tema sugune inimene ei suutnud ju kiustafusele wastu panna, nähes nii kallihinnalifi wäärtkive. Kui Elise Carew kuulis, et mina olen majas, ärkas temas armufadedus. Arwatawasti seletas talle Dochher, et mina olen Gloria Castello mõrtfufas ja tema on suure tasu eest nõustunud mind teatawa aja warjama politsei eest."

"Tahaksin meeleldi teada, härra Collinjon," segas end nüüd juttu Giram van Doorn, „kuidas awastafite, et Raymond Dochher on mõrtfufas?"

"Kui tulin esimest forda siia," ütles Andy Collinjon, „olin peaaegu weendunud, et preili van

Doorn tappis Gloria Castello. Aga kui kõnelesin teiega, siis hajus mu kahtlus. Tegigi nähes maha jäetud autot, ei uskunud ma enam, et preili van Doorn on süüdi roimas. Kohal, kus auto oli peatunud, oli maanteel selgesti näha libisemise jälgi. Suhtisin sellele inspektor Kennedy tähelepanu, kuid ta ei pidanud seda oluliseks, öeldes, et iga järsku peatatud auto jätab jääraseid jälgi. Inspektor Kennedy oli preili van Doorni süüis kaljukindel ja sellepärast ei tundnud ta huvi asjade vastu, mis polnud tema jälitamiseiga otjekoheses seoses.

Ma ei kõnele nüüd temale sellest enam, kuid silmitajin teed väga teraselt. Waemalt märgatavate jälgede järele otsustasin, et siin oli peatunud veel teine auto ja imelikul kombel just kejet teed.

See asi ei meeldinud mulle. Näis nii, kui oleks keegi sundinud preili van Doorni oma masinat seisma panema. Aga kes ja mikspärast? Arvatavasti sama isik, kes tappis Gloria Castello ja kes nüüd tahtis kõrvaldada preili van Doorni, kuna tema ilmselt oli kuidagi segatud asjasse. Olin weendunud, et see oli inimene, keda keegi ei teadnud kahtlustada.

Kõik oli segane, kobasin nagu pimeduses. Bill Weeks, Gloria agent, oli esimene isik, kellelt sain väärtuslikke andmeid. Kuulsin, et Gloria oli mõne aasta eest ootamatult lahkunud Londonist. Kolm aastat oli ta elanud Pariisis, esinedes seal wiletsates kabareedes, kuigi tal Londonis oli olnud väga hea koht. Bill Weeks ei teadnud, millised põhjused sundisid teda põgenema. Oletasin kohe, et mängus oli mõni mees, kellega Gloria mingi hinna eest ei tahtnud kokku puutuda.

Gloria Castello oli sündinud Dorothy Brent. Ta isa oli olnud wiilumeister. See õnne peale

läksin Sommerseti perekonnaseisuaametisse hankima lähemaid andmeid tema kohta. Seal selgus, et 1924—1925. a. olid mitu Dorothy Brenti nimelist tüdrukut abiellunud. Wiulimeistri samanimeline tütar oli läinud mehele kellegile Raymond Lockyerile.

Rõnelesin loost Bill Beekfiele ja tema äri raamatutest ilmnes, et Gloria oli põgenenud Londonist täpselt kuu pärast pulmi.

Gloria oli walmis kannatama nälga ja puudust ainult selleks, et wältida kohtamist oma mehega. Mispärast? Kartis ta teda?

Need küsimused oleksid igaweseks jäänud lahendamata, kui ma mitte juhuslikult poleks geograafilisest leksikonist leidnud Kollsborough' nime. Kui selgus, et seal asub „Green-Parki“ loss, teadsin, et olen õigeil jälil. „Saabastega kassi“ wõõrastemajast minu kätte sattunud kuwatuspaber, millele oli joonistatud padaääs, oli kindlaks tõendiseks, et asjasse oli segatud kuulus „Padaääs“.

Kui nägin „Green-Parki“ õuel Amsterdami krahwinnat, ei kahelnud ma enam hetkegi jelles, et too loss oli kurjategijate jõugu peaforteriks.

Oleksin siis asjast kohe pidanud teatama Scotland Yardile, aga kui „Padaääs“, s. o. Raymond Lockyer mind tahtis teise ilma saata, ärkas minus jonn. Pealegi olin nüüd kindel, et „Padaääs“ oli kõrwaldanud preili van Doorni, pidades teda kuskil peiduurfkas finni. Kuna kartsin, et hädaohu puhul „Padaääs“ on wõimeline teda tapma, otsustasin kiiresti tegutseda.

Ma ei teadnud, kust otsida preilit, kuid nähes morse signaale, ohkasin lergendatult: saladus oli paljastatud! Milline õnn, preili van Doorn, et tunnete morse tähestikku!”

„Paar nädalat tagasi polnud mul sellest veel aimugi,“ ütles Adrienne. „Minu toas asus raamatukapp, milles teiste raamatute seas leidus ka wana leffikon. Eugèdes, sellest kord peatiikki telegraafi üle, otjustasin oma taskulaternaga hakata signaliseerima. Lootuses, et keegi märkab minu appihüüdu, signaliseerisin tundida kaupa waid ühte sõna: „Appi!“ Oli seda ferge lugeda, härra Collinson?“

„Ferge just mitte,“ naeratas Andy, tuletades oma waewa meelde, „aga oma otstarbe täitis ta fiiski. Järgmisel päewal kutsusin oma wahwa leegioni kohale ja mis juhtus edasi, seda teie teate.

Neli meie tookordsetest wastastest lewamad weel praegu haiglas. Ega nad sealt meeleldi ei lahkukski, sest kaks neist on tagaotstitamad kurjategijad ja kahe teise südametunnistus pole ka just wäga puhas. Etsialgu jäetaks nad politsei walwe alla, ja kui „Padaässa“ asjus lõpetatakse juurdlus, peawad nemadki wist kaduma trellide taha, kuhu on juba paigutatud malailane.

Dochter lootis, et ta kaaslased jääwad põlewasse majja ja hukkuwad. Kuid Kollsborough' tuletõrje seisab oma kutsje kõrgusel ja maja päästeti. Siisustus on rikutud, õnneks aga paberid ja dokumendid salakappides on kõik alles.“

Kui Adrienne ja Dick Tempest hetke pärast wäljusid klaasuke kaudu aeda, järgnes neile Hiram van Doorni pilk.

„Sah, on weel wäike uudis, mis kahtlemata huwitab teie lugejaid,“ ütles miljonär, osutades signoriga fenale paarile aias.

„Nad on —?“ Andy naeratas mõistwalt.

„Sah,“ ütles van Doorn sarakilmil, „nad on fihlatud.“

Lõpp.